

അമ്മാൻ‌പ്രേമിയുടെ അമ്മാവെച്ചതന്നു

രൈറ്റ്

ഗാന്ധി ജിനിഷതാബ്ദി സൂരക്ഷയായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു

15° B.

— 11 അർഹത്വമുള്ള അനുമതിചെത്തും

റഫറ്കൻസ് :

ഉള്ളിൽ എസ്. പരമേശപരജ്ഞൻ

1969

പ്രസാധകനാർ:

ഉള്ളിൽ വബോളിഷേഴ്സ്.

ഉള്ളിൽ വബോളിഷേഴ്സ്,

ജഗത്തി, തിരവന്ത്തുരു-14.

- വില മുപാ 1/50

12/8
3/8

Malayalam

**ARSHABHOOMIYUDE
ATMACHAITANYAM**

By

Mahakavi Ulloor

S. PARAMESWARA IYER

First impression—October 1969

Copies 1000

Price Rs. 1/50

Printed at

VIVEKANANDA PRESS,
JAGATHY, TRIVANDRUM-14.

All rights reserved.

Published by

ULLUR PUBLISHERS,
JAGATHY, TRIVANDRUM-14.

In Commemoration of Mahatma Gandhi's
Birth Centenary.

മഹാത്മാഗാന്ധീജി
ഉപാദ്യാദ്വൈതി

വിഷയാനക്രമണിക

പേജ്^v

1.	അന്തർജ്ഞമിയുടെ അന്തമചെതന്യം	—	1	
2.	രാമരാജ്യം	—	—	17
3.	ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ	—	—	32
4.	ഭാനപ്രഗംഗ	—	—	48
5.	ഭൂതദാഹരിയങ്ങൾ	—	—	66
6.	മാതൃഭൂമിയുടെ ഫലപ്രാഭങ്ങളിൽ	—	—	76

അരജന്താത പത്രപ്രാക്ഷീരണ

* ആർഷ്വദിയുടെ

മുരുക്കേച്ചതന്നു

വിശാലമായ ഭാരതത്തുമുഖ്യമായ അനാകർഷകമായ ഒരു കോൺസിൽ പണ്ഡത്തെ മഹർഷിവര്യുമാരെ അനുസ്ഥിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ പരിസ്ഥിതിക്കേരത്തിൽ, അതാ ! ചന്ദ്രം പടിഞ്ഞതിനും ചക്രയിൽ നുൽ നുൽക്കുന്നു, വീതി കരണ്ടു ഒരു പതകൻ വദർക്കൊണ്ട് നാമമാത്രമായി നഗരത മറച്ചിരിക്കുന്ന ദത്തയുന്നന്നായ ഒരു വയ്യോ ധികൻ. അദ്ദേഹത്തിനു് അംഗപുഷ്ടിയില്ല; ആകാരസ്വഭവമുണ്ടില്ല; അംബരാധിബരമുണ്ടില്ല; അലക്കാരപ്രുഡിയില്ല; ധനാധ്യതയയില്ല; സ്ഥാനഗൗരവമുണ്ടില്ല; സക്ഷാത്തേദ്യാഗമുണ്ടില്ല; ഭാനാപഹരണശക്തിയില്ല. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ചിന്തയിൽ സ്വപ്നഹണീയമായിത്തോ

* ശാന്തിക്കുടെ 75-ാമതു അനുഭാവത്തിൽ എഴുതിയ ലേവനം.

നന്ന യാതൊനും ഈദ്ദേഹത്തിന കൈവഴമില്ല; വേണ മെന്ന അഗ്രഹം താല്പര്യവുമില്ല. അതേ! സംഗയമില്ല! ഒരു മഹർഷിതന്നെന്നയാണു്, ഈ വത്തന ഒക്കാബൻ 2-ാം- 75 വയസ്സു്—മററാത്തടങ്കം.കാരം സംഭവസ്ഥല മായ വയസ്സു്—തികയുന്ന ആ തപഃക്ഷണനായ സ്ഥവി രണ്ട് ! അദ്ദേഹമാണു് ശാന്തമായ ഭ്രഷ്ടിയോടും പ്രസന്ന മായ മുഖത്തോടും.കൂടി അവിടെയിരുന്നു ആ ചർക്ക തിരിക്കേണ്ടതു്. ഈ മഹാ യന്ത്രയുഗത്തിലോ ? അതേ: ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യപരിഷ്വാരത്തിന്റെ പ്രവാഹകോ ലാഹലത്തിലോ ? തന്നെ. ചർക്കയിൽ നിന്നു പുറ പ്ലേച്ചുന്ന ശബ്ദം അദ്ദേഹത്തിന താൻ ഏററുവും ഈഷ്ടപ്പെട്ട ഫന് ‘രാധാപതി രാധവ രാജാരാം’ എന്ന ഭജനഗാന തെള്ളപ്പോലെ മധുരമാണു്. അതിലുടെയാണു് ‘ഭാരത തതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യലാഭമെന്ന അദ്ദേഹം അസന്നിശ്ച മായി പ്രവൃത്തനം. ബാഘു്—അതായതു് പിതാവു്—എന്ന ബഹുമാന്യസംജ്ഞയാൽ സവർക്കം. സുവിഭിതനായ അദ്ദേഹമാണു് നമ്മുടെ മാതൃദേമിയുടെ ഇന്നത്തെ അദ്ദേഹത്തിനായ നേതാവു്; അപ്രതിമനായ ആചാര്യൻ; സകല ദേശാഭിമാനികളുടേയും ഏദയവും പ്രാണിനും, സത്തപ്രവും, ചെച്ചതന്നുവും, അഭിമാനവും, ആശാബന്ധവും. സമജസമായി സമേളിക്കുന്ന ഏക വ്യക്തി— മഹാത്മാ മേഖനദാസു് കരംചന്ദ്രു് ഗാന്ധി !

ഗാന്ധിജി ഈപ്പോരാ താമസിക്കുന്നതു സേവാഗ്രാമം എന്ന ആശ്രമത്തിലാണു്. വാൺഡായിൽ നിന്നു ഓരോ ദിവസവും അഞ്ചൊട്ടേക്കൂട്ടു ഗതാഗതം.ചെയ്യുന്ന ജനങ്ങളാക്ക

കയ്യും കണകക്കുമീല്ല; അവരിൽ പലതം പ്രശ്നങ്ങളായ ഓരോ സ്ഥാനത്തെ അലക്കരിക്കുന്ന പരിണതപ്രജനനവാരാണ്. അവകുംപോലും ഗാന്ധിജിയെ സദർശിക്കുന്നും, ഏഴുകരുമുണ്ടുകൊണ്ട് തന്ത്രഭട്ട ബഹുമുഖ്യമായ സന്ദേഹങ്ങൾക്കു നിപുത്തി നേടണമെന്നും. അല്ലോടെ മറ്റു ധാരാളാണോക്കുകയുമീല്ല. ‘രാമനാരിക്കനേടം അയ്യോദ്ധ്യ’ എന്നു അവൻ കത്തിച്ചുള്ളൂ. തന്നെ സമീപിക്കുന്ന സമിൽപ്പാനീകളായ ആ ചരാതുനാരെയെല്ലാം അദ്ദേഹം ചരിന്നസംശയാഖാരാക്കി തിരിച്ചുണ്ടുന്നു. അതിനോക്കേ ആ ജരാതുനും തന്റെ കൂത്യസഹായങ്ങളുടെ മഖ്യത്തിൽ എവിടെനിന്നും സമയവും ശരീരബുദ്ധിയും ലഭിക്കുന്നു? ഭാതീയൻ മാത്രമല്ല ആ കൂടുതലിലുള്ളതും. എത്തു വിശ്രൂതനായ വിദേശീയർ ജീജന്താസുക്കളായി വന്നാലും അവക്കും അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ട സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നും; ആധുനികലാരത്തിനേരിൽ അവത്രീതിയും അഭീപ്തസിതവമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനേരിൽ മുഖ്യമായാനുമീല്ല; അവരുടെ പര്യടനം ഫലവത്തുമല്ല. അവരേയും അദ്ദേഹം പരിപൂർണ്ണമായി അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ചുതക്കുപ്പിന്താൽ ആ കുറാമമാണും ഇന്നത്തെ ഉൽസവം ദിവലിയും വാരാനസിയും മഹവും!

ഗാന്ധിജിയെ ആക്കം ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമീല്ല. എരി.ശാനു.എ ഭീകരപ്പും ശ്വാസങ്ങങ്ങളെയെല്ലാം അദ്ദേഹം പിശാചുക്കെള്ളപ്പോലെ വെറുകുന്നു. ആയുധംകൊണ്ടുള്ള പയററിലും അസത്യംകൊണ്ടുള്ള പെത്തമാററത്തിലും

അദ്ദേഹത്തിന് വിശ്വാസമില്ല. മുള്ളവാൺ⁹ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പന്ഥാവു¹⁰; പ്രത്യക്ഷമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധ്യയും ഏതു¹¹ ഉച്ചസ്ഥാനങ്ങളിലും. അനിവർച്ചനിയമായ ഭിത്തിയെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ഭാരതമഹാജനസഭയുടെ ഒരു 'നാല്പൻ' അംഗം പോലുമല്ലെ അദ്ദേഹം; എന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കും വരുത്തിയും. അന്നസന്ധിക്കുവാൻ ആ സദ സദാ സന്നദ്ധമായിരിക്കുന്നു. നീയമജ്ഞകന്നുനാ ചിലർ അസ്ഥാനത്തിൽ ശക്തിക്കുന്ന അദ്ദേഹം റണ്ടുകൊല്ലുത്തു അവജ്ഞാവസ്ഥയ്ക്കും ശേഷം. വിമുക്തനായി ഇന്ത്യിടയ്ക്കു¹² ആഗവാൻകൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ആദ്യമായി അന്നശാസിച്ചതു¹³, “‘1942-ാമാണ്ടെത്ത അസ്പദമതകരക്കു കാശാന്തരമാരെന്ന ഗവൺമെന്റു¹⁴ പ്രവൃത്തിയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളവരിൽ ആരെകൈംബു. അധികൃത നാക്കു പിടിക്കൊട്ടക്കാതെ ഒളിവിൽ നിൽക്കുന്നേണ്ടോ? ഉണ്ടകിൽ അവർ ഉടൻ തന്നെ പോച്ചിനുകാരുടെ മുന്നിൽ സന്നിഹിതരാക്കണം’’ എന്നാണു്. അവക്കു റിയാം തങ്ങളാക്കു ലഭിക്കുവാൻപോകുന്ന ധനം ബന്ധനം മാത്രമാണെന്നു്. എന്നിട്ടും ‘യതു സ്വപ്രതിഭാ മാനം’ എന്ന കവികരം വർണ്ണിക്കുന്ന ഇതു കല്പിക്കാലത്തിൽ തങ്ങൾ യേനകേന്നപ്രകാശാണ സന്ധാദിച്ചിരുന്ന ആത്മരക്ഷഘായത്തെ അധിക്കരിക്കുമാക്കുന്ന പരിത്യജിക്കണ്ണ മെന്നുള്ള ആ ലോകഗ്രാമവിന്റെ സംഘടണയെ ശീരം സാവഹിച്ചു¹⁵ അവർ ആഗാമിയായ ആപദശയെ സബ്രയ രൂപം അടിമുഖികരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സമീപ

കാലത്തിൽ യശസ്വിരയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മപത്രി ശ്രീമതി കസ്ത്രാബാധിഗാന്ധിജുടെ സ്ഥാരക മായി ഒരു നീഡി ശ്രേഖരിക്കണമെന്നും അതിനു എഴുപ തന്ത്രങ്ങളും ഉറപ്പീക പൊതുജനങ്ങളിൽ നിന്നു പിരിച്ചെടുക്കണമെന്നും ചില പ്രഖാണികൾ നീശ്വയിച്ചു. ഗാന്ധിജി തൻസംബന്ധമായി തുച്ചവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട സമീതിയുടെ ആദ്യക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു. എതാനം ദിവസങ്ങളുടെ അനുഭവം ഉറപ്പീക പിരിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു; ബോണിയുള്ള തുകയും ഒക്കോബർ 1-ാം ഓ-ഫൂമൻപു് പിരിയുമെന്നുള്ള തിനു സംശയമില്ല. ഭയക്കരമായ ഈ കഷാമഘട്ടത്തിൽ, എവിടെനോക്കിയാലും ഇന്നത്തെ ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു നവോണിയുള്ള ധനസംബന്ധങ്ങും, അനസ്യുതമായി, അത്യുഗ്രമായി നടന്നകാണ്ഡിരിക്കുന്ന രേഖസരത്തിൽ, യാതൊരു പ്രലോഭനവും കൂടാതെ എവിടെനീനു വന്നുചേരുന്നു ഈ പ്രസം.. ഭാഗീരമിയിലെ ജലപ്രവാഹം പോലെ? ഇതെല്ലാം എന്തൊരാശ്വരഗൃഹമാണെന്നു ‘മഹാത്മജീ’ എന്ന ചതുരക്ഷരീമന്ത്രത്തിന്റെ മഹാത്മപും ശ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കു തോന്നുന്നതു സ്വാഭാവികമാണു്. ഇതിലെല്ലാമെന്തൊരാശ്വരഗൃഹമാണെന്നു അതും ശ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെങ്കും!

മഹാത്മജിയെ അപേക്ഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികരാത്രെ ഇടയിൽ പണ്ടിന്ത്രേഷ്യമാരാണോ? പ്രഭാഷണപട്ടകളും ഉണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ പ്രോബെ അത്യുൽക്കടമായ ദേശാഭിമാനം എന്നും വിശ്വാസിക്കുന്നു.

ഉരുൾ, സീരകളിൽ വ്യാപിച്ചു്, ശരീരത്തെ നബഗീ വാനം ജാജപ്രലയമാനമാക്കുന്ന പുണ്യദ്രോഹങ്ങൾ വേരെ യുമിഡ്രേ ? ഇല്ലനൊക്കെ പറയാം ? കഴിഞ്ഞ ദിവസതു വർഷങ്ങളിലെ ചരിത്രം നിഷ്ടപ്രക്ഷമായി പാശിശ്വാ ധിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാരതിയമായ രാജ്യതന്ത്രം പ്രമാദരഹിതമായിരുന്ന എന്ന സ്ഥാപിക്കുവാൻ ആക്കുകളിലും സാധിക്കുമോ ? ‘ഹീമാലയ’ പ്രമാണങ്ങളായ സൗഖ്യത്തോടു തനിക്കു പറാട്ടുവെന്നു് അദ്ദേഹം തന്നെ സമതിച്ചിട്ടില്ലേ ? എന്നിട്ടും ഇന്നും ആ മഹാ നഭാവൻതന്നെയാണു് പ്രബുഭാരതത്തിന്റെ നായകൻ; അദ്ദേഹമല്ലാതെ വേരെ നായകനില്ലെന്നും. വേണ്ടെന്നും നമ്മുടെ മാതൃദ്രോഹി സാദിമാനം ഉൽപ്പോഷിക്കുന്നു. എന്നാണു് ഈ പ്രഹോളികയുടെ മർഹം ? പറയാം. അതു ‘ത്യാഗം’ എന്ന രണ്ടുക്ക്രമങ്ങളിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്നു.

ഗാന്ധിജി ഒരു നാട്കരാജ്യത്തിലെ ദിവാൻഡീ പുത്ര നായി ജനിച്ചു. ലഭ്യനിൽ പോയി ബാണിറ്റുർ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. അദ്ദുകാലത്തു് അബിഭാഷകപുത്രിയിൽ അല്ലോ. ക്ലേശിച്ചു എക്കിലും 24-ാമത്തെ വയസ്സിൽ തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിൽ ആ പുത്രി തുടരവാൻ ആരംഭിച്ചേരുന്നതു തനിക്കു. ലക്ഷ്മീദേവിയെ വേണമെങ്കിൽ വശ്യയാക്കാമെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഉറച്ചു. പ്രകുഷ ആക്ഷയുവ്യവസായത്തിൽ നിന്നും ശാശ്വതമായി എന്നാണു് ഒന്നു നേടാനുള്ളതു് എന്നു് അദ്ദേഹം ശ്രീകൃഷ്ണനും അന്തഃക്രമങ്ങളിലും ചോദിച്ചു; യാതൊരു തുഷ്ണികരമായ സ്ഥായാ

നവം അവീജെനിന ലഭിച്ചില്ല. വൈരക്കല്ലു പോടിച്ച തിനാൽ വ്യാധിക്ക ശമനമുണ്ടാക്കുകയില്ലെന്നും, ബാക്കി നോട്ടുകളിൽ പൊതിഞ്ഞ തീ' കൊള്ളുത്തിയാൽ ശവഗരിരും ദഹിക്കുകയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ട്. ശാക്യരാജ്യത്തിലെ കിരീടത്തിന അവകാശിയായി ജനിച്ച ഗീഹൻ ശൈത്യമൻ ഏതു മനോപുത്തിയാൽ പ്രോത്സാഹി സാന്തോഷിക്കും. വലിച്ചുറിഞ്ഞ ടീക്ഷ്ണപാത്രം കയ്യി ലെടുത്തവോ, ആ മനോപുത്തി തന്നെയാണും അദ്ദേഹത്തെയും. അഭിഭാഷകപുത്തിയിൽനിന്നും വിരമിപ്പിച്ച അന്ധാത്മ ജീവിയാക്കിയതും. തെക്കെ ആപ്രഹിക്കയിലെ വൈഴ്സ്കാർ തന്നെപ്പോലെയുള്ള 'കുറത്' മനഷ്യതട നേക്ക് പെത്തമാറുന്ന മനഷ്യാചിത്തമല്ലാത്ത രീതി മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന തന്റെ ജീവിതത്തിലെ പരമാദർശമെന്നെന്നും ബോധിപ്പിക്കുന്നു. തർക്കശണംതന്നെ അദ്ദേഹം ആ നാട്ടിൽ കടിയേറിപ്പാത്ത ഭാരതീയരക്കു സമുദായത്താവായിത്തീർന്നു. ആ നിസ്പാതമ്പേജേന്നുവന്നതിന തക്ക പ്രതിഫലം അദ്ദേഹത്തിന കാലവിളംബം ത്രിഭാതെ ലഭിച്ചു; 1908-ൽ ടാൻസ്‌വാര ഗവൺമെന്റ്⁹ അദ്ദേഹത്തെ ജോഹനസ് ബൾ¹⁰ ജയിലിൽ അപരാധാരോഹണം ചെയ്തു¹¹ അടച്ചപുട്ടി. 1915-ൽ തന്റെ പ്രസ്തുതിമണ്ഡലം വിപുലീകരിക്കുന്നതിനും ഭാരതമാതാവിനു തന്നാൽ കഴിവുള്ള കൈകരും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനമായി സ്വദേശത്തേക്ക തിരിച്ചപ്പോന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം പല അവസരങ്ങളിലും പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രീടിപ്പം¹² ഗവൺമെന്റിന്റെ അതിമാ

സർക്കാരം സ്പീകറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു വിദ്യാഭ്യാസത്തോളം ഷ്ടാഫ് എന്ന നിലയിൽ ലണ്ടനിലെ സെൻറ്റ് ജീ യീംസ് കൊട്ടാരത്തിലേക്കോ, ഒരു വിശ്വവന്ദനാവു് എന്ന നിലയിൽ പുനയിലെ ആഗാമാൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്കോ ആയിക്കൊള്ളുട്ടു അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടിവരുന്ന യാത്ര; റണ്ട് നേന്മപോലെ അദ്ദേഹത്തിനു അഭീമത മാണ്. അഭീഷ്ഠകത്തിനു ആദ്യത്തോധനയുണ്ടാണ്, അരണ്ട് തതിലേക്കു നിഷ്ടാസിതനായപ്പോഴും ശ്രീരാമൻറെ മുഖം തുല്യമായിതന്നു എന്ന രാമാധനത്തിൽനിന്നും നാം ശ്രഹിച്ചിട്ടണ്ടല്ലോ; അതുപോലെ തന്നെയാണ് മഹാത്മജിയുടെയും അവസ്ഥ.

മഹാത്മജിയുടെ ഈ വിശ്വവിജയത്തിനുള്ള കാരണ സാമഗ്രിയിൽ പല ഘടകങ്ങൾ അനുഭവിയ്ക്കുന്നണ്ട്. അവ ഓരോന്നിനേയും പറി പ്രതിപാദിയ്ക്കണമെങ്കിൽ പ്രത്യേകം ഓരോ ഉപന്യാസം തന്നെ വേണ്ടിവരുന്ന താണ്. എതാനം ചില വിഷയങ്ങളുള്ളക്കുറിച്ചു മാത്രം ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കാം. നേന്മത്രു് അദ്ദേഹം ഒരു സത്യ പരാക്രമനായ കമ്മ്പീരനാണ്. പരോപദേശത്തിൽ പ്രവീണനാരായ പലരേയും നമുക്കു കാണബാൻ കഴിയും. എന്നാൽ അധികാരത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന വാക്കുകൾക്കു് അന്ത്രപമായിരിയ്ക്കയില്ല അവത്രെ ആചാരം. ശാഖാജി വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ പറയുകയും പറയുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തെ അനുറിൽനിന്നും വേർത്തിരിക്കുന്ന മുഖ്യമാം പാഡി. അന്തഃകരണത്തിൻറെ ആശ്രാം അദ്ദേഹത്തിൻറെ

വിഷയത്തിൽ അവസ്യപാതമായ അനുമായി ബഹിർഭവിക്കുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ അനുത്തേ ഇഴ്വാനിഷ്ടങ്ങൾക്കോ ആത്മാവിശ്വര ലാഭനഷ്ടങ്ങൾക്കോ അദ്ദേഹം ധാരാത്താര ഗണനയും നൽകാറില്ല. രണ്ടാമതു⁹ അദ്ദേഹം അക്കരോദ്ധരനായ ഒരു മാർഗ്ഗ ദർശിയാണു്. ഭയമെന്നാണു് ലോകത്തിലെണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ ആർക്കും വിശപസിപ്പിക്കുവാൻ കഴിക്കു വില്ല. മമതാമേധാവത്തിൽനിന്ന് നീഭ്യോഷം വിഴക്കു നായി കൽത്തുരുക്കിനെ കാശുവനസ്ഥമായും, ഉപവാ സംശയത്തെ ഉത്തമാഹാരമായും, മൃത്യുവിനെ പ്രിയാതി മിയായും. കുട്ടി, സർവ്വത സമദർശനനായി ജീവി ക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുനിൽ ഏതു ബീഡീഷികാ പിശാചികയും ലജ്ജിച്ചു¹⁰ തലകനിഞ്ഞാതെ ഗത്യന്തര മെരു¹¹? മുനാമതു¹² അദ്ദേഹം ലോകസംഗ്രഹത്തിനു വേണ്ടിമാത്രം കാലയാപനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ജീവന്മാരക നാണു്. ‘ലോകസേവനം’ എന്ന പദം താൻ അതീ ന്റെ ഏററിവും വ്യാപകമായ അത്മത്തിൽ പ്രയോഗി ക്കുന്നു. തനിക്കോ, തന്റെ ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്കോ, ജാതിക്കോ, മതത്തിനോ വേണ്ടി മാത്രമായി അദ്ദേഹം യാത്രാനും ചെള്ളിട്ടില്ല; ചെയ്യുകയുമില്ല. മാനവസ മാനാധരത്തെ ഏകവും അബദ്ധാവുമായി നീരീക്ഷിക്കു വാനേ അദ്ദേഹത്തിനു ദ്രോഷിയില്ല. ഏകില്ലോ. താൻ ഒരു ഭാരതീയനെന്നുള്ള നീലയിൽ ഭാരതീയരുടെയും, അവരിൽത്തനു അശരണർ എന്നുള്ള നീലയിൽ അധികംവർഗ്ഗങ്ങളുടെയും ഉന്നമനവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം

പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിയ്ക്കുന്നില്ല; അതു
കേവലം സ്വാഭാവികവുമാണ്. ഹരിജനങ്ങളാട സദ
ഖാരണാത്ത ലക്ഷ്മീകരിച്ച് അദ്ദേഹം അസ്ഥിച്ചി
ട്ടിള്ള സേവനം എത്ര അഴുവുഡയനേയും ഘൂക്കിതഗാത
നാക്കവാൻ പോതന്നതാണെന്ന പറയേണ്ടതില്ലേണ്ടു.
ഭാരതത്തിൻ്റെ രാഷ്ട്രീയമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനവേ
ണ്ടിക്കാതുമല്ല അദ്ദേഹം തന്റെ കാര്യപരിപാടി സംബന്ധി
യാനും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു. അതുപോലെതന്നെ പ്രധാന
മാണു് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ദൃശ്യിയിൽ സാമ്പത്തികമായ
സ്വാതന്ത്ര്യവും. കലിയുഗത്തിൽ മനഷ്യർ മനഷ്യരെ
കൈയ്യുന്നതു “വിത്തന്തോ ന ശരീരതഃ” അതായതു
ശരീരത്തെ ആമിഷീകരിച്ചിട്ടുള്ളും പ്രത്യുത വിഭ
വത്തെ അപഹരിച്ചിട്ടാണെന്നും ആർക്കാണു് അറിവി
ല്ലാത്തതു? അതുകൊണ്ടാണു് വാദിപ്രസ്ഥാനത്തിൽ
അദ്ദേഹം നിപുണവും നിശിത്വമായ നിഷ്കർഷ
പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു. ഈയിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹം ഭാരത
ത്തിൻ്റെ സ്വയംപര്യാപ്തയ്ക്കു പതിനാലു കാര്യ
ങ്ങൾ സാധിക്കേണ്ടതായുണ്ടെന്നു നമേം വ്യക്തമായി
ഉൽഖോദ്യാപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യങ്ങൾ 1) വർ^{ബ്ര}
സ്ത്രീകമത്യം, 2) അസ്പുദ്യതോച്ചാടനം, 3) മദ്യവർ
ജനം, 4) വാദി, 5) ഇതരഗ്രാമവ്യവസായം, 6) ഗ്രാമ
നൂച്ചീകരണം, 7) മൊലികവിദ്യാഭ്യാസം, 8) അതീത
ബാലവിദ്യാഭ്യാസം, 9) വനിതോദ്യാരണം, 10)
അധികാരിക്കുന്നതോന്നു, 11) ആരോഗ്യാപദ്ധതി, 12)
രാഷ്ട്രോഷ്യാപ്രചാരണം, 13) മാതൃഭാഷാസ്വന്നന്നു,

14) സാമ്പത്തികസമത്വസ്ഥാപനം ഇവയാണെന്നള്ളി
വസ്തു നാം വിസ്തരിച്ചെത്തു്.

നാലാമതു ഗാഡിജി ഭാരതത്തെ ഭാരതമെന്ന
നിലയിൽത്തന്നെ പുരോഗമനം ചെയ്തു കാണ്ണാൻ
ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിടെ നിർജ്ജീ
വദ്ദും ഉദ്യോഗങ്ങൾവുമായ ഒരു പ്രതിഫലപ്രമായി അതു
രൈകല്ലും പരിണമിച്ചപോകുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു
നിഷ്ടുഷ്ടമായ നിർബന്ധങ്ങളും. എന്നു രാജ്യത്തിലെ
ധമ്മങ്ങളാക്കം മെല്ലിക്കുന്നതെന്നും ആനുഷ്ഠാനിക്കുന്ന
ക്ഷേമം. വ്യവഹരിക്കുന്നവുന്ന രണ്ട് വിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്.
രാഭാമത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന ധമ്മങ്ങളാക്ക കാലങ്ങേശാ
വസ്ഥകരാക്കു് വിഡേയമായി ദേപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കം;
അതു ദേശം ചെച്ചതന്നുത്തിൻറെ ലക്ഷ്യാംശാക്കുന്നു
ആശാസ്യവും അംഗീകാരവുമാണു്. നേരേമറിച്ചു്
അഹിംസ, സത്യം, അനൈതികം, ഗ്രൂപ്പചര്യം, അപരി
ഗ്രഹം എന്നീ ധർമ്മങ്ങളും ഭാരതത്തിൻറെ ജീവനാ
ധികളാകയാൽ അവയെ നാം അംഗീകാരമായി പറി
പാലിക്കണം; ധർമ്മക്രിയകളിടെ അതിംതെ പാശ്ചാ
ത്യങ്ങളായ “ഭാഷ”കളിൽനിന്നു് എത്തെല്ലാം ഉപസ
്ഥിതങ്ങളായ നാം സ്വീകരിച്ചാലും അവയ്ക്കു് ഒന്നിനും മാ
റിഡാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടാണു് 1930 വരെ താൻ
നേരിട്ട് മേൽനോട്ടം വച്ചിച്ച സബർബതി ആന്റുമ
തതിൽ അവയ്ക്കു് അദ്ദേഹം അതുമാത്രം അഭ്യർഹി
ത്തപം കല്പിച്ചതു്. ഗാഡിജി ഭാഷാഭീഡീയകാര്യങ്ങ
ളിൽ ആധ്യാത്മികശക്തി ചെലുത്തുന്നതായി ചീലൻ

ശക്കിക്കുന്ന; ആ ശക്കിയു് വാസ്തവത്തിൽ യാതൊരാണു ഭവമില്ല. അത്തരത്തിൽ എത്തേക്കാണും. ഒരു ശക്തിയുള്ളതായി അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ലോകത്തെ വ്യാമോ ഹിപ്പിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു മാധ്യിപതിയല്ല, മതപ്രവാചകന്മാർ, രാമരുജാലികന്മാർ, മഹാവിദ്യാഭ്യർഷിയല്ല. സദാചാരനിരതം. സത്ത്വതോമ്യായിയുമായ ഒരു സാധാരണ ഭാരതീയൻറെ സിഖിക്കളേ അദ്ദേഹ തത്തിനിള്ളി. അദ്ദേഹം ഒരേക്കശാസ്കന്നാണെന്നും മറ്റു ചിലർ അപവാദിക്കുന്നു. ആ അപവാദവും അസ്ഥാന സ്ഥമാണു്. അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾക്കു സ്വാഗതം. നൽകവാൻ അദ്ദേഹം എപ്പോഴും. സന്നദ്ധനാണു്. താൻ പറയുന്ന എന്ന വിചാരിച്ചുമാറും. ആരും യാതോൽ കാര്യവും. സപീകരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും. സമീചിനമെന്നു സാവധാനമായ പാസാലോചനയിൽ ബോധ്യമായാൽമായാൽമാറുമെ അതിനെ അവർ അനവർത്തിക്കേണ്ട തുള്ളി എന്നും. അദ്ദേഹം പദ്ധേപദേ പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ടു്. എക്കിലും ബഹുജനങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിൻറെ പേരിലുള്ള അവ്യാഖ്യാതയാണ് വിശ്വാസം. അവരെ അദ്ദേഹത്തിനെ വശവത്തികളാക്കിത്തീക്കുന്നു.

അഞ്ചൊമ്പതു് ശാന്തിജീ ഒരു നിഃജീക ശ്രദ്ധയും സരളോക്തവി സമ്പന്നമാണു്. പ്രതിയോഗിയുടെ മനസ്സിനെ പ്രണാപ്തിചുരുതു ഒരുംറു വാക്കേക്കാണും. അദ്ദേഹം എത്തേക്കാലപര്യന്തം പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. എത്തുംസന്നായ എത്തിരാളിയുടെ ശ്രദ്ധയത്തിലും. അമൃതസേചനം ചെയ്യുവാൻ പാസാലുംങ്ങളാണു് അദ്ദേഹത്തിൻറെ

இக்கிழுப்புக்கிக்கா. ‘அ. அதைப்படிஷ்டாக்கிக்கா’ ஹாராயி தன் நூல்களில் நாட்டிலே ஜனதை ஏற்ற மூக்கமாக கவி முதிங்கவிலாஸத்தில் வற்றிச்சிட்டங்கு, அது விஶேஷமான கொள்க்குதென ஸாஸிஜியேயு. விஶே ஷிப்பிக்காவுந்தான்^५. செடுதேயலூ அடேஹ. அஜாத் ஶருவாயி வழியிக்கூறு^६. காரள். தூகாதெயலூ திருமாய அலீப்ராய வெவ்வெழுஷ்டங்கு பற அடேஹதென ஸ்ரூபாதைநா ஸமாவரிக்கூறு^७. லோகஸ். ருஹத்தின புதித்துல்லைக்காயால் பில ஸமாப்பனயறுண்டோடு, புதேயுகிசு^८ அவர்கள் ஹுந்தெட தேவன் ஸப்ரபாயணை ஹோடு. அடேஹத்தின விரோயமுள்ளு^९; ஏக்கிலு. வேதன தத்தின வேள்ளி அவ பலிப்பிக்கூறுவரை அடேஹ. ஸுஷு துக்காதையி மாதுமே பரிசுள்ளிக்கூஞ்சு. புதக்கத்தில் அடேஹத்தின்கீர்ண லோகோத்தந்தரண்டூய ஹுந்தைக்கையை பூ. ‘ஶீல்.’ ஏற்கு பத்தில் அநார்வெபிப்பிக்காவுந்தான்^{१०}. ‘ஸந். ஶீலவதாஜித்.’ ஏற்காண்டேபு விடுதலைக் கூடுதலே.

മഹാത്മാഗാന്ധി മാതൃഭൂമിയും രാഷ്ട്രീയമായ സ്ത്രാ തന്റെ മാതൃമല്ലും, സമ്പ്രകാരത്തിലെള്ളും സ്വാതന്ത്ര്യവും സമാർജ്ജിക്കുന്നതെന്ന് ചെയ്യും. ആ വിന്താവേപിയും പററിയ ഒരു ഗതിവസ്തു തന്നെയാണോ? അദ്ദേഹം, ഏന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമ്മ്പബലതി ആദ്യനം അഘീംസയിൽ തന്നെന്ന് അഭിപ്രായിത്തുകൊള്ളും. ചെയ്യും. ഈ ദ്രോഹം മുസ്ലീംലീഗും ഉന്നയിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന പാകിസ്ഥാൻ പ്രധാനത്തിന്റെ പരിഹാരവിഷയത്തിൽ തന്നെയെല്ലാം

കുലും ചെയ്യവാൻ കഴിയുമോ എന്ന പരിശാധിക്കു
വാൻ ജിനാസഹിശ്ചുമായി സംഭാഷണം നടത്തുക
യാണ്. ഒരു വലിയ സാഹസത്തിനാണ് അദ്ദേഹം
ങ്ങങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ‘ന സാഹസമനായഹ്യ നരോ
ദ്രോണിപദ്ധതി’ എന്നു് രോഷ്വാകൃമിണ്ടു്. സാഹസ
പർവ്വതത്തിൽ കയറിയാലെ മനഷ്യനു കശല്ലങ്ങളുടെ
സന്ദർശനം സാധ്യമാക്കുയുള്ളൂ. അടിയറച്ച ശ്രദ്ധാഘട്ടി
വിശ്വാസവും, അചഞ്ചലമായ അന്തഃകരണചോദനയും,
അത്യുജ്ജപലമായ കത്തവ്യപോധവുമുള്ളൂ ഒരു നേതാവു
ലൂഡെ ഈ ഭർഹട കൃത്യത്തിനു രെജിസ്റ്റീലും ഒരു ബേഖന്ദന
തല്ല. എന്തായിരിക്കാം അവരുടെ ഗംഗീര സല്പാപത്തി
നേരി ഫലമെന്നു നാം മുൻകൂട്ടി ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല.
ഭാരതമാതാവിനേരി പാവനശരിരത്തെ വിറക്കുകയുള്ളൂ
പോലെ ബട്ടിക്കൊരി രണ്ടു ത്രണാക്കി പുകവയ്ക്കു എന്ന
അനാരൂപിഷ്ഠവും അസ്പർജ്ജവും അകീത്തികരവുമായ
നീർജ്ജവയത്തിൽ എത്തിച്ചേരുതവാൻ അത്തരത്തിലുള്ള
രണ്ടു മഹാരമ്മനായുടെ സംഭ്രാദ്യവസായം ആവശ്യ
മില്ല. അതോന്നാഴിച്ച മറൈയു തീരമാനം അവർ
പ്രവൃത്തം ചെയ്യാലും അതിൽ സകല ദേശാടിമാനി
കരക്കു സന്തോഷിക്കുവാം, സമാശപസിക്കുവാം. അങ്ങനെ
ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ട മനസ്ഥിതി അവർക്കു ഭാരതഭാഗ്യ
വിധാതാക്കളായ ദേവതാർ പ്രഭാനം ചെയ്യമാറാക്കുടു്.

ഈ വിഷയത്തിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ അന്തപ്രതിഫല
നേതനു നമ്മകരിഞ്ഞുള്ളൂ. എന്നാൽ ഒന്നു സ്പുഷ്ടമായി
അറിയാം; അതു ഭാരതത്തിനേരി സപ്തത്തോഴവമായ

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി—അതിനവേണ്ടി മാത്രം—അദ്ദേഹം പ്രാണസസ്യാരണം ചെയ്യുന്ന എന്നുള്ളതാണ്⁹. അതു ലക്ഷ്യത്തിൽഡാിനം അദ്ദേഹത്തെ യാതൊരു പ്രതിബദ്ധതയ്ക്കാണ്. പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അപീട എത്തിച്ചേര്ന്നതിനു മേലേ അദ്ദേഹം വിശ്രമിക്കുകയുള്ളൂ. അദ്ദേഹം തിരികെ ആശ ഫലിയ്ക്കും—ഈന ദ്രോക്കിൽ നാശം; പരിപൂർണ്ണമായി ഫലിയ്ക്കും; ഫലിയ്ക്കുതന്നെ ചെയ്യും. അദ്ദേഹം ജീവനാ ഒരു വൈദിക നാശം¹⁰, സാരാംശംകൊണ്ടു തുള്ളിപ്പുചെന്നതാണ്¹¹ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റയും. കമ്മ്ണേസ്യവാധികാരണ്ണേ, മാഹിലേഷ്യ കദാചനം' എന്ന നിലയ്ക്കു അദ്ദേഹം പ്രയത്നിക്കുന്നൂള്ളൂ.

‘ഫലസ്¹²പൂഹാ നാന്നുി മുനേ, മമാന്യാ,
കിന്തേപക ഏവ പ്രച്ചരോഭിലാഷഃ,
യദ്ദോലാരസംസാര നിമഗഞ്ഞ
സന്താരണാരൈവ ഭവേ ഭവേയം’

എന്ന ബുദ്ധഗവാൻ തന്റെ പൂർവ്വജനങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ വരാഡാനോൽസുകനായ ഒരു മഹർഷിവര്യനോടു¹³ അപേക്ഷിച്ചതായി കേട്ടിട്ടണ്ടു¹⁴. അതുപോലെ തന്റെ മാതൃഭൂമിയിടെ സമുദ്ദരണത്തിനായി താൻ എത്ര ജനങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും ജനിച്ചു¹⁵, എത്ര ഭയ്യുഹഃവഞ്ഞി¹⁶. സഹിച്ചു¹⁷, ഭോഗനിസ്¹⁸പൂഹനായി, ത്യാഗസന്നഖ്യ നായി, ജീവിച്ചുകൊള്ളാമെന്നായിരിയ്ക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെയും അഭിസന്ധിയും. പ്രക്ഷ പരമകാരണികനായ

ജഗന്നിയാതാവു് ആ പരിശാത്വപയസ്സുനായ തപസ്പിയെ
ഇന്നിയും അഭീഷ്ടസിദ്ധി വര്ത്തനാത്തെ ക്ഷേണിപ്പിക്കുക
യില്ല. അതു നെന്നർപ്പണ്യശോഭാരമല്ല അവിടതെ
എഡയും. കാലവിള്ളംബം ത്രിഥാതെതനെ മഹാത്മജിക്കു
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതോദ്ദേശം കൈവര്യം; സകല
നീമിത്തങ്ങളും ഇന്നും അതിനും അഞ്ചുല്ലഭങ്ങളാണു്.
ഭാരതത്തെ പാരതഗ്രുഖിക്കുന്നയായി ദർശിക്കുന്നതിനു
മാത്രമല്ല, സപതന്ത്രഭാരതത്തിന്റെ കൃത്യപരിപാടി ഫുച്ച
വല്ലരിച്ച സമചിതമായി പ്രചലിപ്പിക്കുന്നതിനും അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ സമർപ്പം സർവ്വസമ്മതവുമായ നേതൃത്വം
അപരിഹരണീയമാണു്. അതിനെന്നല്ലാം വേണ്ട ആയ
രാഭോഗ്യാഭിപ്പുല്ലി അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിക്കുവാൻ അപ്പ
മേയപ്രഭാവമായ തന്റെ ചക്ക അനാദികാലം മുതൽക്കൂട്ട്
അവിഗ്രാന്തമായി കരക്കീ പരാചരാത്മകമായ തന്ത്ര
സന്നാനം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന പരാശക്തിയോട് നമ്മുകൾ
കേതീപുരസ്സറം പ്രാത്മിക്കുംാം.

രാമരാജ്യം

ആധുനികഭാരതത്തിന്റെ അനിഷ്ടഭ്യുന്നതാവായ മഹാത്മാഗാന്ധി അവസരം ലടിക്കപ്പേരില്ലോ. രാമരാജ്യത്ത് പ്രശംസിക്കുകയും, ആ രാജ്യം വീണ്ടും പ്രതിഷ്ഠാപിതമായിക്കാണ്ണമെന്ന ആശീക്കുകയും ചെയ്യുന്നണണംളിൽ. സർവ്വവിഭിത്തമാണ്. രാമരാജ്യം ഇൻഡ്യയിൽ ഇന്നീ രീക്കലും ഉദയം ചെയ്യുന്നതെന്ന തലയിൽ കൈവെച്ചു നിലവിളിക്കുന്ന ചിലത് ഇങ്ങനേരും ഇല്ലാതെയില്ല. ‘രാമരാജ്യം’ എന്ന പദം കൊണ്ടും ഗാന്ധിജി ഗ്രഹിക്കുന്ന അത്മം ഒന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭേദപ്രകാരം ധരിക്കുന്നതു മററുന്നും ആകയാലാണ്. അവത്തെ മനോസ്ഥിതികൾക്കു തമ്മിൽ ഈ വെത്തഭ്യും വന്നിട്ടിളിയുന്ന അനന്മാനിക്കുന്നതും സമചീതമായിരിക്കും.

ങ്ങ കാര്യം തീർച്ചയാണ്; ഈ ഇത്പത്വം നുറുട്ടി സ്ഥിരമായി മല്ലുത്തിൽ, മണംമരണ്ടു ഭ്രംതായുഗത്തിലെ ഒരു കാലഘട്ടം പുന്നത്തമാപനം ചെയ്യണമെന്ന കശാ ഗ്രബ്ലഡിയായ ശാസ്യിജി ഒരിക്കലും മോഹിക്കുന്ന തല്ലി. മതത്തിനും ജാതിക്കും അതിനുനായി, ഹരിജി നോഭാരണത്തിനുനായി ഓരോ നിമിഷവും തന്റെ സകല സിഖികളിലും വിനിയോഗിക്കുന്ന അദ്ദേഹം വഹിക്കുവാനും സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രചാരണത്തിനോ, വർ ഷ്ട്രാഞ്ചുമ ധർമ്മവ്യവസ്ഥയുടെ ഭ്രാഹികരണത്തിനോ വേണ്ടിയല്ല രാമരാജ്യം സംപ്രഹണിയമാണെന്നു ഉൽസ്ഥാപിക്കുന്നതുനും ചിന്താശൈലന്മാക്കം കാണാവുന്നതാണ്. പിന്നെ എന്തായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഏതുപെിഷയകമായ അഭിസന്ധി ?

ശാസ്യിജി അഹിംസയിലും സത്യത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നു; ധർമ്മത്തെ ഈശ്വരത്തേപന പരിഗണിക്കുന്നു; ധർമ്മാളികളും കാലത്തേതാളിമേ ഭ്രമിയിൽ മനഷ്യക്ക് ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കും എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ അസുഖ പിതമായ ബോധം. ഇക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ അധ്യാത്മത്തിൽ വളരുന്നു; അധ്യർമ്മത്തിൽ തള്ളുന്നു; അവയുടെ വിശ്രൂതവലമായ സ്വന്തമനിഷ്ഠ, പരദ്രോഹാസക്തിയായി തുപാന്തരപ്പെട്ട പല ആശ്വാത്പര്യാഖലാത്തുടർന്നുണ്ടുമെന്നും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നു. ആ മാർഗ്ഗത്തിലെ ക്രാന്തികളും പുരോഗമനം ഭാരതത്തെ പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തിൽ എത്തിക്കുകയാണ്. ഏതവസ്ഥയിലും ധർമ്മത്തിനുനീനു നാം ലേശംപോലും വ്യതിചലിക്കുത്തു്;

തനിമീത്തം സംഭവിക്കാവുന്ന ക്ഷണികമായ നിപാതം ഉത്ഥാനങ്ങളെക്കാൽ കാലാന്തരത്തിൽ കാറ്റുകാരിയായിരിക്കും.

എന്താണു് യന്മം? വളരെ ശഹനമായ ഒരു പ്രദീ മാണത്രു്. തനിക്കു ഹിതമായി ഉള്ളംഗത ആൽ ഇതര ജീവികളുടെ വിഷയത്തിലും അനുസ്ഥിക്കാവു; തനിക്കു അഹിതവായുള്ളതു് അനുസ്ഥിക്കേത്രു്; എത്തനാൽ, എക്കോദരസഹാദരങ്ങളാണു് സകലം ജീവരാശികളും; പരഹീംസജ്ജും ആത്മഹത്യയ്ക്കും തമ്മിൽ പാര്യന്തിക മായ സമാലോചനയിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. ഇന്നെലെ കാലങ്ങൾക്കാവന്നുകളുടെ ഭേദങ്കാണ്ടു ധർമ്മ മെന്ന നാം സകല്പിച്ചിരുന്ന പല ആചാരങ്ങളും. ഇന്നു ലോകവിളും, തനിമീത്തം. അധികമായിപ്പറി നാമിക്കാം. എന്നാൽ അതിനെന്നുംാമടിയീൽ, അചല സ്ഥായിയായി, അവികാരിയായി, സാർവ്വലോകിക മായി, സാർവ്വത്രികമായി, ആത്മസ്ഥാനീയതയിൽ പരിപസിക്കുന്ന വേറെ ചില ആചാരങ്ങളുണ്ടു്; അവയുടെ സമാഹാരമാണു് സന്നാതനമായ ധർമ്മം.

“സത്യം, ദമസ്താശ്രൂചം,
സന്തോഷസ്ത്രാന്തിരാർജജവം
ജന്താനം ശമോ, ദയാ, ഭാന-
ദമഷ്യക്രസ്ത്രാതനഃ:”

എന്നു് അശാഖിപ്രാണത്തിൽ തനിഞ്ചിപ്പുങ്ങളായ പത്ര ഗ്രനങ്ങളുടെ സമവായമാണു് ആ ധർമ്മമെന്ന വിവരി

ചുരിക്കുന്നു. മനസ്സുകൊണ്ടും, വാക്കുകൊണ്ടും, പ്രവൃത്തികൊണ്ടും ഇവയിൽ അടിയറച്ച വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ലോകയാത്ര ചെയ്യുന്നവൻ ഉത്തമൻ; മനസ്സും എന്തെന്നയിരുന്നാലും വാക്കുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും ഇരു സത്തഗ്രഹങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുന്ന വൻ മലദ്വാരൻ; മനസ്സും പ്രപുത്രിയും വിപരീതമായാലും വാക്കുകൊണ്ടുകൊണ്ടും ഇവ സദാചാരകോട്ടീയിൽപ്പെടുത്തിയാണെന്ന സമ്മതിക്കുന്നവൻ അധികാരി; വഞ്ചനയും കൊലയും മറുമാണും ആദരണീയങ്ങളായ വിജയാഹാരങ്ങളും തുംബിവിധകരണങ്ങളും കൊണ്ടും പ്രവൃത്തിക്കുന്നവനു കൊടുക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണൻ ശീത, പതിനാറാം അല്ലെങ്കിലും അഭ്യർത്ഥിയായതിൽ “ഒദവീസന്പത്രം” സന്പാദനീയമാണെന്നും, “അംഗുരീസന്പത്രം” വർജ്ജനീയമാണെന്നും ഉപപാടിച്ചുരിക്കുന്നു. ഒദവീസന്പത്രം എത്താദുമായ ധർമ്മത്തിനേറയും, അംഗുരീസന്പത്രം അധികംത്തിനേറയും പര്യായമാണും. ഇന്ന് ലോകം ആംഗുരീസന്പത്രത്തിനേരിൽ അഭികാമ്യതയിൽ ദേഹിച്ചു “അരിറംബോംബു്” നിർമ്മാണം മുതലായ പെപ്പാചീക വ്യാപാരങ്ങളിൽ ജാഗത്തുകമായിരിക്കുന്നു. മാന വസ്ത്രഭായത്തിനേരിൽ യോഗക്ഷമതയിനും അതോ ഒദവീസന്പത്രത്താ ആവശ്യകം എന്ന നാം തന്നെ ശാരി മായി ആത്മപരിശോധന ചെയ്ത തിരിച്ചപ്പെട്ടത്തിക്കൊണ്ടാൽ മതി.

ശ്രീരാമനും ഒരു മനഷ്യനായിരുന്നതുകൊണ്ടു മന
ഷ്യസഹജങ്ങളായ വൈകല്പ്യങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹവും
അപൂർവ്വവും ചില അവസരങ്ങളിൽ വശംവദനായിട്ടി
ബ്ലോഗിലും. മനഷ്യൻറെ ഏതു തത്ത്വത്തിലുള്ള പരിപ്പ്
ശ്രദ്ധിക്കും. ഒരു പരിധിയിലും. ഈബ്ലോഗിൽ അവൻ മന
ഷ്യന്റെ; നാം ഈശ്രദ്ധരനിർവ്വിശ്വഷമായി ഉപാ
സിക്കന്ന ഏതൊരു അവതാരപ്പത്വമുണ്ടോ. ആ സാമാന്യ
വിധിക്കു് അതിനന്നായിരുന്നു വര്ത്തിക്കുന്നു. ഭാര
തത്ത്വ സംഖ്യാചിത്ര പരിയുകയാണെങ്കിൽ, ശ്രീരാമനു
പ്രോബലെ ധർമ്മത്വാവായ ഒരു വ്യക്തി ഒരു കാലത്തും
ഉഭയം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻറെ മധ്യരോദ്ധര
ഗംഭീരമായ ചരിതം. അനകീത്തനും ചെയ്യവാൻ മഹാ
കവി നാഡ്യംഭരമനായ വാല്പുരികീമഹർഷി ഒരുപെട്ടതും
നമ്മുടെ മാതൃദ്രോമിയുടെ ഭാഗയെയുണ്ടാക്കി പ്രമാഘന
നീയമാക്കുന്നു. സർവ്വവും സന്ത്യജ്ഞിച്ച സമലോഹിതാശ്രൂ
കാബ്യനമാരായി ജീവിക്കുന്ന ശ്രൂഹജ്ഞാനാക്കാക്കണം.
വേഗക്കാരിൽ പക്ഷപാതയുണ്ടാക്കുതനു ചെയ്യുമെന്ന
ഭാവവി പറയുന്നു. അതുനു വാല്പുരികീക്കു രാമചന്ദ്ര
നീൽ ത്രംബകമായ പക്ഷപാതം. ആഭികാവ്യത്രംപ
ത്തിൽ പ്രവഹിച്ച ഭാരതത്തെ ഈനാം ശ്രദ്ധിക്കരിക്കുന്നു.

രാമായണം. ബാലകാണ്യം. പ്രമമസർപ്പത്തിൽ
വാല്പുരികീ നാരദനോട് സമഗ്രമണസ്വനനായ ഒരു
പുത്രഹസ്തി ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നണ്ണോയെന്നു ചോദി
ക്കുകയും, അതിനു നാരദൻ, അദ്ദേഹം. നീർദ്ദേശിച്ച
രീതിയിലുള്ള ഒരാളെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു വിഷമ

മാണകിലും ശ്രീരാമനിൽ ആ മുണ്ടൈള്ളും സമേം ഉച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന് മറപടി പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. താൻ ധർമ്മരൂതിയാണുന്ന ആ മഹാപുത്രപ്രസംഗതനു പല ഘട്ടങ്ങളിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ദാശരഥി യായ ഈ രാമൻ ധർമ്മാത്മാവും സത്യസന്ധാരമാണു കുംഭിൽ നീ രാവണനെ വധിക്കുക” എന്ന രാവണവയ തത്തിനായി എയ്യുന്ന ശരദേതാട്ട് അദ്ദേഹം ആത്മബി ശ്രദ്ധാസ്ഫുല്പം ആജ്ഞാപാശകനു. അദ്ദേഹത്തെ വന്ന തത്തിലേക്കയ്ക്കുമ്പോൾ കെടുസല്പ്പാദേവി ‘‘മകനാ ! നീ യാതൊരു ധർമ്മത്തെ ശരിക്കു പാലിക്കുന്നവോ ആ ധർമ്മം നീനെന്ന രക്ഷിക്കുടേ !’’ എന്ന് ശ്രൂതാതാക്കര കോഡാമയിർക്കുംബുള്ളമാറ്റ് പ്രാത്മികനു. പുന്നുക്കര മാത്രമല്ല രാമചന്ദ്രനു ധർമ്മാത്മാവുന്ന വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതും. ‘‘രാമോവിഗ്രഹവാൻ ധർമ്മഃ’’ അതായതും രാമൻ സാക്ഷാത്ത് ധർമ്മസ്വരൂപനു തന്നെയാണുന്ന മാരീചനം,

‘യസ്മിന്ന ന ചലതേ ധമേം-
യോ ധർമ്മം നാതിവത്തനേ’

അതായതും ‘‘രാമനിൽനിന്നു ധർമ്മം ഒരീക്കലും നീങ്ങു നീലു, ധർമ്മത്തെ അദ്ദേഹം ഒരവസ്തുതയിലും ഉല്ലംഘിക്കുന്നമില്ല’’ എന്ന ശ്രൂതനും രാവണനോടു പറയുന്നു. അവർ മുന്നപേജം ശ്രീരാമൻറെ ശത്രുക്കളുമാണു.

രാമചന്ദ്രൻറെ ധാർമ്മികതയ്ക്കുംബന്ധിത്വം രാമായണത്തിൽ പറേപ്പേഡേ കാണാം; അവയെ ഇവിടെ

പ്രപഞ്ചനും ആവശ്യം ഒന്നകൊണ്ടുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു ഹ്യാജിച്ച് സഹയർഹമിണിയായിരുന്നു സീതാദേവി; അവരുടെ പരിചര്യയ്ക്ക് പറരീയ ഒരു പുത്രപുജ്യഗവനായിരുന്നു ലക്ഷ്മണൻ; അവക്കു സഹോദരനായിരിക്കേണ്ട ഒരു സദ്ഗൃതതന്നായിരുന്നു ഭരതൻ; അവർക്കെല്ലാം പ്രിയകഴനായ രംജിവിയായിരുന്നു ധാരുമാൻ. ജൈപ്പിനുകളായ ശ്രേഷ്ഠമായ ധർമ്മത്തെ വിലമതിച്ച് ഒരു ലോകഹിതത്തോടിയായിരുന്നു വിശേഷണൻ. മനഷ്യനും സ്വകാർബന്ധത്വാട്ടം സ്വദേശത്വാട്ടം മാത്രമല്ല കടമയുള്ളതും⁵; മനഷ്യസമുദായത്തോടുള്ള കടമയാണും എറിവും വലുതും⁶; ആ കർത്തവ്യത്തിനെന്നും നിർവ്വഹണത്തിൽ വീഡോ നാടോ പ്രതിബന്ധമായി നിന്നാൽ അതിനെന്ന തട്ടിനീകരാതെ ഒരു ഉത്തമപുത്രപുന്നു നീക്കപോക്കാണും.

ശ്രീരാമന്നേരിയും സീതാദേവിയുടേയും അപദാനങ്ങളെ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുന്ന രണ്ട് വിശിഷ്ടദ്രോക്തങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതും പ്രകൃതത്തിനുന്നസന്ദേശമാക്കുന്നു.

“ബാലക്രൂഡിയനമിന്ത്യഗാവഡി ;
പ്രഹ്രതാ
താതേ കാനനസേവനാവധി, ദയാ സൗഗൃവ
സവ്യാവധി,
ആജന്താവാരിധി, ലംഘനാവധി,
ധ്യതിർല്ലുക്കേശനാശവധി,
ശ്രീരാമസ്യ പുനാതുലോകവശതാ
ജാനക്യപേക്ഷാവധി”
(മഹാബാക്തം)

“ବୋଲେଁ ଫ୍ରେମିତଲେହପ୍ତିତା;
 ତଙ୍କେଚକ୍ଷୁଣିଷ୍ଟାଵାନେ ଭୀଷଣେ;
 ପେଣଲାଗୁ^୧ତେଜୁଗଳୁତା; ଯେକଷ୍ୟାଯୁତୀ,
 ଅଭ୍ୟାଚଲକାରାଵାନେ;
 ଲବ୍ଦି^୨ଯାଶ୍ରମ୍ୟଗଲେପ୍ତିତା;
 ପ୍ରକରପିତ୍ୟ, କଥାସତୀ ଜାନକୀ;
 ସଂସାରେ ସତତାଶ୍ରମପାତିଗିରଣୀଆ。
 ଯିଇ^୩ “ନୀତ୍ୟ ରୂପବନ୍ଧୀତି”
 (ୱକ୍ଷମମୁଣ୍ଡଳ—ବନ୍ଦାବତାରଚରିତମାତ୍ରାରେ)

ഇവയിൽ ഒരു സംഖ്യാത്മകപ്പറ്റി മാത്രം അഞ്ചല്ലപ്പ്
മൊന്ത വിമർശിക്കാം. രാമൻ അഞ്ചല്ലപ്പൻറെ വാക്കെന്നു
രിച്ചു് രാജ്യം ത്രജിച്ചു് പതിനാലുവർഷം കാട്ടിൽ താ
മസിച്ചതു കേവലം. ബാലിഗമായിപ്പോയി എന്നു്
ഇംഗ്ലീഷ്യു് ആരോ എഴുതിയിരുന്നതായി ഓഫീസനു.
ബാലചാപലം. എന്ന മാത്രമല്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതിനെ
അധികേഷപിച്ചുള്ളൂ; അതിനേക്കാൾ വലിയ അവഹേ
ളനു. ജാബാലിയുടെ മിവരുതനിനു രാമചന്ദ്രൻ തന്നെ
അതിനെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുള്ളതായി രാമാധണത്തിൽനിന്നു
നാം ധരിക്കുന്നു.

“നിനക്കാരാളശരമും,നായവനാരുമല്ല നീ.....”
 “പ്രാണിക്കച്ചുൻ ബൈജമാതും മാതാവിന്തു
 വേളയിൽ
 ചേരും ശൃംഗാരമാണലോ ജനഹേരു നരനിഹം”.

എന്നും ആ മനിലിംഗ്‌ഗാ ഒരോന്നാൽര. യുക്തിവാദിയായി അദ്ദേഹത്തെ വന്നയാത്രയിൽനിന്ന് പിന്തിരീപ്പിക്കുവാൻ ആക്കന്തു. ശ്രമിക്കുന്നു.

“പ്രത്യക്ഷം സ്വീകരിക്കു നീ പരോക്ഷം പിന്നീ
ലാക്കിട്ട്” എന്ന അദ്ദേഹത്തിൻറെ ചാർപ്പാകസില്ല
നത്തെ രാമചന്ദ്രൻ,

“സത്യമേവേശപരോലോകേ; - .

സത്യം പത്മാനൃതാ സദാ;
സത്യമുലാനീ സർപ്പാണി;
സത്യാനാഞ്ജി പരം പദം”

എന്നപദ്ധതിച്ചുകൊണ്ട് തിരസ്സരിക്കുന്നു.

എന്താണു് ഇവിടെ സത്യം? ഭഗവത്മൻ കൈകേ
യിക്കു് റണ്ട് വരങ്ങും കൊടുക്കാമെന്നു് എററിയുന്നു.
അവ ആ രാജത്തീ ചോദിച്ചവാൻി; അവയിലോന്നു
ശ്രീരാമൻ പതിനൊല്പു സംവത്സരം കാട്ടിൽ പൊള്ളും
ഉള്ളമെന്നായിയുന്നു; ആ വരം അഞ്ചുന്ന് ഭാനം ചെയ്യു
ണമെങ്കിൽ അതിനു മകൻറെ അനാമത്തി വേണും; ആ
അനാമത്തി അർത്ഥപരമല്ലാത്ത അദ്ദേഹം തിരക്കണം.
തനെ നൽകകയും ചെയ്യും. ഇംഗ്ലീഷിൽ word of
honour എന്ന പറയുന്ന പ്രതിജ്ഞയുടെ പരിപാലനം
പ്രാചീന ഭാരതീയർ തന്ത്രങ്ങളുടെ കർത്തവ്യക്രമങ്ങളിൽ
പ്രമാണായി കത്തിയിയുന്നു. കൈകേയിയോട് ഭഗ
വത്മൻ ആ വരം ചോദിക്കുന്നതുനു് പലപ്രകാരത്തീൽ
താണക്കേണപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ആ സ്വാത്മരത പ്രയോ
ഗിച്ച മന്ദേശിയിയാ ഉ പ്രത്യുമതിശാസ്ത്രം,

“ഭവത്പരധനും ധനംാവാ, സത്യം വായദി വാന്നതം,
യത്പരയാ സംഗ്രഹം മഹ്യം, തസ്യാനാഞ്ജിവ്യതിക്രമഃ”

എന്നായിരുന്നു. “അല്ലെങ്കിലും രാജാവു! ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു് ധന്മാകട്ടു് അധമ്മകട്ടു് സത്യമാകട്ടു് അനൃതമാകട്ടു്; അതിനെപ്പറ്റാറി ഞാൻ അഭദ്രയോടു് വാദപ്രതിഘാടം ചെയ്യുവാനല്ല ഈവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങു് എനിക്കു് വരം തരാമെന്ന ശപമം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ അഭദ്രയെ ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല, അതുതന്നേനു്. ദശരമനു് പിന്നീടു് ഗത്യന്തരമില്ല. ആവരം കൊടുത്തേ കഴിയു. അല്ലെന്നേക്കുണ്ടു് പ്രതിജ്ഞയോ പരിപാലനം ചെയ്യിച്ചു് എന്നുള്ളതാണു് അവിടെ രാമചന്ദ്രൻ അനുഷ്ഠിച്ചു് തിരുപ്പം. രാമൻറെ വധമാണു കൈകേയും അവഗ്രഹപ്പെട്ടിരുന്നതു് എങ്കിലും അദ്ദേഹം അതിനു വിധേയനാകമായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ അല്ലെന്ന എല്ലാ ദ്രിംബങ്ങളുണ്ടു്. വലതായ വാഗ്രം തതിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം എത്രകുണ്ടു് കടപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. “ചന്ദ്രൻ വിട്ടു കാണി പോകാം; ഹീമവാനെനു വിട്ടു മണ്ണു മാറാം; കരയടിച്ചടച്ചുകൊണ്ടു സമുദ്രം പോണ്ടാം; ഇതോക്കെയായായാലും പിതാവിനോടു ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞയെ ഞാൻ ഒരിക്കലും ലംഗ്ഘിക്കുകയില്ല” എന്നു് അദ്ദേഹം മറ്റൊരവസരത്തിലും പറയുന്നണ്ടു്. ഒരു മനസ്സും തന്നെന്ന വാക്കും അനുസരിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കണമോ എന്നാണു് ഈവിടെനമും അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നം; വേണ്ടെങ്കിൽ രാമൻ ചെയ്തു ശിഷ്ടാചാരം; വേണ്ടെങ്കിൽ ഉന്നത്തെപ്പോൾ.

ഇക്കാവത്തു രാജാക്കന്നാരുടെ ചരിത്രങ്ങളെ വാഴ്ത്തുന്ന കൃതികൾ അഞ്ച് വായിക്കേൽക്കുന്നു് എന്ന ചിലർ ശ്ലോഷിക്കാറുണ്ട്. ഇവിടെ രാജാക്കന്നാരാഹന്ന നാം സുക്ഷ്മമായി ചീസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹിററുലദാ മുദ്ര്യാളിനീയും ഹിരോഹിരോയും രാജവംശ്യരല്പായിരിക്കും. എന്നാൽ ഒരു ഏകശാസ്ത്രക്കന്നാരുടെ ജനാധിപത്യം ലോകക്കേൾമത്തിലും എത്രമാത്രം പ്രയോജനിച്ചിപ്പി; ഇന്നും പ്രജകളാർഹ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ എന്നു നാം ഫ്രെഡോന ചില ഭൂപ്രഭുക്കൾ അവരുടെ രാജ്യത്തിലും എന്തിനൊയ്യാണു പാലിക്കേണ്ടു്? പ്രജാസപാതത്രുത്തിനും അവിടെ എത്രും ധാരാരാഡയുമാനവുമില്ലെന്നു നാം കൂടുതലുകുടുക്കുന്ന കൂടുക്കുലയും മറ്റും കാഖളിക്കുന്നില്ല?

പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ എത്തപിശയകമായി പ്രതീപിച്ചാപിതമായിരുന്നു. രാജാക്കമീമാംസാ സിദ്ധാത്തന്ത്രം പ്രസിദ്ധി രണ്ടുവാക്കിവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു് അസംഗതമായിരിക്കയില്ല.

“നെവരുാജ്യം നരാജാസീനചദണ്ണോ
ന ഭാണ്യികഃ,
ധമേംബ്രവപ്രജാസ്ഥാരക്ഷന്തിസ്ത പരസ്പരം”

അതായതു് “അഞ്ചുകാലത്തിൽ രാജ്യമോ രാജാവോ ശിക്ഷയോ ശാസ്ത്രനോ ഉണ്ടായിരുന്നീല്ല; എന്തെന്നാൽ എല്ലാ പ്രജരിളം അനും ധർമ്മക്കാണ്ടതനെ അനേക്യാന്തം രക്ഷിച്ചുവന്നു്” എന്നു് മഹാഭാരതം ശാന്തി

പർവ്വതത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ ജന ദൈരക്ക്⁹ അധ്യമംത്തത്തിൽ അഭീഷ്ടചീ തോന്നുന്നതോടു കൂടി അവരെ നീതിയുടെ സീമയ്ക്കുള്ളിൽ നിർത്തുന്നതിനു¹⁰ ഒരു ഗോപ്പാവിസ്തർ ആവശ്യം നേരിട്ട്; അതു ഗോപ്പാവ്¹¹ തന്റെ ഏകകർത്തവ്യം പ്രജാസേവനമാണെന്നുള്ള വസ്തു വിസ്തരിച്ചില്ല. കിരീടധാരണക്കുള്ള ത്തത്തിൽ ഓരോ രാജാവും പ്രജകളെ രോക്കി “ഞാൻ നിങ്ങളെ ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ പിഡിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ജനിച്ച രാത്രി മിത്തം മരിക്കുന്ന രാത്രി വരെ എന്നാൽ സഖ്യിതമാകുന്ന പുണ്യവും, എന്നിക്കു ലഭിക്കാവുന്ന സ്വർഗ്ഗവും, എൻ്റെ ജീവിതവും, എൻ്റെ സംതതിപരമ്പരയും എന്നിൽനിന്നും അപഹ്രതമാക്കു” എന്നൊരു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുണ്ടെങ്കിൽനന്നതായി എത്ര രേയ ശ്രദ്ധാർത്ഥത്തിൽനിന്നും നാം അറിയുന്നു.

“രജിതാശ്വപ്രജാസ്ഥാപ്നോസ്തവ രാജേതി ശസ്ത്രതേ”

“എല്ലാ പ്രജകളേയും രജിപ്പിക്കുന്നതു നിമിത്തമാണു് രാജാവിനു് ആ സംജ്ഞയെ ലഭിച്ചതു്” എന്നുള്ള ഭാരത വാക്യത്തെത്തന്നെന്നയാണു് “രാജാ പ്രകൃതി രജനാൽ” എന്നു് കാളിദാസമഹാകവിയും ആവർത്തിക്കുന്നതു്. “രാജാവു ധർമ്മത്തെ അനവർത്ത്തിക്കണം; രാജധർമ്മ മഹനാൽ തന്റെ പ്രിയത്തെ പരിത്യജിച്ചു് പ്രജകൾക്കു ഹിതം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണു്” എന്ന ഭാരതത്തിൽ പിന്നെയും, ആ തത്പരത വിശദീകരിക്കുന്നണ്ടു്. യൈവരാജ്യത്തിൽ രാജക്കമാരനെ അഭിഷേചപനം ചെയ്യുന്നോടു നാട്വാഴി പ്രജകളോടു് “ധപജമാത്രായം;

വേന്ത എവസ്പാമിനഃ' 'നിങ്ങളതനെന്നാണ് നായകരാർ; ഇവന്ന നിങ്ങൾ പിടിക്കുന്ന കൊടിയുടെ സ്ഥാനമേയുള്ളു' എന്ന നിവേദനം ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നതായി കൗടല്യൻറെ അത്മശാസ്ത്രം നമ്മുടെ ഗഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ളതാണ് പ്രാചീനനാരതത്തിലെ രാജപ്രജാബന്ധം. ഈ മാതിരിയിലുള്ള ഒരു ബന്ധംതന്നെ ദ്വൈ നാം ഇന്നും എവിടെയും അഭിലഷിക്കുന്നതു്? പ്രജകരക്കുള്ളാം നന്നപോലെ സപാതന്ത്രവും സുവാവും പരിപൂർണ്ണമായി ലഭിക്കുവാൻ എങ്ങിനെയുള്ള രാജ്യഭരണം. പ്രയോജനപ്പെട്ടമോ അതിനെ ഉത്തമരേണ്ടമായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണെന്നു സാരം.

ആരാധചന്ദ്രൻ ഒരു ക്ഷത്രിയരാജാവായിരുന്ന എന്ന വെച്ചു് അദ്ദേഹം തദനരോധനമാത്രം എത്തു വിഷ്വവ്രീയനും അവഹേളനാർഹനാകന്നീല്ല. അദ്ദേഹത്തെ ദശരമൻ മുൻ മുവരാജാവായി നിയമിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതു തന്നെ ആദ്യം മന്ത്രിമാരോടും, പിന്നീടു് പെണ്ഠനായം. ജാനപദനായ സകല പ്രജകളോടും, സാമന്തപ്രഭകരോടും വേണ്ടപോലെ ആലോച്ചിച്ചു് അവരുടെ വൈക്കമ്പേരുന്നയുള്ള അനന്തരീ ലഭിച്ചതിനു മേലാണു്.

‘വ്യസനേഷ മനഷ്യാണാം ഭംഗംവേതി ഭഃവിതഃ ഉൽസവേഷ ച സർവ്വേഷ പിത്രേവ പരിത്രഷ്യതി’ എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥാണ്മേരു അവർ സമാജസമായി സംക്ഷേപിക്കുന്നു.

‘സത്യം മുഖിതമേവാസീൽ സദ്ഗ്രായമ്മ പരോഭവൽ രാമമേവാന പശ്യന്തോ, നാഃപരീംസൻ പംപ്പരം’

എന്ന രാമചന്ദ്രൻറെ രാജ്യഭരത്തെ ആദികവി വർഷി¹ കുന്ന്. അക്കാലത്തു എല്ലാവരും സന്തുഷ്ടമായം ധാർമ്മികമായും ആയിരുന്നു; എന്ന മഹത്മദ്വീപ്, രാഖന്തനെന്ന സദാ ചീതിക്കുക നിമിത്തം തന്മയമായി അനേകം നട്ടു. കലഹിക്കാതെയും ജീവിച്ചുവരു.

അതിണ്ടു രാമരാജ്യം: ആ രാമരാജ്യം ഭാരതത്തിൽ വീണ്ടും വന്നകാണവാൻ മഹാഭാഗാധി എല്ലാ ദിവസവും ഇത്ശ്വരനെ പ്രാതമ്മിക്കുന്നു. എത്ര താങ്കു മഹാത്മ്യം ഗമാണും ജനഹിതെത്തഷ്ഠിയായ രാമചന്ദ്രൻ അനുഷ്ഠാച്ചതും! തന്റെ പ്രാണനാട്ടും തന്നിൽനിന്നും ആത്മാവിനെന്നാപും അപാദ്ധ്യതയായെങ്കാണിലും പെണ്ണഷംകരിണ്ടു പുനർജ്ജിപ്പിയും, പരബ്രഹ്മം. വരത്തുന്നതിനവേണ്ടി അശ്വിന്തുലയാക്കി കാന്തിപൂരം വർല്ലിച്ച കനകഗംഭീര ക്ഷേരിപ്പും. അംഗീകൃതയും, ജനനംമുതല്ലു ഭഃവത്തിൽനിന്നും ഭഃവാന്തരത്തിലേക്കെ പറേ പറേ പതിക്കുക നിമിത്തം. അഴുവുഡൈക്കപോലും അനന്തരവനീയയും, അന്തവ്വത്തിയു മായ ആ ദേവീയെ, അത്യന്തം തുക്കനായ ഒരു രജകൻറെ മുഖത്തുനിന്നും ഒരു അപവാദശശ്വം ബഹിഗ്രമിച്ചപ്പോൾ ഹീംസുഗണ്ഠാക്ക ആമിഷീവീകരത്തകവല്ലും. മഹാരണ്യത്തിൽ നിഷ്പാസനം ചെയ്തില്ലേ! അതു നീതിയോ എന്നും ചീലർ ചോദിക്കാം; ഭർത്തുനീതിയല്ലെ നീശ്വയം; പക്ഷം, അക്കാലത്തെ രാജനീതിയാണും. അതിനെയരാം² “ലോകവശതാ ജാനക്കുപേക്ഷാവധി” എന്ന മഹാനാടകകാരൻ വസ്ത്രിച്ചതും. പ്രജാഹിതത്തിനവേണ്ടി ശ്രീരാമൻ തന്റെ ജാനകിയെപ്പോലും ഉപേ

ക്ഷീകരം. സീത, തന്നെ രക്ഷിക്കവാൻ കയറ്റില്ലോത്തരാമനമായിള്ള ബന്ധം വലിച്ചപൊടിച്ച ധിക്കുതശങ്കപരാക്രമനായ രാഖണണൻറെ ഭോഗിനിയായി ലകയിൽപ്പേജ്ഞിയ്ക്കുന്നുണ്ട് ഓരോ നീമിഷവും തപ്പിച്ചകൊണ്ടുബവിക്കാതെ ഇത്തന്നും ആ സ്ഥാപി ബുദ്ധിഹീനയായിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്ന ചില ആധുനിക വിമർശകരും പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള സീതമാത്രം ആവിർഭാവം ഭാരതീയനായ ഗാന്ധിജികളുടെ അടിമതമല്ല. അവർ മറുനാട്ടകളിലെങ്ങാണും മറിച്ചപ്പുള്ള മാനവസ്ഥാധനത്തെ മുഗ്ദിയതയിലേക്കും ആകന്നീടുത്തോളും. അടിച്ചതാളി മല്ലിട്ടിന്തു മറയത്തപൊല്ലോളിട്ടു. രാമാധാരം ശരീക്ക വായിക്കുന്ന യാതൊരു ഭാരതീയവനിതയും ആ പന്മാവും അടിലപ്പണിയമാകുന്നതല്ല.

രാമരാജ്യം എന്നും ഗാന്ധിജി പറയുന്നോരും നാം ആ ശംഖത്തെ അതിന്റെ ശരിയായ അത്മത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നും. ജനനിയുക്തവും—കിരീടാവകാശിയാണെങ്കും ലും രാമചന്ദ്രൻ യുവരാജപദവിയിൽ ആത്രയന്നാവണമെങ്കിൽ അതിനു പൊതുജനസമ്മതം അപരിത്യാജ്യമായിരുന്ന എന്ന ഞാൻ തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞു—ജനക്കേൾമെക്കുടിക്കശിത്തവുമായ ഒരു ഭരണകൂടം ഭാരതത്തിനു വേണ്ടുമെന്ന മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു വിവക്ഷിയുള്ളൂളി.

കേൾവന്നിയിച്ചിൽ

ആവ ! എന്താരാശപാസം; എന്താരാനങ്ങം ! ഭാരതത്തെ ചിരകാലമായി ഗ്രസിച്ചിരുന്ന കാളാത്രി പ്രഭാതപ്രായമായി. പുറ്റുടിക്കീൽനീനു പൊന്നത്വി വീണ്ടും പ്രവഹിച്ചതുടങ്ങി. ആദിത്യൻറെ അതണകിരണങ്ങൾ നാല്പത്കോടിജനങ്ങളെ ദീർഘനിത്യിൽനിന്നുണ്ടത്. അവൻ ഇന്ന് ആശാവഹമായ ഒരു നവയുഗത്തിൽ മന ഷ്യോച്ചിതമായ രീതിയിൽ ശ്രദ്ധസംസ്ക്രാസം ചെയ്യു വാൻ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അതാ! കാണുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യ ദേവതയുടെ പുണ്യക്ഷേത്രം; അതിൻറെ നട പ്രകതിയി ലയിക്കും തുറന്നകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു; അല്പനിമിഷങ്ങൾ മാത്രം മതി ഇന്നീ അതിൻറെ അവഗിഖ്യാംഗവും അപാര പുതമാകവാൻ. നോക്കുവിൻ ! ആ സവംസന്പര്യപ്രഭാതിയായ പരമേശപരിയുടെ ദിവ്യമംഗളവിഗ്രഹം ! നോക്കിനോക്കി നീർപ്പതി കൊള്ളുവിൻ ! എന്തോ ശ്ലോര മായ ദശംവിപര്യയത്തിൻറെ ഫലമായി നാം ആ ദേവി

യുടെ സന്നിധിയാനത്തിൽനിന്ന് വളരെക്കാലതേതക്കു ബഹുമുഖം ബഹിപ്പിതരായിരുന്നു. ഈ ശ്രദ്ധവുമുൻ്തെ തത്തിൽ ആ ആയതനും വീണ്ടും നമ്മുടേതായി. ഈനീ നാം അതിനെ ഒട്ടം, ഒരിക്കലും, വിട്ടപിരിയുകയും ല്ലോ നമ്മുടെ മന്മിൽ പ്രകാശിയ്ക്കുന്ന ആ തെന്തുലോ കൃദിപത്തെ സാക്ഷിയാക്കി പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാം.

ചീരകാംക്ഷിതമായ ഈ ലക്ഷ്യത്തിൽ നമ്മുണ്ടായതുരാണു് ? മറ്റാൽമല്ല—നമ്മുടെ ബാധ— ആധുനികകാലത്തിലെ മഹാപുരഷമാരിൽ അഞ്ചു സ്ഥാനങ്ങൾ വിനൂയ്യുമീതമായ ലോകം എക്കുക്കേണ്ട കീർത്തനും ചെയ്യുന്നതിൽ അഫോമഫോമിക പ്രഭാപ്ലിക്കേൺ മഹാത്മാഗാന്ധി ! അദ്ദേഹം ഒരാൾ— ഒരേ ഒരാൾ—മാത്രമാണു് അക്കുതന്നുകൂട്ടുതന്നാക്കും അസുല്ല മോയ ആ പദ്ധതി നമ്മക്കു് ഈ വേഗത്തിൽ സന്പാദിച്ചുതന്നതു്. അദ്ദേഹം തന്നെയാണു് നമ്മുടെ മാർഗ്ഗ ദർശി, ധർമ്മരംഖൻ, ആചാര്യൻ, ഉപാസനാമുൻ്തതി. അനവധി നക്ഷത്രങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ ഉറൈക്കുന്നണണെ കുംഭം, ചതുർബാൽ മാത്രമാണുംപോ രാത്രി ജ്യോതിഷ്ഠ തിയാകുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികനാരായി ഈ ഭാരതത്തിൽ ജീവിച്ചു് ഈ അത്ഭുതസംഭവം കണ്ണ നമ്മുടെ ഭാഗ്യം സാമാന്യമല്ല.

സാധാരിജിയുടെ ഈ ദിവ്യപിജയം എത്ര നീലയിൽനിന്ന് നോക്കിയാലും അദ്ദേഹപൂർവ്വമാണു്. ക്രി.പി. 1915-ല്ദേഹം ഭാരതീയക്കു വേണ്ടിയുള്ള തന്റെ

വിശ്രൂതമായ ആഹ്ലികൻ സേവനം മതിയാക്കി അതിന വ്യാപ്തിയും സാമ്പദ്യവും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമുമിയിലേക്കു മടങ്ങി. അതുകഴിഞ്ഞു കാലത്തി നീറ മുപ്പത്തു വർഷമെന്തുക്കും മാത്രമേ ഭരണമുട്ടു തീരുമായി പതിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇതിനീടയിൽ രണ്ട് സാർവ്വ ജനീന ഘുഖ്യങ്ങൾ അധിശ്വരന്മാർ നടത്തി. അവരിൽ തോറവർ തോറു; ജയിച്ചവർ തോറവരെ കാരി തോറു. “വാവിൽക്കഷ്ടം പതിനാഞ്ച്” എന്ന പഴമൊഴി അവരെ സംബന്ധിച്ചും അന്പരത്തമായി. എന്നിട്ടും അവരിൽ പല തീവ്രത്തിക്കൊള്ളുക്കാരായം കുവ നെന്നുത്ത മുതൽ പക്ഷവെള്ളുന്നതിലുള്ളൂ ബഹുത്തിൽ ആയുസംഘടനത്തിനീറ പൂർണ്ണാംഗമായി ആക്രോശ ഗർജ്ജനം മുഖങ്ങനു. ഇന്നിയും വീണ്ടുമൊരു സമഗ്ര സംഗ്രഹംപോലും—ഇന്ത്യൻ കഴിഞ്ഞതു കേവലം കമകളിപ്പോരു പോലെ ! നേരു—രണ്ട്—മൂന്ന്—അഞ്ചു നേയേ ആരു മദ്ദോഹരാദം പുരോഗമിക്കു ! അതും കൂടി യായാൽ മുഴുവനായി; മാനവസമുദായം മൺമരിയുവാൻ മരിറാനും വേണ്ടും : കുഷ്ഠം! കണ്ണാലുമരിയാത്ത കൂടി !

എന്നാൽ ഇതിനീടയിൽ നമ്മുടെ ഔഷ്ഠികലുനായ നേതാവും എന്താണു ചെയ്യുന്നു ? അനുപ്രധാ അജയ്യ നാരായ അധികാരിക്കാളു ആയുധം തൊടാതെ സ്വാധീ നരാക്കി; പ്രചണ്യവീര്യമായ ശ്രീടിഷ്ഠ സീംഹത്തെ തന്നീറ മുന്നിൽ ഹരിണത്രപത്തിൽ ആകർഷിച്ചും അഭീഷ്ടം നേടി. ഇതു പ്രക്രിയയിൽ സുഖഗവും മലഭ്രാന്തിയിൽ

പ്രവുമായ ഒരു സാമ്രാജ്യത്തെ, ഇതുവും വർഷത്തോളം കാലം നിരന്തരമായി, നിർബാധമായി അനുഭവിച്ചു “ജന്മാതാസ്പദാദോ വിപ്രതജ്ജലനാം കൊവിഹാത്രം സമർപ്പഃ? ” എന്ന കാളിഡാസൻ ചോദിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു മനോപൂത്തി ദേശനഗിനം വല്ലിച്ചവന വാണിജ്യചതുരാജാശയ വൈദേശിക പ്രളക്ഷാലൈക്കൊണ്ട് സർവ്വസംഗപരാത്യാഗത്തിനു തന്ത്രം തികച്ചും സന്ന അരാണാണം⁹ അദ്ദേഹം പ്രവൃത്തപരം ചെയ്തിച്ചതിന്റെ രഹസ്യം എന്നാണോ? ഒരു മന്ത്രംകൊണ്ടാണോ അദ്ദേഹം ഇവ അത്രുടെകൂട്ടും അരാഞ്ചിച്ചതു—ആ പഴയ ഗ്രൂക്കൾ—അഖിംസ. അതു¹⁰ അധുനികലാരതം മറന്ന എക്കിലും ആ മഹാത്മാവു പദ്മാക്ഷപദ്മം ജപിച്ചു സിദ്ധിവത്തിയെ ഒരു മന്ത്രമാണോ. അതു¹¹ അദ്ദേഹം വീണ്ടും സ്വരം പിഴയുതെ, അക്ഷരം തെററാതെ, അത്യന്തം സൗഖ്യടക്കമായി, ശ്രൂക്ഷംണമായി, ഉച്ചരിച്ചു. ആ ഉച്ചാരണം ദിക്കും രണ്ടും മാറ്റാലീക്കൊണ്ടു; ആ മാറ്റാലീ അനുകൂലമായ പരിത്വസ്ഥിതിയിൽ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചു; അങ്ങനെ കാര്യവും നടന്നു.

ഹീംസയെ ഹീംസകൊണ്ടു ജയിക്കാമെങ്കിൽ 1857-ൽ ഭാരതത്തിലെ ഹീംസ മുസ്ലീം സൈന്യങ്ങളും ഏകോപിച്ചു സർവ്വാഭിസാര സമ്പന്നതയോടുകൂടി സമാരംഭിച്ച സമരം വിജയത്തിൽ പര്യവസാനിക്കേണ്ട തായിൽസാ; പക്ഷെ ആ പരിണാമമല്ലോ അതിനുണ്ടായതു¹². ഹീംസയും ഹീംസയെ കീഴടക്കവോൻ സാധിക്കയീല്ലെന്നുള്ളതു ശാസ്യിജിയുടെ ധർമ്മസംഹിത

യിലെ പ്രമാണസിദ്ധാന്തമാക്കൻ. സുഷ്പപ്പ്‌തികൊണ്ട് നിദ്രയേയും, കാമംകൊണ്ട് സ്നീയേയും, വിറകുകൊണ്ട് അഗ്നിയേയും, പാനംകൊണ്ട് മദ്യത്രയും ജയിക്ക വാൻ നിർദ്ദാഹമില്ലെന്ന മഹാഭാരതത്തിൽ വിച്ചരി യുതരാഷ്ട്രരെ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഗാന്ധിജിയിടെ അഹിംസാ സിദ്ധാന്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വപ്രമാണമായ വിശ്വാസപ്രമാണമാണ്. കാദാചില്പ്‌ക്കമായ തന്റെ.

എന്താണു് ഈ അഹിംസ ? രൂഢംസമായ ഒരു ഭരണകൂടത്തിന്റെ നീതിരഹിതമായ സേപ്പള്ളാപ്രള്ളത്പരത്തിനു മുന്നിൽ അതു് നീരവലംബമായി മുട്ടക്കയ്ക്കുന്ന നീല; പിന്നുന്നോ, കംസവൻറെ കയ്യിൽനിന്നു കാത്യാധനീവേദി പോലെ, ശത്രുവിനു് അപ്രാപ്യമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിൽ ആത്മപ്രാപ്താവംകൊണ്ടയർന്നു് അവിടെ അടിയറപ്പിച്ച തലയുറയ്ക്കാൻ സദ്യരൂമായി നിലകൊള്ളുന്നു. പെണ്ണഷശാലാവിയായ ആ മനഷ്യനു് അവൻറെ വീര്യം ലഭിക്കുന്നതു മുഴുിയിൽ നിന്നും; ദംഷ്ട്രകളും നവങ്ങളും കേവലം വന്നുമുഖങ്ങളുടെ ആയുദ്ധങ്ങളാണു്; ആത്മീയശക്തി ശാരീരികശക്തിയെ അനായാസേന ജയിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ ശക്തി വേണു. അവൻ സമ്പ്രദായികവാൻ; അതു് സ്വാധീനമാക്കിയവർക്കു് ആദർശത്തിനും അഭിമാനത്തിനും വേണ്ടി ജീവിക്കുവാനും ആവശ്യം നേരിട്ടാൽ മരിക്ക വാനും കഴിയും. എത്രകൊണ്ടുനോൽ ഫലാഭിസന്ധിയില്ലാത്ത അവക്കുടെ കർമ്മകലാപത്തിൽ സുവഭ്രഃവ

അള്ളിടേയും ലാഭാലംകരണങ്ങിടേയും പരിഗണനയ്ക്കു പ്രവേശമെല്ല.

എന്നാൽ ഈ അഹിംസ മഹാത്മജിക്ക് അദ്ദേഹത്തിൻറെ പരമലക്ഷ്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന നോപകരണം മാത്രമേ ആകാണുള്ളൂ. ആ ലക്ഷ്യം സത്യമാണെന്നും സത്യത്തിൽനിന്ന് വിഭിന്നനായ ഒരീശപരനു തനിക്ക് സകൽപ്പിക്കവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും, അഹിംസയുടെ അവബന്ധമായ അനന്ത്രത്തി ത്രിഭാത്രത്തെ സത്യത്തെ അതിൻറെ സമഗ്രത്പത്തിൽ സന്ദർശിക്കുവാൻ നിപുണത്തിയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം അസന്തിഗംഭീരമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതെ ! സത്യം തന്നു യാണും ഈശ്വരൻ; ഈശ്വരൻ തന്നെയാണും സത്യം. “സത്യപ്രതി സത്യപരം ഗ്രീസത്യം, സത്യസ്വയോനിം നിഹിതം ച സത്യൈ—സത്യസ്യ സത്യം ഒരുസത്യ നോതും, സത്യാത്മകം തന്നും ശരണം പ്രപന്നം:” എന്നാണെല്ലാ അവതരണോദ്യതനായ ഗ്രീക്കുഷംണനെ വേവക്കാർ ഭാഗവതത്തിൽ നേട്ടാതും ചെയ്യുകാണുന്നതും.

സത്യസ്വയുപനായ ഈശ്വരനെ മഹാത്മജി ദിവസം തോറും പ്രാത്മീകനം. സത്യത്തിൻറെ പ്രകാശത്തിൽ ആദിത്യാദി ജ്യോതിർല്ലോളിംഗം നിഷ്പ്രഥിതം അഭ്യാണെന്നും അദ്ദേഹം. “ന തത്ര സുര്യോംതി ന ചന്ദ്രതാരകം,” ത്രഞ്ചിയ ഉപനിഷദ് “ഗാനംഭാ ഏറ്റവും പാടിക്കൊണ്ടു പറയുന്നു. ‘തമനോ മാ ജ്യോതിസ്ത്രമയ-’ ഇത്തടിൽനിന്നും വെളിച്ചത്തിലേക്കു എന്നു നയിക്കുക,

എന്നുള്ള ആ പ്രാർത്ഥന തികച്ചും സഹലിപ്പവിക്കുന്നു. ആ പരിപാടിയിൽ ജാതിമതവ്യത്യാസമെന്നു ആക്ക് പങ്കെടുത്താം; ആതും പങ്കെടുത്തുന്നുണ്ട്. അതന്റെ വിശ്വാസത്തിൻറെ പ്രകാശാത്തരമെന്നു് അറിവില്ലാതെവരല്ലാതെ ജല്ലിക്കുകയില്ല. നിജ്ഞാമമായ ഇഷ്യറം പ്രാർത്ഥന നമ്മകൾ ഭ്രമിയിൽനിന്ന് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു തവാൻ ചീരുകക്കു താഴെ; ജീവിതമത്സരത്തിൽ എങ്ങനെയുത്തിനു് ദിവസംതോറും നേരിട്ടു് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അഴിയു പുരുഷനു്; ആരേയും നാം മുന്നിൽ കാണുന്ന ലൈക്കിലും ആരോ നമ്മകൾ ഹസ്താവലംബം നൽകുന്ന തായും അതുനിമിത്തം എന്തോ നവീനമായ ആത്മചൈതന്യം നാം സ്വന്വേഷിക്കുന്നതായുംഉള്ള അനബ്വത്താൽ കോരാമയിൽക്കൊണ്ട് സമാധാനത്തോടുള്ളി ഉറഞ്ഞുകയും സന്നദ്ധത്തോടുള്ളി ഉണ്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു നെയ്യാണു് ഗാന്ധിജിയുടേയും അനബ്വം. ആ അല്ലാഹാരനും കൂർഖനമായ വദ്യോപാലും മറ്റൊരുക്കും ഒരു വർഷംകൊണ്ട് പോലും ചെയ്യുതീർക്കുവാൻ കഴിയാത്ത സഹസ്രമവ്യത്തായ ഗഹനകർമ്മങ്ങൾ ഒരു ദിവസംകൊണ്ട് കാര്യക്ഷമമായും കാലാതിപാതം വരുത്താതെയുംഉള്ള രീതിയിൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്വേണ്ടം ശക്തി നേടുന്നതും ആ വൈദ്യത്തിക്കേരുത്തിൽ നിന്നുണ്ടാണു്. അത്തരത്തിലുള്ള ആചാരത്തിൽ വലിയ വാഗ്പാസമാനമായില്ലാതെ ജവഹർലാഖ്പോലും എതാനും ദിവസങ്ങളായാണു് മുൻപു താഴ്വാലിക രേണുസമിതിയിൽ ആധ്യക്ഷ്യം കയ്യേറിപ്പും പ്രാർത്ഥനക്കുന്ന ചെയ്യു.

അംഗമാരും ഭർപ്പുഹമായ ഒരു രിറം സകല ചരിച്ചര
ങ്ങളെയും വഹിക്കുന്ന അച്ചിന്ത്യവൈക്കവമായ ഒരു
ശക്തിവിശ്വസ്തതിൽ വിന്തുസിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധയുടെ മാ
ണംനും അദ്ദേഹത്തിനും തോന്തിയിരിക്കണം.

ഭാരതാംബുദ്ധരുടെ പരിചരയ്ക്കു വിദേശവാസം
കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ ഗാന്ധിജി കണ്ണ
കീഴു ചുറവും ദയനീയമായിത്തന്ന്. അനേകയും ഭാരത
മഹാജനസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു മുന്നു ദശ
ക്രിസ്തീയരുമുണ്ടായ സംഖ്യാനുഭവം കഴിഞ്ഞിൽക്കൊണ്ട്
ഭാരത ഇംഗ്ലീഷ് വർഷത്തിനേൻ്തും
അവസാനത്തിൽ എത്താരം ചില അഭിഭാഷകന്മാരും
വനിക്ക് പ്രമുഖരായാണ് മറ്റും കൂടി എത്തെങ്കിലും. ഒരു
പ്രധാന നഗരത്തിൽ വിനോദാനുകാഡുടെ നില
യിൽ സമേളിക്കും. എന്തുമെങ്കും തൊടാത്തതും
ആക്കമാക്കും. സെപ്പരക്കേടു വരുത്താത്തതുമായ ചില
പ്രസംഗങ്ങളും ആക്കമാക്കുന്നതു കൈവിട്ടും, അന്തസ്ഥാര വിഹീനങ്ങളായ ചില പ്രമേയങ്ങൾ മറ്റു
ഇളവരെക്കൊണ്ടു ആയാസംകൂടാതെ അംഗീകരിപ്പിച്ചും,
അവരെ പകർത്തുതും ഒരു സക്കഹർജിയുടെ ശ്രദ്ധ
ത്തിൽ അധിക്കരണമാനങ്ങളിലേക്കെയ്ക്കും. അന്തോടു
കൂടി അശ്വരണയായി, അസ്പത്രന്ത്രയായി, അധിക്കരിക്കുന്ന
യായി, നിരക്കരണയായി, നിത്യദാരിപ്രയായി, നിത്യാന
ഭാവിതയായി, കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ജനത്രുമായും വിഷയ
ത്തിൽ തന്നെ അനുഭ്വിക്കേണ്ട കർത്തവ്യങ്ങളും
പരമാവധിവരു അനുഭ്വിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നടിമാനിക്കു

കയും ചെയ്യും. ആ ഹർജി അധികൃതമാരാട്ടെ അവ ലേപജന്മമായ മറഹാസത്തിനു് അൽപ്പകാലം വിഷയീവേച്ചു് അട്ടത്ത നിമിഷത്തിൽ അതർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിൽ — ആഫീസിലെ ചവറുകൊട്ടയിൽ — ഉന്നം തെററാതെ ചെന്ന വീണാ൦ ഉർഖപഗതിയേയും പ്രാപിക്കും. മെയ്യന്തോത്ത ആ മീരട്ട് വിദ്യുക്കോ ണഭാനം ഭാരതം ഒട്ടീ മുന്നോട്ട് നീങ്ങിയില്ല. എവിടെ, എങ്ങിനെ, നീങ്ങാനാണു് ? യാചന, സാമാന്യവിഷയങ്ങളിലായാൽ - പോലും, യാചകനെ താഴുതുന്ന; യാചപിതനെ ഉയർത്തുന്ന; ഇതകുടക്കാർക്കും തക്കിലുള്ള അന്തരം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാതെ ആ നീകുഷ്ഠപ്പത്തികൊണ്ടു് ആർക്കും, ഒന്നം, ഒരിക്കലും നേടാൻ നീർപ്പാഹമില്ല. പിന്നെയെങ്ങെന്നാണു് ഒരു മഹാസാന്ത്രജ്യം പിച്ചകാരൻറെ മൺചട്ടിയിൽ വന്ന വീഴ്ന്നതു് ? അങ്ങനെ വീണ്ടും കൂടുക്കില്ലെന്നതി, അതിന്തുറിം വീണ്ടും ഉല്ലാസോഭവം; അത്തരത്തിൽ “പുനരപി ജനനം പുനരപി മരണം—പുനരപി ജനനി ജംരേ ഗമനം” എന്ന മാതിംി, ആ ശ്രസ്പദേശിക ഭിട്ടെ നീങ്ങപ്പേശമായ ഭാരതോപാസ്തു ഫ്രെണം. ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരിൽനിന്നു വൃത്യസ്ഥമായ റീതിയിലും ചില ദേശാഭിമാനികൾ ധീര്യിരക്കാരായാ ദേശസേവനം നടത്തിയിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തു ഞാൻ വീസ്തരിക്കുന്നില്ല. അവരിൽ അഗ്രാസനസ്ഥനായാണാം. കൂട്ടത്തിന്തുരുത്തു ലോകമാന്യ തിലകനെന്നയാണു്. എന്നാൽ ഒരിടത്തു് ഒന്നോ രണ്ടോ മരം മാത്രം നീനാൽ അതിനെ ആരും ആരാമമെന്ന പറയാറില്ലെല്ലാ.

സ്ഥലബുദ്ധികളായ ആ , നായകമഹന്യന്മാതരട മുന്നിൽനിന്നുകൊണ്ടു ഗാസ്യിജി വിനീതമായ ഭാവ ത്തിൽ സരളമായ ശൈലിയിൽ , ചില മാൺകിങ്ങ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രഫീസറു ഉത്തരാപനം ചെയ്തു . “നിങ്ങൾ ആത്തട പ്രതിനിധികളാണോ? ഗ്രാമങ്ങളെല്ലാം പറയുന്ന നിരവധി തൊഴിലാളികൾ പട്ടണങ്ങളെല്ലാം പേരിൽ അറിയപ്പെട്ട ടന്ന എത്താനം ചില മുതലാളികൾക്കു വിച്ചപണി ചെയ്തു വിയപ്പോലീപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വയറിത്തു തീയി . കണ്ണിൽ വെള്ളവുമായി കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്നതു നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? അവരെ സാമ്പത്തികമായോ സാംസ്കാരികമായോ ഉയരത്തിലും നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? നിങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തെ നിങ്ങളിടെ വിവേകം അണ്ടാമില്ലാത്ത പുർണ്ണമാർ അകററിനീറ്റത്തീ ആട്ടി യോടിച്ചു? അവരോടും ഇന്നം പെപ്പാചികമായ രീതി യിൽ പെതമാറുന്നതു നിങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ആത്ത ഹത്യയെക്കാരം ഐഡാരമായ ആ പാപത്തിനു നിങ്ങൾ എത്തു പരിഹാരം ആചരിച്ചു? കണ്ണ നാടകളിൽ നിന്നും ഉജ്ജ്വലാട്ട് കർഖ്ഖരംവരെയുള്ള സാമാന്യങ്ങളുംപോലെ മാനം വന്നിരുന്നീ നിങ്ങളെ കാശിനകൊള്ളാത്ത കടക്കാരാക്കന്നതു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടോ? നിങ്ങൾക്കും എത്തുകൊണ്ടും കടക്കിൽ വ്യവസായങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു? അവയിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടും സ്വത്തുമാനം പുലത്തി സമ്പത്തു വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൂടു? രണ്ടുശ്ശീയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം രണ്ടാക്കത്താക്കരാ ,

സ്വാത്മലാഭത്തിനവേണ്ടി ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾ എഴുന്നോടുനുസരിച്ചാരുമെല്ലാം മതം വർദ്ധിപ്പിക്കും. ജാതി മതലായ ഉപാധികളെ ആസ്ഥാദമാക്കി ആജീവനാനം അവർ ശാശ്വതപിരോധത്തിൽ വര്ത്തിക്കേണ്ടവരാണെന്നാം, ഉപദേശിക്കുന്നതു സ്വഗാലവേദാനതമാണെന്നു കാണാവാൻ നിങ്ങളാക്കി കുറഞ്ഞേണ്ടോ? സ്രീകരക്ക്—അടുത്ത പുതഃഖ്വാതരത്തെ അഭ്യൂതമാനക്ഷമമായ റീതിയിൽ വളരേതണ്ട അമ്മമാക്ക്—നിങ്ങൾ നൽകുന്ന സമാനം ഒരു സഹയർമ്മിനിയുടെതോ സാലഭേജിക്കതയുടെതോ? നിങ്ങൾക്ക് സ്വകീയമായി നിങ്ങളുടെ പുതഃഖ്വാർ റീക്ക് മാത്രപത്തിൽ നൽകിയ ഒരു ഭാഷയിലേ? ആ ഭാഷയിൽ എഴുതുവാൻ വായിക്കുവാനും കഴിയാതെ അതിനെ അവഹോളിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കു ലജ്ജയെന്നാണീല്ലോ? സ്വാതന്ത്ര്യം! അതായിരിക്കണമല്ലോ നിങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം! അതിന്റെ അധിക്ഷാനദേവത ഭാഷയും ഭ്രംബയും, വേഷവും—ശേഷവും—എല്ലാം വിദേശീയമാക്കി, അങ്ങനെ പൊറുമയുടെ കൈക്കും കാലിനം ആമംവച്ച് അതു ഒരു വിശേഷവിജയമായി കത്തി ചുട്ടുപിഞ്ഞു പൊതിഞ്ഞ ഇരിന്പുകൾഞ്ഞളായി, അടീമത്തത്തിൽ അഹരകരിച്ചു, പട്ടമട്ടിക്കുന്ന നിങ്ങളെ എങ്ങനെ തിരിഞ്ഞു നോക്കും? രാഷ്ട്രസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഇതരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളിൽനിന്നും പേർത്തിരിച്ചു നിറവുള്ളവാൻ നിർവ്വാഹമീല്ല. അതു രവബന്ധജ്ഞാതിസ്ഥാനം. ഒന്നക്കിൽ സന്പൂർണ്ണമായ ബന്ധനം; അല്ലെങ്കിൽ സർവ്വാദ്ഗീണമായ പിരുമ്പതി; രണ്ടിനമീച്ചും ഒരു ത്രിശക്തസ്വർദ്ധമീല്ല.

സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് നിങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ പട്ടണങ്ങളിൽനിന്ന് പ്രാത്യന്തരങ്ങളിലേക്കു തിരിയുവാൻ! അതിനെറിയുല്ലാം നിങ്ങൾ പണിയുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു കുറഞ്ഞ അടിസ്ഥാനത്തിൽനിന്നുംഭേദവും നിങ്ങളുടെ അപ്പണി!

അതുവരെ ആധുനികഭാരതം കേരളാർത്ഥത്തായി തന്നെ ആ വാക്കുകൾ. അവ ആ പ്രമാണീകരിക്കുന്ന എല്ലാം ആലിലപോലെ വിറപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അവ രോട്ട് വീണ്ടും നിവേദനം ചെയ്യു: “ഞാൻ നിദ്രിച്ചോ കന്ന മാർപ്പം തെള്ളും സുഗമമല്ല. അവിടെ നിങ്ങളാക്കും ആരം മണൽ വിരിക്കുകയില്ല; മലർ വിതരുകയില്ല. ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനവേണ്ടി മരറ്റ് പൂം ത്രജിക്കവാൻ സന്നദ്ധരായ മനസ്പികരം—അധികാരികളുടെ സ്നേഹത്തേയും ദേഹത്തേയും ഒന്നപോലെ തുണവൻകരിക്കുവാൻ വേണ്ട സ്ഥിതപ്രശ്നങ്ങളുള്ള ഡാരോഡാത്തമാർ—നിങ്ങളിൽ എത്രപേരുണ്ടു്? അങ്ങിനെയുള്ളവർ ഈ നവീനയശാഖയിൽ പങ്കെടാണോ മതി; അല്ലാത്തവരുടെ പ്രയതിം പ്രതിബന്ധപ്രായമായെ പരിശോധിക്കുകയുള്ളൂ. “വിദേശപര്യടനം കഴിഞ്ഞു് ഇപ്പോൾ മാത്രം ഇവിടെ എത്തീയ നിങ്ങൾ എന്തിനു് ഇവക്കാരായുണ്ടെങ്കിൽ ഇടപെടുന്നു? ” എന്നു് അനാരംഭിക്കുന്ന ഒരു നേതാവു് ഗാന്ധിജിയോട് ചോദിച്ചു. “നിങ്ങളിൽ ഒരാൾക്കുണ്ടും. ഇതുവരെ ഇടപെടണമെന്ന തോന്നാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെന്നു്” എന്നു് ആ കമ്മക്കൾപാണ് അതിനു് ഉത്തരവും പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തി

எனிர அநு காவையுப்பன் டாரதமென்றே முடின்றி. பொறுஜனவை அலுப்புத்திலு. நிழுயிலு. நின்னை என்றுகேரடு^५ அப்பேர்த்திஎனிர அங்காயிக்குறாயி. அவர்கள் அந்தூ அந்தூ அவர்களும் வெளியுவான் அப்பேர்த்திகள்^६ ஏற்றுக்கூடிய சென்ஸர்க்குக்காயித்த என்றுங்காயியென; அதிக நிரந்தராக்யாஸ் கொள்ளு^७ அப்பேர். பூக்குத்தலு. டுரவர்ஶிதபவு. வழுத்தி.

மஹாதமஜியுடைய மஹாநீயத்தோய அப்பாந்தைகளு நாமநிட்டே. கொள்கையிலு. ரணி கவுவான் ஹூ உப நூபாஸ்ததிஎனிர பரிமிதமாய பரியி அங்குப்பிக்க எனிலு. மநஷ்யுகேரட யபாத்மாத்ரகரை அப்பேற்றுக்கொ ராஸ்^८; பொறுப்புக்காரப்பு. காமக்ரூயத்தேழுலு. லோக மோஹத்தேழுலு. மமோந்துருப்புத்தேழுலு. அப்பேர். காலே தூக்கித்தனை கீஷ்டக்கிசீன்றித்தன. ஹன்னை ஸௌ ஹாகெவள்ளு பேப்பதேத்தலு, ஶாந்திகொள்ளு காமதேத்தலு, கவுமகொள்ளு க்ரூயதேத்தலு, நந்தகொள்ளு திறக்கேயது. ஜயிது ஏத ஸிலுவன், அரங்குவாஸிக்குறாய தபோ யநந்தாதை ஹுக்கிலு. அன்னை^९, அப்புற்புமாயி கங்கையைக்கையிலு, நானாஜங்காஞ்சுமாயி நாநாரீதி யிது நிதியுஸபக்ள். புலம்ஹுத்துக்கு புதுத்தியற்கம நிரதமாதை தூக்கித்தில் காங்காயிலைப்புக் கூபம் கூறு. ஸமத்திமொவுக்காதாஸ்^{१०}. லக்ஷ்மனக்கீர வி காரங்கேற்றுக்கரை உள்ளைக்கு அவர்களுத்தேழுலு. அநு யீரகேரி புதுதலு. தெல்லு. விகாரக்ஷபூமாக்குனிலு. கூப பூவத்தியாய ரெள்குத்தேநாக்^{११} அப்பேர்த்திகள் புதி

പത്തിയീല്ലുകളിലും, അതിൻറെ ആജനകളെ യഞ്ഞനി പിശേഷമായി അനന്സരിക്കുന്ന അധികൃതവർഗ്ഗം. അദ്ദേഹത്തിൻറെ ദ്രോജിയിൽ അനുകൂലയെ മാത്രമേ അർഹിക്കുന്നുള്ളൂ. നമ്മുടെ പ്രമുഖ ശത്രു ദേമാണു്; നാം ഓരോനീമിഷ്വു, ദേചകിത്തനാരാധി ജീവിക്കുന്നു. പ്രഹരമായ പന്ഥാവിൽനിന്ന് രേഖാമാത്രം പോലും നീ തൈയാൽ പ്രാണം പോകമോ എന്നാണു് നമ്മുടെ ആശക്തി. ശാസ്യിജി ഉപദേശിക്കുന്നു: ഈ പന്ഥാവു നമ്മു ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തിൽ എത്തിക്കുകയില്ല. നമ്മക്ക് പുതിയ ഒരു പാത വെട്ടാം. ശാരീരികവും, മാനസികവും, ആത്മീയവുമായും പുരോഗതി നമ്മക്ക് കൈവരണമെങ്കിൽ, അചബ്ദിയലരാധി, അപ്രമാദരാധി, അക്കത്തോദയരാധി, ആത്മവീര്യം ആവിഷ്ടരിച്ചുകൊണ്ടു്, ആ പാതയിൽക്കൂടി സംശ്വരിക്കാം. ദയമെന്നാനു പിശാചിനേപ്പോലെ അതുജോഡിനു സകല്പിക്കുന്നവനു യുള്ളൂ.' ആ ഉപദേശം ഭാരതീയരെ ക്ഷേഖപ്പെട്ടതിൽനിന്ന് പെണ്ണപ്പത്തിലേക്കു് ഉയർത്തി. 'ഉദ്യരേഖാത്മകാന്ത്യാം' എന്ന ഗീതാഭാക്യത്തിൻറെ മൂലാത്മം അവർക്ക് അനഭവഗോചരമാധി.

പാസീവു് റെസിസ്റ്റൻസു് (Passive resistance) എന്നു് ഈ ദ്രോജിയിൽ പറയുന്ന മനോഭ്യത്തിയെയാണു് ശാസ്യിജിയുടെ ഭാഷയിൽ 'സത്യാഗ്രഹം' എന്ന പറയുന്നതു്. ആഗ്രഹമെന്നാൽ ഗ്രഹണം; 'ആഗ്രഹാനഗ്രഹാ സഫേത്യാരാക്രമോ ഗ്രഹണപിച്ച്' എന്ന മേരിനി; സത്യാഗ്രഹം, മുരുക്കപ്പിടിക്കുക എന്ന താല്പര്യം. സത്യാ

ഗ്രഹി പറയുന്നു: “ഞാൻ സത്യത്തെയാണു് ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ അസിധിയാരാപ്രതത്തിൽനിന്നു് എന്ന പിന്തിരിപ്പിക്കവാൻ ചിത്രവയത്തിന്റെപോലും ശക്തിയില്ല. എന്നു എത്തുചെയ്യുവാൻ കഴിയുമെന്നാണു് നിങ്ങൾ വ്യാമോഹിക്കുന്നതു്? കാരാപ്രഹത്തിൽ അടയ്ക്കും; കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിക്കും.; അല്ലോ? ആവാം, യുദ്ധം, യാവച്ചുക്കൂം! ഞാനാരെന്ന നിങ്ങൾ അറിയുമോ? നാല്പത്തുകോടി ജനങ്ങളുടെ ആരശയും ആദർശവുമാണു്; അല്ലാതെ സപ്തധാതുക്കളുാൽ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധാനക്ഷബളവുമായ ഈ ശരീരമല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം മുത്തരാജ്യവാസികളുടെയെന്നപോലെ, തങ്ങളുടെയും ജനാവകാശമാണു്. അതു തന്നെ ഉറങ്ങിക്കിടന്നപ്പോൾ നിങ്ങൾ കവറ്റിട്ടുതു; ഇന്നു തന്നെ അതു ശേഖര്യത്തോടും, എന്നാൽ അതേസമയത്തിൽത്തന്നെ ശാന്തതയോടും തുടർന്നിരിയെ ചോദിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ പെപത്രമോ; മറ്റാളുടെയുമല്ല. തത്മോ തരികയില്ലയോ? നിങ്ങൾ എത്തുപേരെ തൃക്കിലാറും? തൃക്കിക്കൊണ്ടും? അതാണു് നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമെങ്കിൽ കാണ്ടു നിങ്ങളുടെ പരാത്മം. ” അതേനെ ബാധാം ബബാ യേതരാം ” എന്ന മട്ടിൽ, സുദർശനം മുത്യുശൈ എന്ന പോലെ, ഓടിക്കുന്ന ഒരു ദിവ്യജ്യാതിസ്ഥാനം സത്യം ഗ്രഹം. ഭാരതത്തിലെ പ്രമുഖ സത്യാഗ്രഹിയായിരുന്ന പ്രസ്താവനക്കിടക്കാൻ ചരിത്രം നാം ഭാഗവതത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഹിരണ്യക്ഷരിപ്പവിന്നെൻ്ന ഭണ്ഡനങ്ങളും നിന്നെന്നല്ലാം കോവലം പഞ്ചവാർഷികനായ ആ ബാലൻ

“മുക്തല്ലേപ്പരെന്നവ തേജസ്വാ” ആത്മതേജസ്വ കൊണ്ടു തന്നെ മോചനം പ്രാപിച്ചതായി ശ്രൂക്കല്ലേപ്പഹർഷി കൈത്തനം ചെയ്യുന്നു. ഇതാണു നവ്യാദാരത്തിനു മഹാ ത്രജി നൽകുന്നതുള്ള വിശീഷ്യാനുഗ്രഹം. അദ്ദേഹം നക്കിൽ നിന്നു ദേഹത്തെ നിപ്പിബാസനം ചെയ്തു; തന്നീമിത്തം നാം നമ്മകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന അഃതവ്യീര്യം വീണ്ടെടുത്തു. ആ വീര്യം നമ്മകൾ അത്യുന്നം പ്രീയവും ഹിതവുമായ സ്വന്ത ശ്രദ്ധയും നേടിത്തനാം.

യർമ്മത്തിനേതു പ്രതിബന്ധം? സത്യത്തിനേതു പരാജയം? ജയും ഹീനും!

ദോഡ്രമംസ

ഭാരതീയർ ആദികാലം മിത്സ്തനെന ഭാതുപത്തി നേരി മാഹാത്മ്യത്തെ ശരിക്കെ ധരിക്കുകയും അതിനേരി ആവശ്യകതയെ പലമായി ഉൽസ്ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവനു. അധുനാതന ഭാരതത്തിൽ മഹർഷികളു നായി ജീവിച്ഛുത്തന്നു മഹാത്മാഗാന്ധിയും ധനികൻ ദരിദ്രരെ ട്രസ്റ്റികളായി ജീവിക്കണമെന്ന ഉപദേശം വഴി ഈ തത്പരത ഉണ്ടിപ്പറയുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിൽ ഏതപൊഴയകു മായി രസകരമായ ഒരു ഇതിഹാസമുണ്ടു്. ദരിക്കൽ ദേവമാർ, അസുരമാർ, മനഷ്യർ എന്നീ മൂന്നുള്ളതും ത്രട്ടി പ്രജാപതിയുടെ സന്നിധിയെ പ്രാപിച്ചു് തന്ത്രം കൂടു് ബ്രഹ്മചര്യം ഉപദേശിക്കണമെന്നു് അദ്യുർത്ഥമിച്ചു. ആ ദോധിദേവനാക്കട്ട ‘ഒ’ എന്ന ദരക്ഷരം മാത്രം മുന്നു പ്രാവശ്യം ഉച്ചരിച്ചു്. ദേവമാർ സ്വരാവേന

“ ത്രാനപുവാവകൻ ”

അംഗാന്തമരാകയാൽ 'ദാമ്പത' എന്ന വാക്കീന പകര മാജിണും അവിടുന്നു് ആ അക്ഷരം ഉച്ചരിച്ചതു് എന്ന സകല്ലിച്ച. അസുരമാർ സപതഃനിത്യമാരാകയാൽ 'ദയപം' എന്നാണു് മുത അതളിച്ചേണ്ടതു് എന്ന വിചാരിച്ച. മനഷ്യൻ പ്രക്രത്യാ ല്ലബ്ധരാകയാൽ 'ദത്ത' എന്നാണു് പ്രജാപതിയിൽക്കെ ഉപദേശമെന്നു് ഉണ്ടാം. ഈ ഇതിഹാസത്തിൽനിന്ന് ദേവമാർ ഭമവും അസുരരാർ ദയയും മനഷ്യൻ ഭാരതപ്രവുമാണു് അദ്യസിക്കേണ്ടതു് എന്ന വെള്ളിവാക്കന്നാണ്ടേല്ലോ. മനഷ്യരിൽ ഒരു വാംശജമാർ അശേഷം. ഇത്രയിനിറഹമില്ലാത്തവരും അസുരാംശജമാർ ഹിന്ദാരതമാരും മനഷ്യാംശജമാർ അദൃതത കൈകകു് ഉള്ള തേജ്ജാതവത്വതമായിരിക്കും; ആദ്യത്തെത്തു കാമത്തിന്റെയും രണ്ടാമത്തെത്തു ഫ്രോധത്തിന്റെയും മുന്നാമത്തെത്തു ലോതത്തിന്റെയും വിജും ഓണമാണു്. നർകത്തിനു മുന്നു ദ്വാരങ്ങളിലാണെന്നും. ആപ കാമഫ്രോധയലോഭങ്ങളാണെന്നും. ആചാര്യരാർ ഉപന്യസിച്ചിട്ടണ്ടു്. കാമഫ്രോധാവിഷം ദനായിൽനും രാവണൻ; ലോഭാവിഷം ദനായിൽനും സുദയോധനൻ; അപത്രം അധികാരിയാണു് പ്രത്യേകം ദൗത്യം ചീതും. ചെയ്യുന്ന കാവ്യരത്നങ്ങളാണു് രാമാധാരവും മഹാഭാരതവും.

നല്ലകാലത്തിൽ ഭാനം ചെയ്യാൻ നമ്മക്ക ധാരാളം സെഞ്ചകരുമണ്ടു്; എന്തെന്നാൽ അന്ന ദൈവം നമ്മുടെ പാതയും ശ്രൂമുകാതെ നിരച്ചുകൊള്ളും. ഭജ്യാലത്തിൽ ഭാനം അത്യാവശ്യകമാണു്; എന്തെന്നാൽ ഒഴുകിപ്പോകുന്ന കുന്ന ദൈശപര്യത്തെത്തട്ടു നിറുത്തുവാനുള്ള അന്ന

അനന്ന് അതൊന്നേയുള്ളൂ. അക്കാര്യത്തിൽ നാം അമാ തിച്ചാൽ പ്രതിക്രിയമായ ദൈവം നമ്മുടെ സർവ്വപ്രവും അപഹരിക്കാം.

‘നശ്യൽ സുവേഷ കാലേഷ
ത്യാഗാഹ്യമിത നിർദ്ദയരഃ’

എന്ന പരിഞ്ഞ ക്ഷേമത്ര മഹാകവി.

ഒന്ന നോക്കിയാൽ ലുണ്ടാക്കന്ന വാസ്തവത്തിൽ ത്യാഗി; എന്തുകൊണ്ടുനാൽ അവൻ മരിക്കുന്നോരാ താൻ ആർജിച്ച സകല സമ്പത്തുകളും ഇറക്കുന്നോക്ക ത്തിൽത്തന്ന സന്തുജിക്കന്ന, അതിൽ ഒരു ശകലം പോലും അന്യലോകത്തിലേക്കെ കൊണ്ടുപോകുന്നില്ല. നേരേമറിച്ച് ഭാതാവിനെ വേണം കൂപ്പണനെന്ന പറവാൻ. എന്തുകൊണ്ടുനാൽ അവൻ താൻ ഭാനം ചെറ്റു സ്വത്തു മുഴവൻ പുണ്യത്രപത്തിൽ പാമേയമായി പറലോകത്തേക്കെ കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഒന്നക്കിൽ അന്യുക്കം ഭാനം ചെയ്യുണ്ട്; അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യാരാധി. താനെങ്കി ലുമന്വേപിക്കണം; ഇതിനു രണ്ടിനമുതകാത്ത ഹൈശ്രദ്ധയുംകൊണ്ടു എന്താണ പ്രയോജനം ?

“അന്യുമിതസ്യ ക്രീഡനി
ദാനേരപാ ധനേരപാ”

ലുണ്ടൻ പിന്നിൽ തള്ളിട്ടപോകുന്ന സമ്പത്തി നോട്ടുടി മാത്രമല്ല അന്യുന്നാർ ക്രീഡിക്കുന്നതും; പിന്നേയോ അവൻൻറെ വിധവയേംടുട്ടിയും. വ്യാസ

ശ്രീഹസ്തിന്റെ ഇതു പരമാത്മായ വാക്കുത്തിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന തത്പരത ഉദാഹരിക്കുന്ന സംഖ്യാത്മക ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാറില്ലെന്ന ശപമം ചെയ്യവാൻ ആരെക്കൊണ്ടു കഴിയും? താൻ ഒരപ്രകാരത്തിലും ഉപയോഗിക്കാതെ സുക്ഷിക്കുന്ന ദ്രവ്യം പഠത്തിൽ ചണ്ണാപുത്രഷൻ സുക്ഷിക്കുന്ന ധാന്യത്തെപ്പോലെ തന്റെ സ്വന്മാത്രത പരിഹസിക്കുവാൻ മാത്രമേ പ്രയോജനപ്പെട്ടിരുത്തു. എത്ര വയസ്സു കീഴണ്ടിട്ടുള്ളൂ. മനഷ്യൻ ഓരോക്കൻ്തെ മരിച്ചപ്പേരു മതിയാക്കായുള്ളു? അതുവരെ അവൻ ധനം ആർജിച്ചാലും അപ്പോൾ അതുമായി വിട്ടപിരിയാതെ നില്പുത്തിയില്ലെല്ലാ. പിന്നെ അതുചെന്ന ചേരുന്നതു് എത്ര ചാരായശാപ്പിലേബാ എത്ര വേശ്യാഗ്രഹത്തിലേബാ ആണെന്നും ആരുതകണ്ടു്?

ഭാതാവിന്റെ യഥസ്സു ലോകത്തിൽ മറ്റൊക്കും ലഭിക്കുന്നില്ല. മഹാബലി, കർണ്ണൻ, ശിഖി, ദയിച്ചി, രാജു, രത്നിദേവൻ, ഗുഹൻ, വിക്രമാദിത്യൻ, ഭോജൻ മുതലായ മഹാമാത്രങ്ങൾ കീത്തി ഇന്നും അദ്ദേഹമായി നിലനില്പുന്നതു് അവരുടെ ഭാരുത്പരത്തിന്റെ ശക്തിനിനിമിത്തമല്ലോ? മരണഭൂതിൽ കല്പവൃക്ഷങ്ങളാക്കം. കല്പകളിൽ ചിന്താമനിക്കം പത്രകളിൽ കാമയേശവിനും സിഖിച്ചിട്ടുള്ള ഉർക്കർഷ്ണത്തിന്റെ കാരണവും മരിഡാന്നപ്പെട്ടോ. “കൈയ്യിൽ കൈകമാകിഴാരത മനവരെ നാമേന്തിനു സേവാമഹോ?” എന്ന ചാര്യാർ ചേരാറിക്കുന്നതിൽ വലിയ ഒരു പരമാത്മം ഉംഗാക്കിട്ടുണ്ടു്. രാജാക്കരാത്രേയും മറ്റും കൂടു അഞ്ചെന്ന നില്പുത്തു. എത്ര പാപ

നേദാക്കം അവരേക്കൊരു പാവങ്ങളായിട്ടുള്ളവരെ പല പ്രകാരത്തിൽ സഹായിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമണ്ണാക്കം.

‘‘ഗ്രാസംഭർഡമപിഗ്രാസ്-
മാതമ്പിഡ്യേ: കീനഡീയതേ?
ഇഷ്ട്വന്നത്രപോ വിഭേ:
കാകസ്യ ഭേദിഷ്യതി?’’

ങ്ങ ഉത്തരപ്രോഗ കൈവശമിള്ളുവെക്കിൽ അതിൽ അരയു തന്റെ കൊട്ടക്കക്ക; തന്റെ ആശയ്യുനസരിച്ചുള്ള ധനം ആക്ക് എന്നാണ് ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നതു്? ഒരു ഉത്തരപ്രോഗപോലും കൈവശമില്ലെങ്കിൽ താൻ കേരിക്കീടുകന്ന തരം, കോരിക്കടിക്കന്ന വെള്ളം ഇവയിൽ ഒരംഗം ആരെക്കൊണ്ടും അതിമിക്കകൊട്ടക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലോ; ഇവ രണ്ട് മാത്രമല്ല മുന്നാമത്തൊന്നുടെ സമൂഹിക്കാം; പ്രീയമായ വാക്ക്; അതിനു നഷ്ടമില്ലോ നീകു തിയുമില്ല. ഇതുയും നൽകാമെങ്കിൽതന്നെ അതോടു വലിയ കാര്യമാണ്.

അന്വലങ്ങളിൽ അനവധി പണം വഴിവാടിനായി ചിലവു ചെയ്യുന്നവയും എന്നാൽ അഗതിക്കാക്ക് അര ചതുരപ്രോഗപോലും രകാട്ടക്കാത്തവത്തമായി വളരെപ്പുതണ്ടു്. അവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു മഹാഭാരതത്തിൽ ഇങ്ങനെന്നപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

രോദ്രാൻ രേക്കുന്നേതയും!
മാപ്രയദ്ദേശപരേ ധനം;

വ്യാധി തസ്യൗഷ്യം പമ്പ്?
നീതജസ്യകിമേഷയെ:?’

നാം ദരിദ്രനാരെ രക്ഷിക്കവാൻ നമ്മുടെ ധനത്തെ വിനി യോഗിക്കണം; ഈശ്വരന്മല ധനം കൊടുക്കേണ്ടതു്. വ്യാധിയുള്ളവനു ഒഴ്ചയം വേണം; അരോഗ്യധാരുനു് അതുകൊണ്ടൊന്നാണു് പ്രയോജനം? ദരിദ്രൻ അനൃതദേ മുമ്പിൽ ചെല്ലുവാൻ ലജ്ജിക്കുന്നു; ലജ്ജ നിമിത്തം പെണ്ടുഷം പോകുന്നു; നിപ്പുണ്ടുഷുനാക്കുന്നോരു മറ്റുള്ള വരാൽ പരിശ്രൂതനായിത്തീരുന്നു; പരിശ്രൂതനാക്കുന്നോരു മാനം നശിക്കുന്നു; മാനമില്ലാതെയാക്കുന്നോരു ഭിംബി കുന്നുന്നു; ഭിംബിവിഷ്ണുനാക്കുന്നോരു സ്വഖിയുന്നുന്നുന്നു; സ്വഖിയുന്നുന്നുന്നുകുന്നോരു ക്ഷയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ‘ബ്രഹ്മിനാശാൻ പ്രണശ്യതി’ എന്ന ഭഗവാൻ ശ്രീ യിൽ അതഭിച്ഛൂഡിക്കുന്നു്. ഇങ്ങനെ നീർദ്ദേശനത് ‘സമ്പ്രാപദാമാസ്പദം’ എല്ലാ ആപത്തുകരാക്കം ആസ്പദമാ ണുന്നു ചാത്രത്തിൽ മുട്ടുകടക്കിക നാടകത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്, ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽത്തന്നെന്നയാണു് ‘നിഖിനതാ പ്രകാമമപരം പ്രസ്തം മഹാപാതകം’ എന്നും പാണ്ടിക്കുള്ളതു്. ആറാമതെത്ത മഹാപാപമാണു് ദാരിദ്ര്യം.. ദാരിദ്ര്യത്തിനെന്നു ഭന്നിവാരമായ ചോദനയുടെ ഫലമാണുല്ലോ യാച്ചുണ്ടാൽ. ‘‘വീണാവേണാർദ്ദർശനീയാചനാരീശയും യാനം ചന്ദനം ചത്രബിംബം നട്ടുവേണ്ടുണ്ടുല്ലപ്രസ്തരുലാഃ’’ ലോകത്തിൽ രമണീയങ്ങളാണുന്ന വച്ചിട്ടുള്ള സകല വസ്തുക്കളും ദരിദ്രനെന്നു ഭഷ്മിയിൽ അരമ്പ്യങ്ങളുാക്കുന്നു.

വ്യാകരണംകൊണ്ട് വിശദ്ധു് അടങ്കുകയില്ല; കാവു രസംകൊണ്ട് ദഹിവും തീരകയില്ല. അനന്തതിനും അനം തന്നെ വേണം; കാശിന കാശില്ലെങ്കിൽ കാര്യം തെററും. അതുകൊണ്ട് ഗത്യുന്നതമില്ലാത്തതിനാൽ മാത്രം മനഷ്യൻ ‘ഭീക്ഷാംദേഹി’ വേഷം കെട്ടുന എന്ന നാം അറിയണം.

‘അദ്ദേഹിവദ്ദേശം “ഗസ്യ
യുക്തമസ്യസ്യ യാചനം;
അഹോ ! ബത മഹർഖാപ്യം;
ചക്ഷേഷ്യാനപി യാചതേ”

ഭാതാവാണെന്ന താൻ കയറ്റുന ഗ്രഹസ്ഥൻറെ മുഖ തത്തിന സംഭവിക്കുന്ന വികാരം കാണുവാൻ ക്ഷമ്പി ല്ലാത്ത കയടൻ ഇരക്കുന്നതിൽ അനൈത്യചിത്രമില്ല; എൻ്റെയീശ്വര ! ‘ക്ഷമ്പിള്ളവനും അതുനിമിത്തം ആ വികാരം കാണുവാൻ കഴിയുന്നവനമായ മററുള്ളവനും ഇരക്കുന്നവല്ലോ. ഇതെന്നൊരു വലിയ കാശുമാണു്’.

‘ഉവ്യാമദിപ്രേത മലപ്രദായാം
സത്യം, സമസ്താവയവോ മനഷ്യഃ
മനഷ്യമേവാനുമുപേത്യദീനോ
ദേഹീതിവാചം വദതീതിചിത്രം.’

നാം ആശീമങ്ങുന്നതെല്ലാം നമ്മക തദ്ദവാൻ സന്നദ്ധ യായി നമ്മുടെ പൊറുമ്പയായ ഭ്രദേവി ഇരിക്കു, അംഗവൈകല്യമില്ലാത്ത ഒരു മനഷ്യൻ തന്നെപ്പോൾ

ലെയള്ളു മററിാൽ മനഷ്യൻ്റെ മുഖിൽ ചെന്ന ‘ദേഹി’ എന്നള്ള വാക്കചുരിക്കുന്നവല്ലോ; ഇതൊരു പലിയ ആശ്വര്യം തന്നെയാണ്; എന്നും മറ്റും യാച്ചുതൈ കവികൾ അപഹസിച്ചിട്ടണ്ട്. ആതു് എങ്ങനെ കുല്പിം അപഹസിച്ചാലും വയറു കത്തുപോരായി വിശ പ്രടക്കണവാൻ വേരെ മാർപ്പുമൊന്നമില്ലെങ്കിൽ ആതു് യാച്ചിച്ചപോകുക തന്നെ ചെയ്യും. അവത്രം മനോ ഗതി നമ്മകു മനസ്സും ലഭക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ നാം അവരെ ധമാഗ്രതി സഹായിക്കാതെയിരിക്കുകയില്ല.

ചപ്പലയാണു് ലക്ഷ്മി; ആ ദേവിയെ എന്നും സ്വാധീനയാക്കുവാൻ ആർക്കം സാധിക്കുകയില്ല; ആ ചാപലപ്രകടനത്തിനു് ഒരു പഴയ നൽകി ആ ഭഗവതിയെ ആകന്നതും വശവർത്തിനിയാക്കുകയാൽ നാം ഭാനംകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നതു്.

‘കീം തയാ ക്രിയതേ ലക്ഷ്മ്യാ
യാവധുരിവ കേവലാ;
യാനവേശ്യേവ സാമാന്യം
പമികൈരപി ഭ്രജ്യതേ ?’

എന്നു് ഒരു സരസൻ ചേറിക്കുന്നു. അസുര്യം പശ്യ യായി അന്തഃപുരസ്ഥിതയായി മാത്രമിരിക്കേണ്ട ഒരു സാധ്യപിയല്ല ആർക്കം ലക്ഷ്മിദേവി; പിന്നെയോ പരശ്രൂപിയെപ്പാലെ പമികുമാർക്കം ഭോഗ്യയാക്കേണ്ടവ ഇംഗ്ലാണ്ടു്.

ങ്ങവൻ തന്റെ ബന്ധുക്കളേയും അത്രുമിത്രരു രേയും ക്ഷേണിപ്പിച്ചു ഭാന്യർഹമാനപ്പോനും ചെയ്യണമെന്ന വിധിയില്ല. മാതാപിതാക്കന്മാർ, ഭ്രാതാക്കൾ, ശ്രദ്ധരൻ, ഭാര്യ, ഭ്രത്യുമാർ, സ്നേഹിതന്മാർ ഈവരെല്ലാം പരിഗ്രഹത്തിനു് അധികാരികളാണു്. ‘സോ ദരേ ദത്തമക്ഷയം’ എന്ന വ്യാസസു് തി പ്രവാപനം ചെയ്യുന്നു. ‘അത്രവർത്ത പരതു കശലവത്തി ചിന്തനം; ശക്തി തസ്ത്വാഹതപസ്വിച്ച ധർമ്മാധിഗമാപാദ്യഃ’ എന്ന സോമദേവൻ നീതിവാക്യാംതജ്ഞരിൽ ധർമ്മം ലഘൂക്കളും ഉപാധ്യങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. താനു പ്ലാവെ അനൃതമാർക്കണും കശലത്തിനളും വഴിക്കളും പുറരി ചിന്തിക്കുകയും ശക്തിജ്ഞാനത്ത് വിധത്തിൽ ദാനവും തപസ്സും ചെയ്യുകയുമാകുന്ന ആ ഉപാധ്യങ്ങൾ.

‘അത്രവിത്താനസാരേണ
ത്യാഗഃ കാര്യാ വിവേകിനാ;
കുത്രേന യേന നോ പീഡാ
കടംബസ്യ പ്രജായതേ,
കടംബം പീഡയിത്പാത
യോധമം കൗതേ കയീഃ
ന സധമേംാഹി പദ്പം ത-
ദ്രേശത്യാഗായ കേവലം’

എന്നും അചാര്യമാർ നമേം അനസ്തരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിവേകമുള്ളവൻ തന്റെ ധനസ്ഥിതിക്കു തകബെണ്ണും

ഭാനം ചെയ്യണം; കടംബത്തെ പീഡിപ്പിച്ച് കൊണ്ട് ചെയ്യുന്ന ഭാനം ഭാനമല്ല; പാപമാകനു, അതുചെ ഫൂൽ കടി പുരപ്പുട്ട് പോകേണ്ടിവരും. കടംബവപരി പാലനവും വേണം; ദീനപരിത്രാണവും വേണം; രണ്ട് തൃടിയിണകൾ കൊണ്ട് പോകുന്നവനാണു് ലോകയാത്ര മുട്ടു തത്പരം ഗ്രഹിച്ചവൻ.

ഭാനമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി ശിഷ്ടപാലവധത്തിലും നെന്നും ചരിത്രത്തിലും ഓരോ ഉള്ളപ്രമായ വിവരണമുണ്ടു്. ധർമ്മപത്രങ്ങൾ രാജസൂയയയാഗത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നും മാലപരി പറയുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്.

‘നെനക്ഷതാത്മ്യിനമവജ്ഞയാമുള്ള-
രൂചിതസ്തുനചകാലമാക്ഷിപ്പത്
നാദിതാല്പമമനവ്യക തമയ-
ദത്തമിഷ്ടമപിനാനപശ്രേതസഃ’

ആ ചക്രവർത്തി യാചകനാരെ വീണ്ടും വീണ്ടും അനന്ത ദരിതോടുകൂടി നോക്കിയില്ല; അവരെ വെറുതെ നിറ്റത്തോ കാലതാമസം വരുത്തിയില്ല; അല്ലമായ ഒരു സംഖ്യ കൊടുത്തു് അവരെ പറഞ്ഞയച്ചില്ല; താനായിട്ടാണ കൊടുത്തതെന്നു വന്നപു പറഞ്ഞതില്ല; തനിക്കു അഭിമത മായുള്ള വസ്തുവാണ കൊടുത്തതെങ്കാണില്ല. അതിൽ അന്ന ശ്രൂപിച്ചുമില്ല. പാത്രാപാത്രവിവേചനം വേണമെന്നും മറ്റും ചിലർ പറയാറുണ്ടു്; യധിഷ്ഠിരനാകട്ട ആവക ചീതക്കളോന്നും തന്നെ ഉണ്ടായില്ല.

‘നിർമ്മണാപിവിമുഖോ നദ്രപതേ-
 ത്രാനശ്രാംബ്യമനസഃ പുരോഭവൻ;
 വർഷകസ്യകിമഹഃ കൃതോന്നതേ-
 റംബുദസ്യ പരിഹരിരുഷരം?
 ഫ്രേമതസ്യന്മാളേഷനാധികം;
 നന്മ വേദന മൂണ്ഡാന്തരം ചസഃ
 ദിശയാത്രഹപി പാതമ്പിവോതമ്പിനം.
 മൂണ്ഡമൂണ്ഡ ഇതി നവ്യജീഗണൽ.’

ദാനശ്രാംബ്യഹ്രദയനായ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ സന്നാധിയെ
 പ്രാപിച്ചപ്പോൾ നിർമ്മണം ആളുകാമനായിത്തീർന്നു.
 ഇലം വർഷകിങ്ങനു ഉന്നതമായ മേഘത്തിന്⁹ ഉഷ്ണര
 ഭൂമിയെ ഒഴിക്കവാൻ പാടളളത്തല്ലോ. ചക്രവർത്തിക്ക
 മൂണ്ഡങ്ങളിൽ പ്രീതിയില്ലാണ്ടിട്ടല്ല; മൂണ്ഡവിശ്രേഷം
 അറീയവാനള്ളു ശക്തിയില്ലാണ്ടിട്ടല്ല; പിന്നെയോ
 ദാനത്തിലുള്ള ആസക്തികൊണ്ടു¹⁰ അവിടെ സഹഃ
 നിർമ്മണ വിമർശം ചെയ്തില്ലനേയുള്ളൂ. ഭരിഭാനാവ
 സരത്തിൽ എല്ലാവത്റം സർപ്പാത്മകളുന്നതനെ കയ്യ
 തേണ്ടതാണു¹¹.

‘ദർശനാനപദമേവകാമതഃ
 സ്വാവനീയകജനേയി ശ്രദ്ധതി
 പ്രാതമനാത്മരഹിതം തദാഭവ-
 ഭീയതാമീതിവചോതി സർജ്ജനേ.’

സാവംഭേദമനെ കണ്ണമാത്രയിൽ സവംപാത്മലാഭവും അരീടു
 ന്നാക്കി കൈവരീകക്കാണു¹² ‘എന്നിക്കു തരണങ്ങൾ’ എന്ന

പ്രാത്മനാത്രപമായ അത്മത്വത്വാട് കൂടിയ പരിക്കു ആ യാഗത്തിൽ അത്മമുന്നന്നമായി പരിണമിച്ചു. ഈത്തര ത്വിലംകാന മാലപഞ്ചൻ ഭാവനാഗതി.

അംഗിഹിഷ്ഠൻ വർദ്ധനം കരുക്കൂടി അതിശയോ കതിപരമാകാന.

മീയതാംകമമില്ലപ്പിതമേഷാം
ഭീയതാം കമമയാച്ചിതമേവ;
തംധിഗസ്തു കലയന്നപിവാഞ്ചാ-
മത്മിവാഗവസരം സഹതേയഃ'

'അത്മിയുടെ അഭീഷ്ടമറിയാതെ എന്നുകൊണ്ടു' എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? അറിഞ്ഞാൽ യാച്ചിക്കാതെതന്നെ ആ അഭീഷ്ടം നൽകാമല്ലോ' എന്നാണെന്നുഗ്രന്ഥാർ പിചാരിക്കുന്നതു'. അഭീഷ്ടം ധരിച്ചാൽ പിന്നെയും അതു തന്നോടു യാച്ചിക്കുന്നതിനു' അവസരം പ്രതീക്ഷാ കുന്നവൻ അധമനാകാന.

'യൽപ്രദേശ്യപനീയവദാനൈന്യ-
ദ്വീയതേ സല്പിലമത്മിജനായ
സാത്മനോക്തിവിഹലത്വവിശകാ-
ത്രാസമുദ്ദേശ്യപദ്ധത്യ ചാകിത്സാ.'

.ദനം ചെയ്യവാനെള്ളു ദ്രവ്യം കൊണ്ടുവന്ന സമീപ തതിൽ വച്ചുകൊണ്ടു അർത്ഥമിയുടെ കയ്യിൽ ഭാതാവു വീഴ്മുള്ള ജലത്തിൻ്റെ (ഉദകപൂവ്‌മാണാല്ലോ ഭാനം)

താല്പര്യമെന്നാണ്? ആ ജലം വീഴ്ക്കി അദ്ദേഹം ചെ
യുന്നതു് ഒരു ചികിത്സയാകന. തന്റെ പ്രാർത്ഥന
പലിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള ശകയിൽ നിന്നണ്ടാകന ഭയ
തന്ത്രം മുൻക്കുയെ പ്രാപിച്ച അർത്ഥിയെ അപൗത്യു
വിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളതാകന അത്തരത്തി
ല്ലെ ചികിത്സയുടെ പ്രധാനം.

‘അത്മീനേന തുണവലുനമാത്രം
കിരു ജീവനമപി പ്രതിപദ്ധ്യം;
എവമാഹ ക്ഷവജ്ജലദാപി
അവ്യാനവിധിതക്കി വിദശഃ’

ഉച്ചതിചത്രരമായ ഭാനവിധിശാസ്ത്രം ലോകത്തോടു്
ഇണ്ട്രൈന പറയുന്ന. ‘ക്ഷവത്സലിലോപേതം ഭാനം’
അതായതു ദർശനശാഖിതമായ ജലദാനം അവ്യാനത്തീ
ൻറെ അംഗമാണേന ഞാൻ നീയമനം ചെയ്തിട്ടുള്ള
തിന്റെ അർത്ഥമെന്തു്? ‘എൻറെ ധനം അർത്ഥിക
ളിട്ട് വിഷയത്തിൽ എന്നിങ്ക പല്ലപോലെ നീല്ലുര
മാകന. അതുമാത്രമോ? അല്ല. എൻറെ ജീവനവും
(ജലമെന്നം ജീവനെന്നമർത്ഥമാം) ഞാൻ അവനവേണ്ടി
നല്ലവാൻ സന്നദ്ധനാണ്.’ ഈ തത്പരകനം പ്രസ്തുത
ഭാനം ഉപദേശിക്കുന്നതു്.

‘പക്ഷസങ്കരവിഗർഹിതമർഹം
നശ്ചിയഃ കമലമാശ്ചയണായ;
അത്മീ പാണികമലം വിമലം ത.
പാണവേശ്വരവിദയീതനുധയീന്നുൽ.’

ചെളിയുടെ സന്പർശംകൊണ്ടു നീന്തുമായ താമരസ്സു
വിലല്ല ലക്ഷ്മീഗോവതി വസിക്കേണ്ടതു്. ആ ദേവിയെ

ബുദ്ധിമാനായ മനഷ്യൻ ജലദാനംകൊണ്ട് വിമല
മാകന അർത്ഥമിയുടെ പാണികമലത്തിൽ വിനിവേ
ശിപ്പിക്കണം.

‘യാചക്രമാനജന മിനസ്പുത്രതः;
പുരണാധിപത ജന ന യസ്യ;
തേന ഭ്രമി രതിഭാവതീയം
നദ്യം മെമന്ന ഗിരിഭിന്ന സമഭ്രാം:

യാചകക്രമാനജന മനോരമത്തിന പൂർത്തിവയ്ക്കുന്ന
തീര യാത്രാദിവസൻറെ ജനം. ഉതകന്നില്ലയോ അവ
നാണു് ഈ ഭ്രമിക്കു് അത്യുന്നം ഭാരമായിട്ടിള്ളതു്;
അല്ലാതെ മരങ്ങളില്ല; മലകളില്ല; കടലുകളില്ല.

‘ലോക ഏഷ്യ പരലോകമുപേതാ
ഹാ വിഹായ നിയനേ ധനമേക:
ഇത്യുമം വല്ല തദസ്യനിനീഷ-
ത്യത്മി ബന്ധുതദയദ്ദയ ചിത്തഃ:

ഈ മനഷ്യൻ മരണകാലത്തിൽ തന്റെ സകല
ധനത്തേയും പിന്നിലിട്ടിംവച്ചു് ഏകരകിയായി പര
ലോകത്തേക്കെ പോകേണ്ടി വരുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു്
ആ ധനത്തെ അവിടെ ഇദ്ദേഹത്തിന ധമാകാലം
എത്തിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നുള്ള ആശയോടുകൂടി ദയാന്പാ
തനായി വരുന്ന സ്വഹാത്മാണു് യാചകൻ. ഇത്തര
ത്തിൽ ആ മഹാകവി തന്റെ ക്ലിനകര തുടർന്നാകൊ
ണ്ടപോകനു്.

ഭാരിപ്പും പുവ്ജമന്ത്രളിൽ ദയവൻ ചെങ്കീട്ടുള്ള പാപകക്കത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നും ആ ഫലം അന്ന വേഖാൻ ജഗിച്ചു അവുനെ സഹായിക്കുന്നതു് ഈശപ രേഖക്കു വിപരീതമാണെന്നും ജല്ലിക്കുന്ന ചില വിഷ മുഖമാർ ലോകത്തിലുണ്ടു്. അവത്തെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെങ്കിൽ ധാർമ്മികമായ യാതൊരു പ്രസ്തുതിക്കും ഭ്രമിയിൽ സ്ഥാനമീല്ല; ഭരണത്തുടർന്ന പോലും പ്രസക്തിയുമീല്ല. എന്തെന്നാൽ ദയവൻറെ സ്വത്തു മററാത്തവൻ തട്ടിപ്പുറിക്കുന്നോരു രാജപുരുഷ മാത്രതെ സഹായ്യും അനാവശ്യകമാകുന്നു. തന്റെ പുവ്ജമക്കത്തമായ പാപത്തിന്റെ ഫലമായല്ല ആ ധനവിയോഗഭൗഃബം അവൻ അന്നവേഖിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്? കളിവുപോയ മുതൽ കണ്ണപിടിച്ചു് ഉടമസ്ഥനെ തിരിയെ എൽപ്പിക്കുവാൻ ഗവർമ്മേണ്ടു് ഉദ്യമിക്കുന്നതു് ഈശപരാജയയെ ഉല്പാദിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്തുതിയല്ലോ? എന്നമാത്രമല്ല തന്റെ പ്രാഗുജമസ്തുതത്തിന്റെ ഫലമായല്ല മോഹിടാവിനു് ആ ധനം ലഭിക്കുന്നതു്? അതു് അവനിൽനിന്നും പ്രത്യാഹരിക്കുന്നതു് വലിയ ഒരു പാതകമല്ലോ? ഇങ്ങനെ വാദിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ ഭ്രമിയിൽ ധമ്മത്തിനെന്നും ധാതൊന്നിനുംതന്നെ നീ ക്ഷുക്കളുണ്ടി കാണാകയില്ല. സ്വാർത്ഥലോലുപരാരാധ ഇത്തരം ധമ്മപ്രവർത്തനക്കുള്ള പ്രത്യേകം സൃഷ്ടിക്കേണ്ട താണു്.

അവശ്യാംഗയോഗം കൊണ്ടുവേണും ബ്രഹ്മസാക്ഷാർ കാരം സിദ്ധിക്കുവാൻ. അതിന്റെ ആദ്യത്തെ നേരം

പാനമാണു യമം.. യമമെന്തനു അഹിർബുദ്ധുന്നു
സംഹിതയിൽ വിസ്തരിച്ച പ്രതിപാദിച്ചിട്ടണ്ട്.

‘സത്യം ഭയാധ്യതിഭ്രൂഢചം
ശ്രൂഹചര്യം തമാർജ്ജവം
മിതാഹാരസ്സമാനേസ്യ-
മഹിംസേതിയമാ ഭശ’

യമത്തീൻറെ മേലെപ്പട്ടിയിലാണു നിയമത്തീൻറെ
സ്ഥാനം..

‘സിഖാംതഗ്രുവണം ഭാനം
മതിരീശപര പൂജനം
സന്തോഷസ്സപ ആസ്സിക്കും
ഗ്രീർജ്ജപദ്ധതമാപ്രതം.’

ഈ പത്ര ഘടകങ്ങളിൽനിന്നും സമാഹാരമാക്കുന്ന നിയമം..

‘ഭാനം ന്യായാർജ്ജിതാത്മസ്യ
സൽപാദ്രേ പ്രതിപാദനം’

ന്യായമായി സന്പാദിച്ച അത്മതെത സൽപാദ്രത്തീൽ
പ്രതിപാദനം ചെയ്ക എന്നളളിത്തന്റെ ഭാനം.. സൽപാദ്ര
മെന്നാൽ നൽകുന്ന ധനം നല്ലവല്ലും വിനിയോഗിക്കു
മെന്ന നമ്മകൾ വിശ്വാസമളളിവൻ എന്നത്മം.. ശേഷ
കളിക്കം കളിക്കം കടക്കം മറ്റും ധനദാനം ചെയ്യുന്നതു ശരീ
രല്ലവല്ലോ.. ധനംപോലെ ലോകത്തീൽ മനഷ്യനു പ്രിയ

മായി മാറാനുമീല്പാത്തതിനാൽ അതിന്റെ ത്യാഗം
ആക്ഷം സുകരമല്ല. വെറുതേയല്ല.

ശത്രേഷ്യ ജായതേ ശ്രൂരഃ;
സഹാസ്യപ്രശ്നപ പണ്ഡിതഃ;
വക്തവിശതസഹാസ്യഃ;
ദാതാവേതി വാനവാ'

എന്നു് ആപ്പുവാക്കക്കര പരിഞ്ഞിച്ചുള്ളതു്. നൃംപേരി ലോതത്തൻ ശ്രൂരനാകാം; ആയിരത്തിലോതത്തൻ വിഭ്രാനാകാം; ലക്ഷത്തിലോതത്തൻ വാശിയാകാം, ദാതാവേന്നൊതത്തൻ ഉണ്ടാക്കമോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതു സംശയംതന്നെയാണു്. ശത്രുക്കലെ ജയിക്കന്തു കൊണ്ടല്ല ഒരവൻ ശ്രൂരനാകന്നതു്; ഇത്രും യണ്ണലേ ജയിക്കന്തു കൊണ്ടാണു്; പഠിത്തം കൊണ്ടല്ല ഒരവൻ പണ്ഡിതനാകന്നതു്; ധർമ്മാനൗഷാം കൊണ്ടാണു്. വാക്സാമതമ്പുംകൊണ്ടല്ല ഒരവൻ വക്താവാകന്നതു്; ഹിത്വം പ്രിയവുമായ സുക്തി ഉച്ചരിക്കന്തുകൊണ്ടാണു്, അതമ്ഭാനംകൊണ്ടല്ല ഒരവൻ ദാതാവാകന്നതു്; ഉപചാരത്തോടുടർന്നിടംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണു് എന്ന വ്യാസസ്മിതിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു.

പ്രജായത്ത ഭരണത്തിന വിജയം വേണമെങ്കിൽ പ്രജകളിടെ ഇടയിൽ ലക്ഷ്മീദേവീയാൽ അനുഗ്രഹീതരായിട്ടുള്ളവർ അവരുടെ കർത്തവ്യക്കമ്മെന്തനു ധരിച്ച തന്ത്രങ്ങളുടെ ധനത്തിന്റെ ഒരു വലിയ അംശം സാധുക്കൾ ദിന സേവജ്ഞായി—ഭരിതനാരാധാന്തരായിട്ടു പൂജജ്ഞായി

—നീക്കിവെക്കണം.. അമേരിക്കയിലെ ഏക്കുസം
സ്ഥാനങ്ങളെ അലക്കരിക്കുന്ന കോടീശ്വരമാർ ഈ
വിഷയത്തിൽ അവക്ഷേഖി യണ്ട്. വേണ്ടവിധത്തിൽ പരി
പാലിക്കുവാൻ ബഹുമുഖ്യമാക്കുകയും അവി
ടെ രാഷ്ട്രവീഘ്നവാദരാജാവിനും സംഭവിക്കാത്തതു്.
ലോകത്തിൽ ആക്ഷം അധികാരിക്കാത്തിനൊപ്പുമായി കത്ത
വ്യഫലം; രണ്ടും ഒരേ ത്രാസിലെ രണ്ടു തട്ടകളുംകൂടാണ;
അധികാരിക്കാത്തിനേരു തട്ട താണാതാണു തരു തൊട്ടാതെയി
രിക്കണമെങ്കിൽ മാത്രവ്യത്യിനേരു തട്ടിലു്. അതിനു
തുല്യമായി ഭാരം കേരേണ്ടതു് ആവശ്യകമാണു്. പൂർണ്ണ
കാലങ്ങളിൽ ഭാരതീയർ നടത്തിവന്നിരുന്ന ധാരണങ്ങൾ
കൈല്ലാം വലിയ ധനവ്യയം അപരിത്യാജ്ഞമായിരുന്നു; ഒരിട്ടു
കൂടുന്ന ധനമാക്കുന്ന ഹീമസംഹതി ഉങ്കീ
നാലുവഗ്രതു്. ശ്രദ്ധോദകമായി പ്രവഹിക്കുന്നതിനുള്ള
ഒരു ഉപാധ്യമാണു് അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരുന്നതു്.
'നൈദ്യരക്ഷ ധാചകനായണ്ഡുക്കണമെ; നൈദ്യരാജും
ധാച്ചിക്കൈതെ' എന്നത്മുള്ള ഒരു മന്ത്രം ശ്രദ്ധവേള
യിൽ ചൊല്ലുന്ന പത്രിവു് ഈന്നമുണ്ടു്. (ഭത്ത) എന്ന
പ്രജാപതിയുടെ ഉപദേശം എത്രകാലത്തു്. ഭാരതീയരുടെ
ഹൈക്കളിൽ മാറ്റാലികൊള്ളുമാറാക്കുന്നു.

ക്രിസ്തവിജ സ്കൂൾ

യർക്കശാന്ത പ്രവക്താവായ ആപന്നുംബൻ അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ‘ധർമ്മസ്തത’ത്തിൽ ക്രിസ്തവിജയങ്ങൾ എന്ന
പോരിൽ മനഷ്യർക്കു സഹായവും എന്നാൽ അവർ
അവഗ്നിം പരിത്യുജിക്കേണ്ടവയും ആയ പതിനഞ്ച്
ദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തവിജ
എന്നാൽ ക്രിസ്തവിജയ ഭാവം—പ്രകൃതത്തിൽ മനഷ്യത്വം
നാശം—എന്നത്മം; ആ ദിവസത്തിന ഹിതമായുള്ളതു്,
അതായതു് അതിനു് കാരണമായിത്തീരന്നതു് യാ
തൊനോ അതു ക്രിസ്തവിജയം. ആത്മലാഭത്തക്കാരാ
വല്ലതായി ഒരു ലാഭം നടക്കു സിഖിക്കുവാനില്ലെന്നു
കിന്ന പരാവരജ്ഞങ്ങാരായ ഭാരതീയ മഹർഷിമാത്രാട
സിഖാനം. ഇവിടെ ആത്മാവെന്നുബേഘ്രാൽ പരമാ
ത്മാവു് ‘അയാളു പരമോ ലാഭായദ്യാഗ്രഹനാത്മദർശനം.’
എന്ന രാജത്വവർഷം പ്രസംഗതി ഉൾപ്പെടെയിക്കുന്നു,

“ആരമ്പാഭാനാപരം വിദ്യേതെ” (ആരമ്പാഭത്തിനും ഉപരിയായി യാതൊന്നുമറിയപ്പെടുന്നില്ല) എന്നും ആപ്പെ സ്വംബരം ഉപന്യസിക്കേൻ. അതു ആരമ്പാവും നമ്മിൽ തന്നെയില്ലോ? അതു മരിറാറിടത്തുനിന്ന ലഭിക്കേണ്ട താഴ്വേഡാ? ഇത്യാദി ചോദ്യങ്ങൾ പൂർണ്ണപക്ഷമായി ഇതു ഘട്ടത്തിൽ ചോദിക്കാവുന്നതാണ്. ഒന്നു നാം ഓഫീക്കേണ്ടും. പുതശ്ശന പ്രക്രിയമായി നിത്യസംബന്ധമുണ്ടാണ്. പ്രത്യേകം വിവേചനം ചെയ്യവാൻ കാഴ്ചയാൽ വിധത്തിലാണും ആ സംബന്ധം. ഒന്നി കുറഞ്ഞ ധമ്മം. മരിറാനിൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്നു. പുതശ്ശ വ്യയമ്മങ്ങളായ ചെതന്യാദികൾ പ്രക്രിയിലും പ്രക്രിയമ്മങ്ങളായ സുഖഭ്രാന്തികൾ പുതശ്ശനിലും അധ്യാസബലത്താൽ പകാർന്നുകൊടുക്കേണ്ടും. അതുകൊണ്ടാണും “ഞാൻ സ്ഥലനാണും; ഞാൻ കൂദനാണും” എന്നും മറ്റും നാം ഓരോന്നും വസ്തുസ്ഥിതി പരിശോധിക്കുന്നേം അസംബന്ധമാണെങ്കിലും. അനവധാനതയാൽ ജല്പിച്ചപോകുന്നതും. ഒരു രാജക്കമാരൻ ശ്രദ്ധവും മുതൽ ഒരു ശബ്ദരക്ഷലത്തിൽ വളർന്നാൽ താൻ ഒരു ശബ്ദരക്ഷമാരനാണും അയാൾ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നവും അരുളിക്കിൽ വിളിച്ചു സുക്ഷസ്ഥിതി ഗ്രഹിപ്പിച്ചു സ്വത്യാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കേണ്ടവോ അതുപോലെ പരമകാരണികയായ ശ്രദ്ധാംബ നമ്മക്ക തത്പരമസ്യാദി മഹാവാ

കൃത്യം ഉപദേശിച്ച് അവയുടെ താല്പര്യം മനസ്സിൽ
പക്കകയും അപ്പോൾ നാം നമ്മുടെ ശരിക്കറിയുകയും
നാമായിത്തീരകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരൽ നാം നീ
ത്യനിർമ്മലനാൽ ചിദക്രസന്നാൽ ആനന്ദപ്രസ്താവം
ആയിത്തീരുന്നു.

‘‘സർവ്വത്തേഷ ചാത്മാനം
സർവ്വതാനി ചാത്മനി
സമശ്വരം ശ്രൂഹപരമം
യാതിനാന്യുന ഹേതുനാ’’

എല്ലാ ചരാചരങ്ങളിലും ആത്മാവിനേയും ആത്മാ
വിൽ എല്ലാ ചരാചരങ്ങളേയും കാണാനവൻ പരശ്ര
ഹത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു, അതിന്റെ പ്രാപണത്തിനു
മരുന്നാൽ വഴിയില്ല; എന്നും ഉപനിഷത്തുകൾ പദ്ധ
പദ്ധ ലോകത്തെ ഉൽപ്പോധിപ്പിക്കുന്നു.

‘‘സർവ്വതസ്മമാർമ്മാനം സർവ്വതാനിചാത്മനി
ശ്രൂഹിതെ യോഗയുംനാർമ്മാ സർവ്വതു സമദർശനഃ
യോമാംപശ്യതി സർവ്വതു, സർവ്വം ചമയി പശ്യതി;
തസ്യാഹം ന പ്രണശ്യാമി, സചമേനപ്രണശ്യതി,
സർവ്വതസ്മിതം യോമാം ഭജത്യൈകത്പരമാസ്മിതഃ
സർവ്വമാവത്സമാനേപി സയോഗീമയി വത്സതെ’’;

എന്ന ഗേവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണശ്രീ ഗീതയിലും ആ തത്പരതയും
തത്തനു ഉറപ്പിച്ചും അതളിച്ചെല്ലാം. ആ വാക്യങ്ങളെല്ല
അനന്തരിച്ചു

“ആത്മൻ പശ്യൻ സർവ്വതൊന്നി
ന മഹോപച്ചിന്തയൻ കവി:
ആത്മാനം ചെചവ സർവ്വത
യഃ പദ്മേന്ദ്രസവൈ ബ്രഹ്മാ
നാക പുഞ്ജ വിരാജതി”

എന്ന് ‘ആപണംബനം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ‘ആത്മൻ’ എന്ന പദം ‘ആത്മനി’ (ആത്മാവിൽ) എന്ന അത്മത്തിൽ അഭ്യുപാഠം. ആർഷമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതാണ്. “എല്ലാ ഭ്രതങ്ങളേയും ആത്മാവിൽ ശേഷത്തേക്കുന്ന സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതായി ഉപനിഷത്തുകളിൽ നിന്നും മറ്റും കണ്ണ റിയകയും പിന്നീട് യുക്തികളെക്കൊണ്ടു നിത്യപണം. ചെയ്യകയും ചെയ്യേംപോരാ ഇടയ്ക്കുവച്ചു ഭ്രമിക്കാതെ ബുദ്ധി ശാലിയായി യാവനേനാൽവൻ ഒഴിവിൽ എല്ലാ ഭ്രതങ്ങളിലും. ശേഷിത്തേക്കുന്ന സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആത്മാവിനെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നവോ അവന്നതു വാസ്തവത്തിൽ പ്രാഹിണിക്കുന്നു; അവൻ നാകപുഞ്ജസമമായ സ്വപ്നഹസ്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു” എന്ന ഹരദത്താചാര്യൻ ഈ സൗത്രത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു.

ഭ്രതദാഹീയങ്ങൾ 1. ക്രോധം. 2. ഹർഷം. 3. രോഷം. 4. ലോഭം. 5. മോഹം. 6. ഭംഗം. 7. ഭ്രോഹം. 8. മുഖ്യാദ്യം. 9. അത്യാശം. 10. പരിവാദം. 11. അസൃയ. 12. കാമം. 13. മനു. 14. അനാത്മം. 15. അയ്യോഗം. എന്നീ പത്രിനങ്ങൾ ഭോഷണങ്ങളാക്കുന്നു.

1. ഫേരും. അന്ത്രോഗാദികരക്കു കാരണമാ കന്നതും സേപദകവാടികളെ കൊണ്ടു് അറിയത്തക്കരു മായ അന്തഃകരണ വിക്രഷാമോകന ഫേരും. അന്ത്രോ ഡം കൊണ്ടുവേണം ഫേരുംതെ ജയിക്കവാൻ.

“അന്ത്രോധേന ജയേൽ ഫേരും-

മസാധും സാധുനാ ജയേൽ;
ജയേൽക്കപ്പറ്റും ഭാനേന;
സത്യുനാളീക വാദിനം.”

എന്ന മഹാഭാരതത്തിൽ വ്യാസഗൈവാൻ ഈ വസ്തു വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

2. ഹർഷം. അഭീഷ്ട ലാത്രേതിൽ നിന്നും ജനി ക്കുന്നതും രോമാശ്വാദികളെല്ലാണ്ടു് അറിയത്തക്കരും. ആയ മനസ്സും ഉദ്ദേകമാക്കുന്ന ഹർഷം. ഹർഷത്തെ അഹർഖം കൊണ്ടു ജയിക്കണാം. അഭീഷ്ടം ലഭിച്ചാലും ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും മനസ്സുംബന്ധിക്കുമെന്നു ഒഴികുത്തപ്പുമാ കുന്ന അഹർഖം.

3. രോഷം. ഇതു ഫേരുംതാൻിൽ ഒരു പ്രകാര ദേദമാണു്. ഇഷ്ടജനങ്ങൾ ശത്രുക്കളുായി പരിണമിക്കു സംഭവിക്കുന്ന മനോവികാരമാണു രോഷം എന്ന പറയാം. അത്തരത്തിൽ ഒരു വികാരമുണ്ടാക്കാതേയിരിക്കുക എന്നുള്ളതാകനു അരോധിം. അരോധംകൊണ്ടു രോഷത്തെ ജയിക്കണാം.

4. ലോഭം. പ്രവൃത്തേനാട്ടള്ള സംഗമത്രെ ലോഭം, എത്ര ധനം കീടിയാലും മതിയാബാതെയിരീക്കുക എന്നതാണ് അതിൻ്റെ ലക്ഷ്യം. ലോഭത്രെ ജയിക്കേണ്ടതു അലോഭങ്കാണ്ഡാണ്. അലോഭം എന്നാൽ സന്തോഷം; സന്തോഷമെന്നാൽ ഉള്ളതുവിശ്വാണ്ഡാക്കന്ന ഫലി.

“അനേന്നാന്നും റഹിലോഭസ്യ;
സന്തോഷഃ പരമം സ്വബം.”

എന്നാക്കൻ ആസ്ഥാപാക്യം.

5. മോഹം. മോഹമെന്നാൽ കാര്യാകാര്യങ്ങൾ വിവേചിച്ചിരിവാണുള്ള അശാശ്വരി; ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യങ്ങളെ വേർത്തിരിക്കവാനുള്ള അപ്രാഹ്യി, അമോഹംകാണ്ഡം മോഹത്രെ ജയിക്കണം. അമോഹമെന്നാൽ അവധാരം.

6. ദംഡം. ദംഡമെന്നാൽ ധാർഖിക്കത്രാപ്രകാശം കൊണ്ടുള്ള ലോകവണ്വനം. ദാംഡികമാരെ ധർധ്യപണ്ഡിക കൈനം പറയും. ധർമ്മാന്ത്മായുള്ള അസ്ഥാനമെക്കന്ന അദംദം; അദംദം കൊണ്ടു ദംഡത്രെ ജയിക്കണം.

7. ദ്രോഹം. ദ്രോഹമെന്നാൽ അപകരം; പകരം വീട്ടിൽ. അദ്രോഹംകാണ്ഡ ദ്രോഹത്രെ ജയിക്കണം. അനൃത നമ്മക പ്രതിക്രിയമായി പ്രവർത്തിച്ചാലും അവനോടു അനൃപകാരികളായി നാം പെഞ്ചമാരണം.

8. മുഹൂറ്റം. മുഹൂറ്റമെന്നാൽ അന്തരവചനം; പൊളിപറയൽ. സത്യംകൊണ്ട് അസത്യത്തെതജയിക്കണം.

“യമാത്മ കമനം യത്ര
യർക്കായക്ക് വിവേകത:
സത്യം പ്രായർക്കുനിഗ്രേഷാഃ”

എന്ന പ്രഹനാരഭീയപ്രാണത്തിൽ കാണുന്ന. യർക്കായക്കുള്ള വിവേചനം ചെയ്ത യമാത്മമായിള്ളതു പറയുന്നതാണ് സത്യവചനം.

9. അത്യാശം. അത്യാശമെന്നാൽ അതിലുൾക്കൊള്ളണം. ദേഹത്തിനു മനസ്സുിനു ആത്മാവിനു ഹാനികരമാക്കുന്ന അതിഭക്ഷണം. അതിനെ അന്ത്യാശം കൊണ്ട് ജയിക്കണം.

10. പരീവാദം. പരീവാദമെന്നാൽ പരദോഷാഭിധാനം, അനൃത്യൻറെ ദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുക. ചെപ്പുന്നും എന്നും ഈ ദോഷത്തിനു പോതണ്ട്. അചെപ്പുന്നുംകൊണ്ട് പരീവാദത്തെ ജയിക്കണം.

11. അസൂയ. അനൃത്യൻറെ മുണ്ടെള്ളപ്പറ്റിയുള്ള അക്ഷമയാണ് അസൂയ.

“യനാദൈവരധികം ദുഷ്പരാഖ്യം
മനസി താപനം.
അസൂയാ കീഴ്ത്തിതാസദംബീഃ” .

എന്ന സ്ഥലനാരദീയം. ധനവും മറ്റൊക്കാണ്ട് തന്നെ കരാരാ ഉൽക്കുഷ്ടനായി ഒരവെന്നക്കാണ്ടേപോരാ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രദയസന്താപമാകുന്ന അസ്ത്രം. ആ ദോഷത്തെ അനന്ത്യക്കാണ്ട് ജയിക്കണം.

12. കാമം. കാമമെന്നാൽ വിഷയസുവേച്ച്.

13. മന്ത്രം. മന്ത്രവെന്നാൽ ഗ്രാഹമായിള്ള വിദ്യോഷം.

14. അനാത്മ്യം. അനാത്മ്യമെന്നാൽ അജീതേന്ത്രിയത്രും; ജിഹ്വാചാപല്യം മുതലായ ദോഷങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടും.

15. അഞ്ചയാഗം. അധ്യാഗമെന്നാൽ വിക്ഷിപ്തചിത്തത്ത; മനസ്സിന്റെ ചാഞ്ചല്യം.

ഒട്ടവിൽ പറഞ്ഞ നാലു ദോഷങ്ങളേയും മറ്റു ദോഷങ്ങളേയും ജയിക്കുവാൻ ആപന്നുംബന്ന 1. സംവിശാഗം. 2. ത്യാഗം. 3. ആർജവം. 4. മാർദ്വവം. 5. ശമം. 6. ദമം. 7. സർവ്വത്രഭൂമിയോട്. 8. യോഗം. 9. ആര്യം. 10 ആനൃശംസം. 11. തൃഷ്ണി. ഇങ്ങനെ പതിനൊന്ന് മൂൺങ്ങളെള്ളുള്ളടി ഉപദേശിക്കുന്നു. മുൻചെഡാന പതിനൊന്ന് മൂൺങ്ങളോടുള്ളടി ഇവയെ യോജിപ്പിക്കുവേം ആകെ ഇത് പത്തിരണ്ട് മൂൺങ്ങളായി. ഈ മൂൺങ്ങൾക്കെല്ലാം യോഗങ്ങൾ എന്നാൽ പൊതുപ്പേരും അദ്ദേഹം നൽ

കൂനാട്ട്. പതിനഞ്ചു ദോഷങ്ങളെ ജയിക്കുന്നതിനു ഇത്തപ്പത്തിരണ്ട് യോഗങ്ങൾ വേണമെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

സംവിഭാഗമെന്നാൽ തന്റെ സുഖത്തിനും സൗക്രാന്തിക രൂത്തിനും ഹാനി തട്ടിയാലും അന്ധർക്കു് അന്നവ സ്രൂഢി പദാർത്ഥങ്ങൾ ദാനം ചെയ്ക്ക എന്നളളതാണു്. ത്യാഗത്തിനു് അപരിഗ്രഹം എന്നാണു് ഇവിടെ വിവക്ഷാ.

“അനാദാനം ഹി ദ്രവ്യാണാ-
മാപദ്യപി മനീശപരാഃ !
അപരിഗ്രഹ ഇത്യുക്തോ
യോഗസിലി പ്രദായകഃ”

എന്ന ഷൂഫനാരദീയം.. ആപത്തിൽപോലും മറുള്ള വരിൽനിന്നു യാതൊരു ദ്രവ്യവും സ്പീകരിക്കാതിരിക്കുക എന്നളളതാണു് അപരിഗ്രഹം.. ആർജവമെന്നാൽ മനോവാക്കായങ്ങളാക്കളും എക്കത്രപ്പം.. “മനനേന്ന കം വചനേന്നുകം കർമ്മനേന്നുകം സദാത്മനാം” എന്ന ലഭ്യോ ! സത്തുകരാക്കു് ഇവ മുന്നം ഒരേ തരത്തിൽ തന്നെയിരിക്കം.. മാത്രവമെന്നാൽ അഭിഗമ്യത; സൂപ്പഗമത; ആക്ഷം ഉപസർപ്പണം ചെയ്യാവുന്ന നീലയിലള്ള പെത്രമാറ്റം.. ദമം ഇന്ത്യിയജയം.. കഷ്ടുജയുക്കു ഒഴ്ഘപ്പാലും ഉംഗ്രേഷ്ടത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയാകുന്ന “സത്യാഗ്രഹവീരോധഃ” എന്ന പ്രസംഗിച്ചതു്. യോഗം

എന്നാൽ എക്കാലത്. ആരുമെന്നാൽ ശിഷ്ടാചാരപരി പാലനം. ആരുഗംഗംസം ഒരു ആർഷപദ്മാണം; ആരു ഗംഗംസ്യം എന്നത്മം; ആരുഗംഗംസ്യം എന്നാൽ കൈഷ്യം, രൂവർജ്ജനം. തുഷ്ടി എന്നാൽ അനീവേദം.

“ഇതി സർവ്വാഗ്രമാണം സമയപദാനി താന്യന്തി ഷൻ വിധിനാ സാവ്ദാഹീ വേതി” എന്നാളു വാക്യ തന്ത്രാട്ടക്കി മഹർഷി പ്രസ്തോപന്യാസത്തെ ഉപയുംഹരിക്കുന്നു. ഈ ഇതപത്തിരണ്ട് യോഗങ്ങളേയും ധമാവിധി പരിശീലിച്ചാൽ അവ മേലുറഞ്ഞ പതിനഞ്ചു ദോഷങ്ങളേയും സമൂലാലാതം ഹനിക്കും. അപ്പോൾ അത്തരത്തിലുള്ള വിജയം സിഖിച്ച മനഷ്യർക്കു (സാർവ്വനായ ആത്മാവിനെ) സകലർക്കും ഹിതനായ പരമാത്മാവിനെ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യും.

ത്രേതാഹീയങ്ങൾ എരുതനും അവയുടെ വിജയം എങ്ങനെ സാധിക്കാമെനും ഇതുണ്ടുള്ള പ്രതിപാദനം കൊണ്ട് വിശദമാക്കുന്നതാണെല്ലോ.

മാരുള്ളൊരു മുപ്പാദങ്ങളിൽ

ശ്രവതി, ഭാരതാംബു, അനന്തലുണ്ണാലീനിയും
അപരിമേയപ്രഭാവയുമായ നിന്തിയവടിക്കും ഇതാ
അടിയങ്ങളുടെ—അനന്തസ്വരംഞരായ മുപ്പത്താറുകോടി
യിൽപരം സന്താനപരമാണാക്കളുടെ—ക്രതിപുണ്ണമായ
അഞ്ജലിബന്ധം; പ്രത്യുധപുതമായ പാദോപസങ്ഗ്
ഹം; സർബാപരാധനാക്കം പ്രായശ്വിത്തമായ സാഹ്യം
എംഗ്രാമം.

മാതാവേ, ലോകത്തിൽ ഒരാദിത്യബീംബമണ്ഡു—
അനുമനമറിയാത്തതു—അവിഥത്തെ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം;
ഒരു പുർണ്ണ ചന്ദ്രം—അപരപരമഖത്തിൽ ക്ഷയിക്കാ
ത്തതു—അവിഥത്തെ സമഗ്രശസ്ത്രം; ഒരു നക്ഷത്രവൃഹി
മണ്ഡു—അതഭോദയത്താിൽ മത്വാത്തതു—അവിഥത്തെ
അപദാനപരമ്പര ! ആ ദിവ്യജ്ഞാതിഖ്യക്രമം ഏതു

കാർമോല്ലത്വരക്ഷ മറയ്ക്കാം ? എത്ര കാലതമസ്തീന ഗ്രസിക്കാം ?

മഹാരാജാഈ, അവിടത്തെ വിശദമായ കീഴ്ത്തിപ്പ് എങ്തെത്ത ശാരീഗ്രാഹവായ ഹീമവാൻ പരസ്ഥം ശഗനക്യം ബൈകളായ ശിവരണ്ടലേക്കൊണ്ട്⁹ ദിവേശകസ്തുകളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്ന; ശാരീസപതിയായ ശ്രദ്ധഗ സമുദ്രാമിനികളായ ശാഖകളേക്കൊണ്ട്¹⁰ രസാതലവാസികളെ ധരിപ്പിക്കുന്ന. ഒന്ന്¹¹ അവിടത്തെ ശിരോഭ്രഷ്ടനാമായ വജ്രമകടം—അമവാ വിജയോഘ്നിഷം; മരിറാനാവക്ഷാലക്കാരമായ മുക്താഹാരം—അമവാ കാൽഞ്ഞപ്പീഡിഷം.

അമേ, അമയുടെ പാദസേവയിൽ നിരന്തരാസമതയായ കമാരീഗ്രവതിക്കു¹² ഇന്നം സ്വാത്മദോഽാതകമായ ഭാവത്യചിന്തയിലും. ആ നിരതിശയപുണ്യാധികാരിയായ നിത്യകന്യക അടിയങ്ങരാക്ക മാതൃഗ്രാഹയിൽ രാചാര്യയായി സമ്പ്രസിക്കുന്ന. പാർശ്വഭാഗങ്ങളിൽ അമയെ പരിചരിക്കുന്ന രഥാകരവും മഹോദയിയും ശീകരശീതമായ സമീരചാമരംകൊണ്ട്¹³ അമയെ വീഘ്നിനും; തരംഗപട്ടഹംകടിച്ചു¹⁴ അമയുടെ പ്രശ്നപ്പീഡി വിശ്വമെന്തും പരത്രതനും.

ഹേ, ദിവ്യമംഗളവിഗ്രഹേ, അവിടത്തെ തുണ്ണങ്ങരാപോലും ഒപ്പാക്കാരാ; പലപ്പുലങ്ങരാപോലും തീർത്ഥങ്ങരാ; പുഷ്പാണവണ്ണങ്ങരാപോലും സാളഗ്രാമങ്ങരാ !

എത്ര കഗ്രാമത്തിലും പുണ്യക്ഷേത്രം; എത്രു് ഉംടവഴിയിലും ദേവയാറു; എത്ര വനാന്തരത്തിലും ദീഷ്യാഗ്രഹം!

അതേ, സൃഷ്ടിനി, അവിടത്തെ അരണ്യപ്രദേശം പുവകാലങ്ങളിൽ മദ്രാമത്തരായ മനഷ്യക്ക് മുഗം നേരേ ഹിംസിക്കുന്നതിനുള്ള കശാപ്പശാലകൾ മാത്രമായിരുന്നില്ല; അതിലുമെത്രയോ അധികമയിക്കും അവ പ്രപഞ്ചരഹസ്യമരിഞ്ഞ മഹർഷിമാർക്ക് ബ്രഹ്മസാക്ഷാല്പാം നൽകുന്ന പാവനായതനുള്ളായിരുന്നു. ആ ജീതേരുടിയക്ക് ഫലമുലങ്ങളാ ക്രഷ്ണന്റെ; വഛ്വലം പീതാംഖരം; പാരിപ്പുരം പട്ടമെത്ത; പർണ്ണശാല പ്രാസാദം; നിറഗാനഗ്രഹശക്തി അവത്തെ രസനാഗ്രങ്ങളിൽ നിരന്തരമായി നൽകുന്ന ചെള്ളിരുന്ന; ഭർഭൂപ്ലക്കൊണ്ടു് ചതുരങ്ങുഗണേനകളെ അവർ നിറുത്യാസമായി ജയിച്ചിരുന്നു; സാർപ്പഭേദമന്നാത്തെ രതകിരീംങ്ങൾ അവത്തെ ചരണരേണ്ണകളും സമലംകൂത്തങ്ങളായിരുന്നു; കരസ്ഥം നുള്ളായ അഷ്ടസിഖികളെ അവർ കാപ്പിലോഷ്യങ്ങൾ പോലെ പരിത്യജിച്ചിരുന്നു. സകല ജീവജാലങ്ങളും അവത്തെ സന്നിധിയിരുന്ന സൗഹാദ്ധ്യബലങ്ങളായി സമേളിച്ചിരുന്നു. ഹാ ! എന്തോരത്തുംശ്വര്യും ! നോക്കുക ! അന്തർമ്മുഖതയുടെ ജൈത്രയാറു ! ആത്മാരാമതയുടെ ദിവ്യവൈവഭവം ! ആ ശാന്തിനികേതനങ്ങൾ—പ്രകൃതിയുടെ പ്രമദവനങ്ങൾ—അപവർഖ്യുദേവതയുടെ അന്തഃപുരങ്ങൾ—തന്നെയാകുന്ന അമ്മയുടെ മാഹാത്മ്യക്കേന്ത്രങ്ങൾ.

ദേവി, രണ്ട് വാക്കുകൾ ഭവതിയുടെ ആ അരീമസ്തു
ന്നാനങ്ങൾ ലോകത്തെ—വിദേശിയർ കേവലം മുഗജീ
വികയിൽ പത്തിച്ചിരുന്ന ഭൂമിയുടെ കൗമാരഡശയിൽ
—പഠിപ്പിച്ച്. രണ്ട് മറക്കാൻ പാടില്ലാത്ത വാക്കുകൾ;
രണ്ട് പുള്ളക്കോൽപാദകങ്ങളായ വാക്കുകൾ—'യമ്മം ചര'
യമ്മം. ആചരിക്കുക! യമ്മം—എന്നൊരു വിശ്വവ്യാപ
കവും വിവരംനാസഹവുമായ വാക്കാണു് അതു്: ഏതു
ഗഹനമായ നീതിശാസ്ത്രപരസ്യമാണു് ആ അക്ഷരപെ
യിയിൽ അടങ്കാത്തതു്! അഹിംസ, സത്യം, ബ്രഹ്മ
ചര്യം മുതലായ ശിഷ്ടചര്യകൾ ആ മന്ദാരമാലയിലെ
മലതകളില്ലാതെ മററുന്നാണു്?

അഹിംസ ! നാമത്രപാദികളാൽ കല്പിതങ്ങളായ
നാനാഭാവങ്ങളിൽ ഇടയിൽ അനസ്യതമായി സുഹരി
കുന്ന ഒഴുക്കുജ്ഞാതിപ്പുണ്ണിനെ ആ സൃക്ഷുദ്ധക്കുകൾ ദർശിച്ച്.
അസംഖ്യഭാബങ്ങളിൽ തോന്നുന്ന ജഗത്തിനടിയിൽ
അനാദ്യന്തമായി പരിലസിക്കുന്ന സച്ചിദാനന്ദ സൗഖ്യ
രൂപത്തെ ആ യോഗിവരുൾ നിരീക്ഷിച്ച്. പരമാത്മാ
വിനെ സമന്വജീവാത്മകളിലും പരമാത്മാവിൽ സമ
സൂജീവാത്മകളേയും കാണാകയാൽ പരമാത്മജീവാത്മക
ക്രാന്തിക തക്കിലുള്ള പാരമാർത്ഥികമായ അഭീന്നത്വം
അവർ ഭേദഭേദവിധത്തിൽ അവധാരണം ചെയ്തു. അതി
ന്നീ ഫലമായി ആ ദയാസമുദ്രങ്ങൾ തത്പരസ്യാദിമഹാ
വാക്യാമുന്നങ്ങൾക്കാണു് സത്രക്രാന്തിക സമേഖവും
സൗഹിത്യവും നൽകി. യാതൊരുത്തനും ആത്മദ്രോ
ഹരിയാകവാൻ നില്പുത്തിയീല്ലെന്നാക്കന്ന അവത്തെ ഉപ

ദേശസംരം.. വിദേശീകളായ അതിമൈക്കളെ അവർ അത്തരത്തിലുള്ള ജനങ്ങനോപചാരങ്ങളാൽ പൂജിച്ചു; വിദേശങ്ങളിൽ സംഘരിച്ചു് ആ തത്പരതനങ്ങളെ നാലു പാടം വിതറി.

അത്മസന്ധാരനമാക്കു കാമോപദോഗമാക്കു നിഷ്ഠിവമെന്നു് ആ പുണ്യദ്രോകൾ ദരിക്കലും സിഡാന്തിച്ചില്ല. ബഹുഗാക്കരക്കം ബഹുഹരിസ്ഥാനങ്കം മറ്റും അവരെപ്പോലെ പ്രാത്മിച്ചവർ മറ്റാൽമീല്ല. പക്ഷേ, സവംസാധാരണങ്ങളായ ആ രണ്ട് ജന്മധനങ്ങൾ മാത്രമല്ല പുതഃശാന്തങ്ങളെന്നു് അവർ ലോകത്തെ പാഠപ്പീഛ. കാലത്തിന ഭ്രതവത്തമാനങ്ങൾക്കു പുറമേ ഭാവിയെന്നും ഒരു വിഭാഗമണ്ഡലം അതുകൊണ്ട് ഭാവിക്ക വിരോധം കൂടാതെയുള്ള പത്തമാനലുക്കതിയാണു് ആശാസ്യമെന്നും അവർ ആനശാസ്യപ്പീഛ. വിധിയൈ നിരോഗത്തിന കീഴടങ്ങി യൽഭവിഷ്യുരായി വിഗതചെച്ചത നൃരായി ജീവിച്ചകൊള്ളണമെന്നും അവർ ആരെയും ഉപദേശിച്ചില്ല. പെണ്ടപ്പംകൊണ്ട് വിധിയൈ ജീവിക്കാമെന്നും അതാകന്ന സംസാരസാഗരത്തിനെൻ്റെ തരണോപാധമെന്നും കമ്പപാശത്തെ ചേരുകിക്കുന്നതിനുള്ള ബധിഗവല്ലി മനഷ്യനു ജനനാത്മനു ബുദ്ധിത്രാപത്തിൽ സിഡിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ഉള്ള വസ്തുതകൾ അവരെപ്പോലെ ഉംനിയുനിയറപ്പീഛ പറഞ്ഞവർ വേരെയാൽമീല്ല. ഉത്സാഹത്തെ ഭജിക്കുന്നതോ ഉത്സാഹത്തിയെ പ്രതീബ സ്ഥിക്കുന്നതോ ആയ ഒരൊറ്റ വാക്കുപോലും അവർ ഉച്ചരിച്ചില്ല. അവണ്ണിയും അപേയയുമായ ബ്രഹ്മജ്ഞോ

തില്ലിൽനിന്ന് കാലചക്രമണത്തിൽ തെരിച്ചപോയ സൗഹ്യലിങ്ങ് ഗദ്ദേശാക്കൻ ജീവാത്മകക്കൈളന്ന് അവയുടെ വൈനാട്ടിന്റെ പ്രധാന വീണാം ആ ജേപ്പാതില്ലിൽ ലയി ക്കെന്നതിനാണെന്ന്. ഉപപാദിക്കെന്ന അവത്തെ സുക്കരിക്ക ഉം ചെവക്കിബുദ്ധത്തിന്. ദേശമ്മനസ്യത്തിന്. സ്ഥാന മെവിടെ? അവ കേട്ടാൽ വിഷയലുപ്പത്ര വ്യസ നിക്കാം; പഞ്ചപാപികൾ ദയപ്പെടാം; അതിനെല്ലാം ആ സത്യവാക്കുകൾ എന്തു പിഴച്ച്?

അല്ലയോ പുത്രവത്സലേ, സപ്വാങ്ങ് ശസ്ത്രരിയായ രാജ്യപക്ഷിയുടെ അഭിസരണാദ്യമത്തെ തിരന്നുരിച്ചു സകല ജീവരാശികളേയും. ബാധിക്കുന്ന വേദരാഗത്തിന് ഒരു ദിവേദ്യാശയി സന്പാദിക്കുവാൻ ബല്യപരികര നായി, ത്യക്തസപ്പനായി, ചീരവാസല്ലായി, ജടാ ധാരിയായി, ആരണ്യജീവിതക്കേൾ. സ്വയംവരിച്ച ആ ആശ്വര്യചര്യൻ—അനന്തരാസത്പരൻ— ആതു് ? ഭഗവാൻ സമന്തഭൂതൻ. താൻ കലിംഗദേശം ജയിച്ച രാത്രി യിൽ തനിക്കു ലഭിച്ച നിവേദജനകമായ സമരാങ്ങ് ഗണഭർഖനത്താൽ ‘‘ഇനിമേൽ താൻ സമസ്പഷ്ടഭൂതുടെ ശൃംഗാരം നൽകുന്നതും സാധുക്കളുടെ ഏദയരക്തം ത്രിട്ടിക്കഴിച്ച ചതുമായ രാജ്യമാംസകബളം രാക്ഷസനേപ്പാലെ ഒരു കാലത്തും ഭജിക്കുന്നതല്ല’’ എന്ന ശപമം ചെയ്ത ലോകത്തിൽ ധർമ്മപ്രവർത്തനത്തന്ത്തിനായി ആയുദ്ധപ്രശ്നത്തെ നയിച്ച ആ ദീർഘാദർശി—ദയാധനൻ—ആതു് ? ചക്രവർത്തി അശോകവല്മിനൻ. ഏതേം ഉള്ള ഒരു കഗ്രാമത്തിലെ ഏതോ ഒരു സാധുക്കുംബത്തിൽ ജനിച്ച വൈ

ശവത്തിൽത്തന്നെ വിഗതപീഠകനംയീച്ച്. പ്രതിക്രിയയ്ക്കുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പരിത്യാസമിതികളെ പറഞ്ഞു അതിലുണ്ട്‌ലൈച്ച് ദിപ്പാങ്കരണം വയസ്സിനകം സകല ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും മറുകര കണ്ണ്‌, ഹീമവർണ്ണപര്യന്തരുളുള്ള എല്ലാ പണ്ഡിത നാരോയും വാദത്തിൽ തോല്പീച്ച്, ഭരാചാരങ്ങളുടെയും ഉച്ചാരനംചെയ്യു, ശാരീരികമീമാംസ മുതലായ വിവിധ ഗ്രന്ഥങ്ങളാക്ക ഭാഷ്യം നിക്ഷീച്ച്, അദ്വാനീയ മായ അബദ്ധപതമതത്തെ പ്രതിപ്രഖ്യാപനം ചെയ്യു സവിജ്ഞപ്പീംാങ്ഗവനാച്ചി തന്റെ വിജയാല്ലായെട ഏണ ഏണാസപനം ഇന്നും ദിക്കെകളിലും വിദികകളിലും മാറ്റരാലി കൊള്ളുകയെന്ന ആ ജനാനഭാഗ്യരൻ—യതി സാവംഭേദമൻ—ആരു? ഉണ്ണിനുപുതിരീ ശക്രഗൈവൽ പാദർ. മതമാണു മനഷ്യൻറെ ഉറു ബന്ധുവൈക്കിലും മതങ്ങളാണു പരമശത്രുക്കളെന്നും പടകളെത്തിലേക്കാഡ അധികം രഹം. ദേവത്സന്നാധിയാനത്തിൽ പ്രവഹിച്ചിട്ടുണ്ടോമുള്ള സൂക്ഷ്മതത്പേം ശരിവരെ ഗ്രഹിച്ചു, വിഭീ നാമതങ്ങളെ ത്രട്ടിയിണക്കു, വിഭീന്ന വർദ്ധിതങ്ങൾക്കു എഴുയോഗക്ഷമമാർബ്ബം തെളിയിച്ചു, എല്ലാ പന്മാ ക്രാറ്റിം ഇംഗ്ലീഷാപകങ്ങളെന്നും എല്ലാ പ്രദിപങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷപ്രകാശകങ്ങളെന്നുമുള്ള തത്പരങ്ങളെ അടിസ്ഥാന സ്ഥാപിച്ചതി ലോകത്തിൽ ഒരാററ മതം സ്ഥാപിച്ചു, തദ്ദോരം മിമ്പാജണാനത്തിനും മിദോമസരത്തിനും അറുതിവരുത്തി, വിവിധങ്ങളായ മനഷ്യസമുദായങ്ങൾക്കു തക്കിൽ വിശ്രദാസവും സൗഹാർദ്ദവും വർദ്ധി സ്ഥിക്കുവാൻ തന്റെ സർവ്വശക്തികളും യാവജ്ഞീവം

പ്രയോഗിച്ച വിജയിച്ച ആ സമരസാദിജനന്മർശവ്—സവ്
ജനബന്ധം—ആതു് ? മഹിമദീയപാദഷാ അക്കിബർ.
മാതാവേ, ഇവരേപ്പോലെയുള്ള ഇനിയും അനേ
കമനേകം മഹാന്മാരവും അവിട്ടതെത്ത വാത്സല്യഭാജ
നങ്ങളായ വരിപ്പസന്നാനങ്ങൾ ! അല്ലാതെ ആതു് ?

അന്നശ്വരയശസ്പിനി, വെറുതേയല്ല ദേവക്കാർ
പോലും പുണ്യക്ഷയത്തിൽ അവിട്ടതെത്ത സ്നേഹന്യയമാ
രായിത്തീന്ന് പരമപദം പ്രാപിക്കവാൻ ആഗ്രഹിയെന്ന
എന്ന പെരുംഖാർ പ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളു. അവി
ട്ടതെത്ത പുത്രനായി ജനിച്ച ഒരവൻ സൽക്കാമ്മങ്ങളിൽ
പരാബുഥവനാകമെക്കിൽ അവൻ കൈയിൽ കിട്ടിയ
അമൃതകല്പം. ത്രജിച്ചു് ആത്മഹത്യയുള്ളു വിധപാത
മായിരിക്കും. അനേപാഹികനന്നതെന്നും. അവർ ഉൽബോ
ധിപ്പിച്ചിട്ടണ്ടു്. പരാവരജന്മാരായ മഹർഷിമാർ
പാഠപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പരമത്തപങ്ങളുടെ അശാസ്ത്രംകൊണ്ട
സ്ഥാതെ ശ്രീക്കലും. സപ്ത്യമാഹാത്മലും; കാമത്രോ
ധന്താക്കാണ്ഡാ മദമാശസര്പംദരക്കാണ്ഡാ മനഷ്യന്റെ
ഒര കാലത്രും. സപ്തമനാക്കന്നതുമല്ല. അമേ, അടിയ
ഞങ്ങളിയും. അലപ്പുണ്ണിയർ, നെപ്പോളിയൻ മുതലായ
വിശ്വവീരമാരേയും. അവത്തെ വിക്രിയക്കുന്നും.
ഒട്ടേരു ഭാര്യമാരെ സ്മഭ്രാജാവിനും, ഭർത്താക്കരുവാരു
അംഗരഃസ്മീകാരകം, ബാഹ്യാരയെ സാധ്യംഭരാകം,
പാപദാണ്ഡാതെത്ത തദ്ദാകം, സംഭാവനം ചെയ്യതിനു
പുറമെ ആവർ ജീവിതംകൊണ്ടു് എങ്കു സാധിച്ചു ?

അക്കുട്ടരോ മഹാന്മാർ ? ആ ദരിദ്രമിരോമണികളുടെ ചുഷ്ടപ്പുരമായ ഉദരമേം രക്തപക്ഷിലമായ ബാധവോ ദ്രോക്കടിഭീമമായ ധവമേം ഏതാണു് മഹത്തു് ? അവ തടെ സ്വദേശാദ്യോജകമായ ഏതു് അംഗമാണു് പ്രശംസാർഹം ? അടിയങ്ങളുറിയും നവീനപരിജ്ഞാരത്തിൽ നിന്റെ ഗതിവിഗതികളേയും അതു ലോകത്തിനു വരുത്തിവയ്ക്കുന്ന വിവരത്തുകളേയും . എത്താണു് ഇന്ത്യയുള്ളവർ ഇന്ന ചുറുപാടും കാണുന്നതു് ? പ്രാൻസും ജമ്മനിയും തമ്മിൽ ? ജമ്മനിയും റഷ്യയും തമ്മിൽ ? റഷ്യയും ജപ്പാനും തമ്മിൽ ? ജപ്പാനും അമേരിക്കയും തമ്മിൽ ? സർവ്വത്ര അഹിനകലം—കാകോലുകം—ശാശ്വതികവിരോധം—മേഷയുദ്ധസന്നാഹം ! ബൈഡാണിരുകളിലും പീരങ്കികളിലും ആണുത്തേ പാശ്വാത്യർ അവതടെ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കവാൻ പോകുന്നതു് ! ആ പുതിയ സമാധാനവേവതയെ ഉപാസിക്കവാൻ ഒരു നേകം വന്യാപ്തത്ര മുഗ്രുഷുംണാജലത്തിൽ ന്നാനും ചെയ്യു് ആകാശപുണ്യാപഹാരത്തൊട്ടുടർന്നി ഗസർവന ശരത്തിൽ കാത്തിരിക്കുന്നു! ഹാ കിഷ്ടം ! ശ്രേതിക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അഭിപ്രാധികരിക്കുന്ന താൻ ഹേതുഭ്രതമാണും മദത്തൊട്ടുടർന്നി തന്റെ പൂർവകങ്ങളായ ശതകങ്ങളേ ആയുരത്തിൽ അഭിവീകരിച്ച അവതടെ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടും ലോകത്തിൽ സമാധാന സ്ഥാപനത്തിനു താനെന്നു ചെയ്യു എന്ന അവയുടെ ചോദ്യത്തിനു് ഉത്തരം പരിയവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ലജ്ജാവന്നമായി നിലകൊണ്ടു; ഇത്പത്താം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ കെട്ടമാരദശയിലെ മഹായുദ്ധം തൃം നാട്ടിയ

കമ്പക്കെട്ടിൻറെ പൊട്ടലാണെന്ന കണ്ണ് വയററിൽ കൈതീരക്കു വാവിട്ടു മറയിട്ട്. പിന്നെയും ശാന്തി ദേവിക്കു ബെയ്യാണെറുക്കര പീംങ്ങൾ ! പീരകീകരണ തല്പണ്ണൾ ! !

മഹാഭാഗേ ! ഭവതിക്കെന്താണും ഈ വിഷാദദോഷം തക്കമായ മറമഹാസം ? ശരി, തെങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി. പുവ്വനാരാധ പുണ്യപ്രത്യഷ്ഠാത്മക നാമഗ്രഹണം തെങ്ങൾ ഒരു പ്രകാരത്തിലും അർഹരല്ല; അവരുടെ അനശാസനത്തിനു വിപരീതമായി സന്നാതനസംസ്കാരത്തിൻറെ പ്രജാതള്ളവിനെ തെങ്ങൾ ശത്യാവധ്യക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും ആ അക്കിഷ്ടകമ്മാക്കളുടെ കാലത്തും അമ്മ എല്ലാ വിഷയത്തിലും സ്വത്രന്ത്രയായിരുന്നു; സമരണ്ണശ്രദ്ധയുണ്ടാക്കാൻ സെഞ്ചവർഡണ ഭണ്യാരമായിരുന്നു; ആധമർണ്ണഭഃവം എന്നാണും അമ്മ അനും അറിഞ്ഞതിരുന്നതേയേണ്ടില്ല. ആ ഉദാരചരിതമാത്മക—ഉദാത്തപെണ്ണപ്രത്യഷ്ഠാത്മക—അനന്തരഗാമികരാപോലും തെങ്ങൾ ! അവരുടെ പ്രക്രിയപിന്തയുടെ സുന്ദരസ്വത്തം കാണാവാൻ തെങ്ങൾക്കു കഴിയില്ല; അവരുടെ പ്രേമവിപണ്ണിയുടെ മധ്യരന്നികപണം കേരകകവാൻ തെങ്ങൾക്കു ചെവായിയില്ല. അവർ ത്രികാലജന്താനികര—തെങ്ങൾ പണ്യിത്തമ്മന്നുർ; അവർ ജീവന്മരക്കര—തെങ്ങൾ ഉദരംഭരിക്കര; അവർ സതതോത്മായികര—തെങ്ങൾ വടപാത്രവർ; അവർ സമരവിജയികര—തെങ്ങൾ ഗ്രഹേഷ്യരർ. അവർ പംപ്പിച്ചതും ഏക്കും; തെങ്ങൾ പരിച്ചതും പാതമക്കും. തെങ്ങൾ ഉദാരവിഭാഗം കു

ബ്രഹ്മണാബ്രഹ്മണർ, സവർണ്ണാഞ്ചവർണ്ണൻ, ഹീന്ദ്ര
 റൂപീമിഞ്ചല ഇന്ത്യനെ മനഷ്യനെ മനഷ്യനിൽനിന്ന്
 അകററിനിരത്തുവാൻ മാത്രം ഉതകന ചില അന്തമ്
 പൂർണ്ണങ്ങളായ വാക്കുകൾ. ഒരു വാക്കുണ്ട്—ഒരു ശ്രദ്ധി
 മധ്യരമായ വാക്ക്—ഭാരതീയൻ; അതു തന്ത്രം കേട്ടി
 കുറിപ്പ്; കേട്ടാൽ അതിശേരി അത്മമെന്തനു തന്ത്രം കുറിപ്പ്
 ഒട്ടം അരിഞ്ഞുമുട്ടോ. പ്രാഥതന്നുകരിക്കളിലേ ഭാഷ
 തന്ത്രം കുറിച്ചിത്തമല്ല; ആ ദിവ്യതീതമ്തന്ത്രളിലല്ല
 തന്ത്രങ്ങളുടെ നിത്യതന്മുക്തിക്രമ്മാനം. ഇടകാലത്തു
 ജീവിച്ചിരുന്ന ചില പരിമിതപുഖികളുടെ ക്ഷുദ്രവ്യാ
 വ്യാനങ്ങളുണ്ട്; ആ അല്പസരസ്വകളിലും തന്ത്രം കുറിപ്പ്
 അവഗാഹമില്ല. അനന്നചാരപക്ഷത്തിൽ തന്ത്രങ്ങളുടെ
 ശരീരം ആകണ്ടും പുതഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്ന; തന്ത്രങ്ങളുടെ
 അനവദ്യങ്ങളായ ക്രമങ്ങളെ മാത്രം പദ്ധതിക്കാലിക
 നാർ അനകരിക്കണമെന്നുള്ള ആ ക്രാന്തദർശികളുടെ
 സദ്ഗവേശം തന്ത്രം മറന്നിട്ട് ശതവർഷത്തോ പലതു
 കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന. വെളിയിൽ തന്ത്രം കുറിപ്പ്
 സ്വന്നം—വീടിൽ തന്ത്രം പാരതത്തും പുലർത്തും.
 വിദേശികൾ തന്ത്രം സമത്പം സമ്മാനിക്കണം—
 സ്വദേശികളുടെമേൽ തന്ത്രം അസമത്പം നിലപനിത്തം.
 അണംജീവിയെ നേരുഹിച്ചാലും നേരുഹിക്കും—അധികം സ്വദി
 തന്ന ഭ്രാഹ്മിക്കും. ആരാൺൻ കാൽ പിടിച്ചാലും
 പിടിക്കും—അധികവും മഹാഭാരതത്തിൽ കഴിയിൽ വീഴ്മത്തും.
 മഹാഭാരതം കേട്ടി കഴിയില്ലിട്ടുകൊണ്ട് മലക്കോൻ
 നോക്കും; മരറക്കാൻ. അടക്കമെല്ലാം നിന്നുക്കാതെ
 രാഹുഭാരതക്കാണ്ട് ഭ്രാഹ്മിണത്തിനും ഒരുണ്ടും. മരാ

അമല്പ ഇക്കാര്യത്തിൽ പീണച്ചത്രു്; മകരംതന്നെ. ഞെ
ങ്ങൾ വിതച്ച വിത്രു തന്ത്രം കൊയ്യുന്ന; തന്ത്രം
ആവാഹിച്ച ആദിചാരനേവെത തന്ത്രങ്ങളെ കടിച്ചതിനുന്ന.

അല്പയോ വിശപ്പാവനി, ഭവതിയുടെ പാദംറ
വിന്ദങ്ങളിൽ സമർപ്പിക്കുവാൻ അകിഞ്ചനരായ അടി
യന്ത്രങ്ങൾ വേരെ പൂജാദ്രവ്യമില്ല. ഭക്തിസൂരിലു
ന്നേള്ളു. പശ്ചാത്താപാർദ്ദനങ്ങളുമായ ശ്രദ്ധയക്ഷുമങ്ങൾ
മാത്രമുണ്ടു്. അവരെക്കാണ്ടു് അടിയന്ത്രം വരദയം
വദാന്യധമായ ഭവതിയെ അർച്ചിക്കുന്നു. ദേവി, ഈ
വിനിതോപഹാരം സ്വീകരിച്ചു് അടിയന്ത്രങ്ങളെ അറാ
ഗ്രഹിക്കുക. പൂവ്‌പുത്രഷ്ഠാർ അടിയന്ത്രങ്ങൾക്കു നൽകീ
ട്ടിള്ളു അതാന്തരാപം ഈനിയു. പൊലിഞ്ഞിട്ടില്ല.
അതിനെ ലോകമെണ്ണും പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുള്ള നേർഹം
അടിയന്ത്രളിൽ സജ്ജാതമാക്കു. ഈനിമേലാൽ ഒരു
മണ്ഡം മാത്രമേ ഈയുള്ളവർ ഉച്ചരിക്കാവു—മാത്രനാമം;
ഒരു പ്രസ്താവി മാത്രമേ ഈയുള്ളവർ അനുഷ്ഠിക്കാവു—
മാത്രസേവനം. ശ്രേവതി, ഭാരതാംബ, ഈനാ കേവലം
ദ്രോഗ്രാതികളായി കഴിയുന്ന അടിയന്ത്രങ്ങളെ നിന്തിൽ
വടിയുടെ പാദസേവകരായി പരിവർത്തനം ചെയ്യി
ക്കുക. അമ്മയുടെ ഈ അധികാരത്തിൽ അടിയന്ത്രം
സഹിക്കുന്നതല്ല. മാത്രപരമാക്കുട്ട ഈനി അടിയന്ത്രങ്ങളുടെ
ചീം; മാത്രവരിവസ്യയിലാക്കുട്ട അടിയന്ത്രങ്ങളുടെ
മത്സരം. ഏഴുപത്തിരണ്ടുകോടിയിൽപ്പരം കൈകക്കാക്കു
സ്വരാജ്യത്തെ സ്വാരാജ്യമായി മാറ്റി തദ്ധാരാ ലോക
നന്നിന ശാശ്വതമായ ശാന്തിയു. സത്തുഷ്ടിയു. നൽകി

വാൻ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ അവയെ ശരീരഭാരങ്ങ് ത്രായി എന്നിനും, എത്ര കാലത്തേക്കു, എന്നെങ്കിലും ചുമക്കണം? ഒരു കാര്യം നീശ്വയമാണു്—മാതാവു് ഉയരാതെ ഈ മല്ലുമലോകത്തിനു് ഉയർച്ചയില്ല. ഒരു കസംസ്കാരത്തിന്റെ ഭ്യക്രമാധ സമരഭൂമി ഭാരതവാജ്ഞയിൽനിംബാ പരമപാവനമാധ സാമഗ്രാനത്തിന്റെ സന്നിധിയാനത്തിൽ ശബ്ദിക്കുകയില്ല. ഭവതിയെപ്പറ്റി കേതിവിശ്വാസങ്ങളോ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളോ അടിയന്തരക്കുക്കുകിൽ “സത്യാന പ്രമദിതവ്യം; ധർമ്മാന പ്രമദിതവ്യം; കശലാന പ്രമദിതവ്യം; ഭ്രതേന്ത്യന പ്രമദിതവ്യം” എന്ന ആ ഒപ്പനിഷദമാധ അന്നശാസനം അടിയന്തരം ഇന്നും ഉച്ചച്ചപ്പെട്ടും ഉത്തരവോ ഹിക്ഷം; അടിയന്തരഭട്ടം പ്രദയക്കഹരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടു് ആ വാക്കുകൾ ഉത്തരമിക്കന്നതെങ്കിൽ അവയെ ആശ്രതവും ആക്കലവുമാധ ലോകം കേട്ടു് ആനന്ദപൂളകം അണീയും. ഏകനീധമാകം ഇന്ത്യചീ; ‘വസുദൈവക്കുംഖകം’ എന്ന വാക്യം പ്രപുത്തിയുപത്തിൽ പ്രകാശിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇക്കാര്യത്തിൽ ബഹുകക്കടരാകവാൻ ഉറിയ്യുന്ന അടിയന്തരഭട്ട വിജയലപക്ഷി കടാക്ഷിക്കുമാറാക്കുട്ട്

മാനു മാതരം! ഭേജേ ഭാരതം!

അർഹാട്ടമീയദ അത്മവൈതന്യം

എകാന്തപദ്മീകൻ

സന്ധി ജന്മതാഖ്യി പ്രമാണിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതു